

Giới thiệu Hồng Nhan Cổ Quái

Truyện Hồng Nhan Cổ Quái của tác giả Ngọc Tiêu Diêu là câu chuyện nữ chính đại nạn không chết tất có hậu phúc thể là nàng xuyên không.

Nhìn nàng xem, tai nạn máy bay mà lại có thể lông tóc không bị thương. Chỉ là lưu lạc đến Biện Lương triều đại nhà Tống. Nếu đã tới thì an tâm ở lại, người ta 16 xuân xanh bắt đầu lên làm tổng quản. Hóa thân thành thiếu niên tuấn tú.

Mời các bạn đón xem câu chuyện này của nàng nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Cổ Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Toàn bộ căn phòng xếp đặt từng cái từng cái giá sách, chỉ thư phòng đã rộng khoảng một trăm bình*, có thể thấy tòa nhà này rộng như thế nào.

*Phép đo của Nhật Bản, một bình bằng 36m²

Gian phòng này không phải là phòng lưu trữ sách cổ bình thường, mỗi một vật, một món đồ trong phòng đều là những sản phẩm thủ công tinh xảo, bàn đọc sách làm từ gỗ thô, bình phong, chiếc ghế, mỗi món đồ đều được làm từ gỗ, chạm trổ tinh tế mà sinh động.

Nếu muốn nói có chỗ nào không ăn nhập thì chính là trên bàn đọc sách có máy tính, còn có trong căn phòng nhỏ ở góc thư phòng có bốn mỹ nữ hiện đại.

Gọi các cô ấy là bốn vị mỹ nữ, tuyệt đối không phải nói quá, nói chính xác hơn thì các cô ấy là bốn cô gái xinh đẹp có dáng vẻ giống nhau như đúc.

Đúng vậy, các cô ấy là chị em, hơn nữa là sinh bốn, còn là bốn mỹ nữ có dung mạo như hoa như ngọc.

Nói đến bốn vị thiên kim này của nhà họ Hàn, đều là những cô gái thiên tài, năm nay vừa mới tốt nghiệp Harvard University, hơn nữa họ chỉ tốn thời gian một năm, mới mười sáu tuổi đã lấy được bằng tốt nghiệp, ngoài ra võ thuật Trung Quốc, quyền đạo*, không thủ đạo**, đấu kiếm phương Tây các loại, các cô ấy không gì là không thể, có thể nói là văn võ song toàn.

* Teakwondo

** Karate

Mà ngay cả tài nghệ cần thiết của các cô nương cổ đại Trung Quốc, cầm, kì, thi, họa, thư, tửu, hoa họ cũng thông thạo mọi thứ.

Hiện tại ngồi ở trên Thiên Lam Sắc, người ở gần bình phong là trưởng nữ nhà họ Hàn, tên là Hàn Quỳnh Tinh, là người có suy nghĩ chủ nghĩa buôn bán, nếu nói việc buôn bán hoặc đàm phán điều kiện cùng cô, khẳng định không chiếm được nửa điểm tiện nghi, cô ấy sẽ nói bạn đến đầu không nâng dậy được, nói chuyện cả lăm, thậm chí còn cảm thấy cô ấy kiếm tiền của bạn là chuyện cực kỳ bình thường.

Người nhà họ Hàn nhất trí cho rằng, cô không đi học pháp luật mà đi học quản trị doanh nghiệp thật sự là đáng tiếc, nhưng mà nói lại, may mắn cô không phải luật sư, nếu không bằng tài ăn nói của cô, khó đảm bảo rằng không có người bị cô bức tử.

Hàn Quỳnh Tinh có sở thích đặc biệt, thích nhất “thương thức” phụ nữ, Nhưng mà mọi người đừng nghĩ sai lệch, cô là thương thức đơn thuần, tuyệt đối không phải đồng tình luyến ái.

Nằm ở trên chiếc ghế còn lại là con gái thứ hai của nhà họ Hàn - Hàn Thủy Du.

Cô là nữ bác sĩ trẻ tuổi trứ danh của nhà họ Hàn, mới mười sáu tuổi đã sớm thuộc lầu “Sách nghiên cứu thảo mộc”. Sau mười tuổi bắt đầu học tây y, cô còn học thêm kinh tế học, quả thật không cần học làm gì, bốn con gái của nhà họ Hàn từ lúc sinh ra đã có thiên phú trong việc làm kinh tế.

Lí do Hàn Thủy Du học y tuyệt đối không phải là vì khát vọng hay chí hướng vĩ đại, cô cảm thấy học y là một chuyện vô cùng thú vị, có thể chinh người mà bản thân thấy ghét hoặc người mình không vừa mắt, vì thế mới bắt đầu học y. Giống như người mà bốn chị em cô vẫn gọi là bác - Hà Vi Ngôn cũng rất đáng thương! Hàn Thủy Du không ghét ông, ngược lại, cô rất thích ông ấy, nhưng dù sao cũng phải có một người để cô làm thí nghiệm chứ! Ba người chị em của mình chắc chắn không thể chinh, vì các cô sinh bốn, có thể cảm nhận lẫn nhau, nào có ai lại đi chinh mình, cha và mẹ thì càng không thể nói, phóng mắt nhìn cũng chỉ có bác Hà đủ để gánh vác trọng trách này thôi.

“Hy sinh cái tôi nhỏ bé để hoàn thành cái tôi to lớn.” Là châm ngôn của Hàn Thủy Du, cái tôi to lớn này là bản thân cô, mà cái tôi nhỏ bé tất nhiên là Vi Ngôn!

Người đang ngồi ở bàn đọc sách phía trước gỗ máy tính chính là con thứ ba của nhà họ Hàn - Hàn Phi Thu. Sở trường của cô là máy tính, chỉ cần có liên quan đến máy tính, cô không gì là không biết, thậm chí có thể nói, chỉ cần là sản phẩm điện tử, cô sẽ phá hủy vật ban đầu, hoàn toàn tan rã, sau đó lắp ráp lại một lần nữa, còn kèm thêm mấy chức năng khác.

Hơn nữa phẩm vị của Hàn Phi Thu hoàn toàn trái ngược so với Hàn Quỳnh Tinh, Hàn Quỳnh Tinh thích nữ nhân, còn Hàn Phi Thu lại thích nam nhân. Đừng hiểu lầm, bản thân Hàn Phi Thu không làm loạn, cô thích kết giao bạn bè, nhất là bạn nam giới, cô nói bạn trai nhiều một chút mới không thiệt, không dễ bị mắc lừa, muốn am hiểu nhiều hơn thôi!

Giống như cô cũng rất thích trêu chọc con trai bác Hà - Hà Dịch Thần, thậm chí còn từng nói anh là người cô yêu nhất, nhưng đó là chuyện khi cô mười hai tuổi, từ sau lúc đó, cô cũng chưa gặp lại người lớn hơn cô bảy tuổi Hà Dịch Thần, bởi vì anh bắt đầu phải đi thực tập, học hỏi kinh nghiệm, sau này mới có thể khiến cho thuộc hạ của anh tâm phục khẩu phục.

Còn con gái được yêu quý nhất của nhà họ Hàn Hàn Mộ Tuyết, đang chơi đùa các đồ chơi bảo bối cực kỳ vui mừng. Cô thích lý hóa, chỉ cần là máy móc hay hóa học gì đó cô đều có hứng thú, có thể làm ra thành phẩm đủ để đã thương người, mang bên mình để sử dụng.

”Thật nhàm chán nha! Từ sau khi tốt nghiệp, bốn người chúng ta ở nhà buồn tẻ tận hai tháng, biết thế ta sẽ không tốt nghiệp sớm như vậy, đợi thêm vài năm, đỡ phải không có việc gì làm.” Người nói chuyện là Hàn Thủy Du đang nằm trên ghế, ghen lâu như vậy, rốt cuộc cũng nói ra lời trong lòng.

Ba người còn lại ghe xong, toàn bộ bỏ việc đang làm trên tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô, hi vọng Hàn Thủy Du có cách gì tốt.

Hàn Mộ Tuyết như là nghĩ đến chủ ý tốt, bỏ qua đồ chơi hưng phấn nói: “Có muốn đi chơi không?” Ánh mắt cô tỏa sáng, nét tà ác chợt xuất hiện rồi nhanh chóng biến mất, mỗi lần cô có ý đồ xấu đều là về mặt này.

Ba người kia nhìn cô một cái, đồng thanh nói: “Có kế hoạch gì, nói nghe một chút.”

Hàn Mộ Tuyết đứng lên đi tới chỗ máy tính của Hàn Phi Thu nhìn một chút, bỗng nhiên như nghĩ đến cái gì, vội hỏi: “Hộ chiếu của các chị có vấn đề gì không?”

Hàn Quỳnh Tinh đứng dậy: “Em không phải là nghĩ . . .”

”Xuất ngoại.” Bốn người rất ăn ý trả lời.

”Bingo! Bốn người chúng ta tự xuất ngoại, tìm một quốc gia nào đó chơi thật vui. Chẳng lẽ các chị muốn bị cha mang ra ngoài “triển lãm” vào tháng mười à? Hàn Mộ Tuyết chu cái miệng nhỏ nhắn, vô cùng khinh thường nói.

Định nghĩa “triển lãm” chính là bị người khác nắm mũi dẫn đi, nghe người ta nói những câu nói buồn nôn vô dụng, cho nên Hàn Mộ Tuyết vô cùng bức mình, khó chịu chạy trốn, bốn người họ rất khó chạy trốn số phận “vườn thú“.*

* những buổi tiệc làm quen, xem mặt các thứ, còn bốn chị em là những con thú bị người ta nhìn, xem xét đánh giá, đại loại vậy

”NO! NO! NO! chị không muốn làm vật phẩm bị triển lãm.” Hàn Quỳnh Tinh nghĩ đến triển lãm đáng sợ, liền toàn thân mồ hôi lạnh, vội vàng lắc đầu phản đối.

Hai người khác cũng đồng thanh phụ họa.

Hàn Mộ Tuyết vô cùng vui mừng, mọi người đều cảm thấy hoạn nạn khôn khổ, chỉ vào máy tính, nói với Hàn Phi Thu: “Phát huy tác dụng của người đi! (đây là nói cái máy tính) Đặt trước vé với hãng hàng không đi, mua bốn vé máy bay khoảng từ chín giờ đến mười giờ tối mai.”

Hàn Mộ Tuyết cười he he nhìn màn hình máy tính, những người khác cũng tiến lại gần chờ kết quả.

”Tuyệt nhỉ, buổi tối ngày mai chín giờ, chúng ta đi không?” Hàn Phi Thu vừa gõ máy tính vừa hỏi.

Không đợi Hàn Mộ Tuyết mở miệng, Hàn Quỳnh Tinh liền vỗ vai Hàn Phi Thu nói: “Yên tâm! Tối mai cha và mẹ còn đi tham gia tụ tập tại nhà bác Vương, chúng ta có đủ thời gian. An tâm gõ máy tính của em!”

”Ừ.” Hàn Phi Thu đáp một tiếng xong liền chuyển tâm gõ bàn phím, tốc độ nhanh làm người ta hoa mắt.

Chỉ một lát sau, Hàn Phi Thu lộ ra nụ cười thỏa mãn, ngẩng đầu hỏi: “Mọi người muốn đi nước nào?” Đồng thời nói ra trước là bản thân muốn đi Đức.

”Nước Mỹ.”

”Nước Anh.”

”Hà Nam.”

”Hà?” Hàn Phi Thu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn một chút.

Ngoài ra hai người kia cũng đều đưa mắt nhìn Hàn Quỳnh Tinh bình tĩnh, vẻ mặt khác nhau, Hàn Thủy Du thấy có chuyện lạ, sờ trán Hàn Quỳnh Tinh.

”Không có việc gì mà!” Hàn Thủy Du lần đầu nghi ngờ y thuật của mình.

Hàn Quỳnh Tinh liếc cô một cái, nói: “Nói nhảm! Em mới có chuyện.” Rồi nhìn về phía Hàn Phi Thu nói: “Gõ đi! Hà Nam không sai đâu.”

Hàn Mộ Tuyết tò mò hỏi: “Sao chị lại muốn đi mở sắt quốc gia vậy? Không được hối hận nha!”

”Được rồi! Đây là chị nói đó.” Hàn Phi Thu nhún vai, thờ ơ nói, lấy tốc độ thật nhanh gõ địa phương bốn người muốn đi vào máy tính.

Trong lúc Hàn Phi Thu gõ máy tính, ánh mắt Hàn Mộ Tuyết cùng Hàn Thủy Du thỉnh thoảng lại quan sát Hàn Quỳnh Tinh.

Cuối cùng, tay Hàn Phi Thu ra hiệu động tác OK, đứng dậy nói: “Tốt lắm, chuyến bay của chúng ta đều ở khoảng từ chín giờ đến chín giờ ba mươi phút cất cánh, tương đối phiền phức, phải chuyển máy bay ở sân bay Khải Đức ở HongKong. Đêm mai tám giờ đứng, sẽ có người đưa về đến sân bay cho chúng ta, ngoài ra ngày mai là ngày nghỉ, có khả năng sẽ tắc đường, cho nên chúng ta nên xuất phát lúc sáu giờ rưỡi.” Nói xong, Hàn Phi Thu không thấy có vấn đề gì liền tắt máy.

Hàn Quỳnh Tinh ở trong lòng thầm đếm, mười, chín, tám, bảy, . . .

”Sao vậy?” Hàn Phi Thu cắt đứt cô.

Ai! Quả nhiên mới đếm tới bảy đã bị cắt đứt. Hàn Quỳnh Tinh biết mình nhất định phải giải thích, nếu không họ sẽ không tha cho cô.

”Chị muốn đi Hà Nam là bởi vì muốn đi xem ở đó có mỹ nữ Trung Quốc không, ách . . . Tất nhiên, đáng về mỹ nữ Trung Quốc kia phải đẹp hơn chị, hoặc là ưu điểm đặc biệt, ví dụ như ngực lớn.”

Ba người nghe xong đều thờ dài, Hàn Phi Thu nói: “Xem ra cũng chỉ có lý do này mới khiến chị đi tới Hà Nam không hề có tình người đó.”

”Có thể đi chơi, nhưng cẩn thận một chút, nơi ấy có nhiều khuôn phép như vậy, đừng xúc phạm cảm kỵ của người ta, coi chừng không về được!” Hàn Thủy Du sợ cô gặp rủi ro, gánh vác chuyện của người khác làm tổn thương chính mình, ba cô hiểu rất rõ tính cách của Tinh, lo lắng chuyện bất công của thiên hạ, thích xen vào việc của người khác.

Hàn Quỳnh Tinh nghe vậy lập tức kêu to: “Phi phi phi phi! Miệng quạ đen, chị là loại người như vậy sao?”

Ba người trầm miệng một lời đáp: “Chị chính là như vậy!”

Câu nói bị ba người chặn đứng lại. Hàn Quỳnh Tinh tức giận quay người đi ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói: “Hừ! Chị đây không để ý tới ba người các em nữa, đều ghét bỏ chị. Chị muốn đi sắp xếp một số quần áo nhẹ nhàng lại tiện lợi, không để ý tới ba con heo các em”

”Tinh là quỷ hẹp hòi! Tiểu quỷ nhất gan! Không có dũng khí chạy trốn nha!” Giọng nói chế nhạo của Hàn Mộ Tuyết lớn tiếng truyền đến.

Hàn Quỳnh Tinh sớm đã đi ra ngoài cửa thư phòng khoảng mấy mét, lại có thể nghe không thiếu một chữ. Hơn nữa còn hào phóng quay lại cười, dùng giọng nói bình thường nói lại: “Chị vốn là không có “giống”*. không chỉ chị mà các em cũng không có, “giống” này chỉ nam nhân mới có thôi, không tin thì hỏi Thủy Du đi, em ấy biết rõ nhất, nếu không hiểu lời chị nói, trong phòng em ấy có mô hình có thể nghiệm chứng, chị nói Tuyết Nhi này, đây là cơ hội học tập đó, em đừng cô phụ tấm lòng của chị mới tốt.” Nói xong, tiếng cười như chuông bạc cùng với người dần dần đi xa, cô muốn trốn đi mua một ít ồ dùng cần thiết, đỡ phải đến lúc đó bị người đuổi giết.

*Từ nguyên gốc là chủng (种). Ở đây là chơi chữ đồng âm. Câu trên Mộ Tuyết nói Quỳnh Tinh không có “dũng khí” (chủng), phía dưới Quỳnh Tinh dùng từ đồng âm nhưng khác nghĩa là từ “giống” (chủng). Tức là một từ nhưng có nhiều nghĩa, mang ra để chơi chữ. “Giống” và “dũng khí” đều là chủng (mình không giỏi giải thích mấy khoản này lắm ~)

Cô cố ý nói to, không chỉ có ba người ở trên thư phòng tầng năm nghe được, mà ngay cả vợ chồng Hàn thị cùng Hà Vi Ngôn đang ở dưới phòng khách tầng một cũng nghe được vô cùng rõ ràng.

Ba người dưới tầng đầu tiên là - sững sờ, bọn họ tuy là nghe được, nhưng không ngờ Tinh sẽ nói cho Tuyết Nhi thiên chân vô tà* nghe, nhin không được bật cười.

*Ngây thơ

Chủ nhà họ Hàn - Hàn Tích Sâm cười chảy cả nước mắt, sau một lúc lâu mới nói: “Nha đầu kia hay nói giỡn Tuyết Nhi, cũng không sợ bị chinh.”

”Tất nhiên là cô ấy không sợ! Hai người thế lực ngang nhau, trong đầu đầy ý đồ xấu, nhưng thật ra Tuyết Nhi nghe không hiểu đâu!” Hà Vi Ngôn không đồng ý nói. Cô ấy (HQT) sẽ bị chinh? Chỉ có trời mới biết.

Vợ chồng Hàn thị bên cạnh nghe xong, không nhin được thoải mái cười to, lời này người có tâm mới hiểu được.

Quả nhiên, Hàn Mộ Tuyết trên lầu không hiểu gì nhìn Hàn Thủy Du hỏi: “Tinh nói cái gì vậy? Tất nhiên là em có dũng khí nha!”

Hàn Phi Thu cười nhẹ một tiếng, cảm lịch hành trình mới in ra, liếc em gái một cái, nở một nụ cười có ý nghĩa sâu xa, ôm tư liệu đi ra ngoài, vừa đi vừa

lắc đầu, để lại hai người Hàn Mộ Tuyết và Hàn Thủy Du trong thư phòng.

Thấy Hàn Phi Thu trước khi rời đi còn cười ám muội, lòng hiếu kỳ của Hàn Mộ Tuyết càng tăng lên, cô xoay người ngu ngơ hỏi chị hai còn ngồi tại chỗ: “Thủy Du, Tỉnh nói cái gì vậy? Vừa rồi nụ cười kia của Phi Thu là có ý gì?”

Sắc lang xấu xa! Đùa Tuyết Nhi kiểu này. Hàn Thủy Du mắng Hàn Quỳnh Tinh trong lòng không biết bao nhiêu lần.

“Thủy Du.” Hàn Mộ Tuyết không kiên nhẫn gọi.

Hàn Thủy Du ho nhẹ một cái, nghiêm túc giải thích cẩn thận cho Hàn Mộ Tuyết. Một lúc lâu sau, Hàn Mộ Tuyết mới khôi phục thần trí, mặt chột đỏ bừng như sóng biển đánh tới, run run dùng hết sức hét to: “Hàn Quỳnh Tinh, chị chết tiết lẫn ra đây cho em, dám nói những lời này, chị lẫn ra đây cho em -.”

Tiếng hét này có thể nói là chấn động chín tầng mây, nhà lớn của nhà họ Hàn không ai không nghe được giọng nói của cô, may mắn Hàn Thủy Du ở bên cạnh đã chuẩn bị trước, che đi lỗ tai, nếu không chắc chắn sẽ bị bắt tỉnh.

Tại đại sảnh sân bay xuất hiện bốn cô gái xinh đẹp phần điều ngọc mài*, thu hút ánh nhìn của hành khách đi qua hoặc dừng chân thưởng thức không dành lòng rời đi.

*Phần điều ngọc mài: gương mặt đẹp như điều khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giũa.

“Không còn nhiều thời gian nữa, tự mình cẩn thận, ta đi trước.” Thời gian đăng ký của Thủy Du là sớm nhất nên cô nói với mọi người.

Ba người kia dạn dò ngần gợn một chút, Thủy Du gật đầu, vung tay lên bước đi.

Thấy Thủy Du đi rồi, Quỳnh Tinh đá em gái một cái, nói: “Em cũng có thể lẫn.” Cô cố ý nói vậy vì thích nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Tuyết Nhi.

“Chị . . .” Mộ Tuyết tức giận không nói nên lời, định không để ý tới Quỳnh Tinh, ngược lại nói mấy câu than thở không liên quan với Phi Thu.

Quỳnh Tinh không kiên nhẫn cắt ngang cô: “Không nên nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, thật là lảm nhảm.”

“Chị . . . Hừ! Tốt nhất cẩn thận một chút, nói không chừng sẽ có người “ném chị vào chỗ tốt” nơi nữ nhân vô cùng xấu xí, đưa chị cho họ.” Mộ Tuyết tức từ hôm qua đến bây giờ, không lựa lời mà nói.

Quỳnh Tinh biết là nổi giận, không để ý tới cô, hào phóng cười nói: “Lo lắng cho chính mình đi! Đừng để bị sói hoang lừa đi một cách thuận lợi nha!”

Sói hoang! Chị dám so sánh em với cô bé quàng khăn đỏ. Mộ Tuyết tức giận đến toàn thân phát run, cô ghét nhất bị người khác nói là cô bé quàng khăn đỏ vừa đáng yêu vừa yếu đuối.

Mộ Tuyết giận quá hóa cười nói: “Chị mới cần phải chăm sóc tốt chính mình đấy! Cẩn thận bị bá vương ngành thương, chị chờ khóc đi!”

“Sẽ không.”

Tuyết Nhi nói câu đầu tiên đã bị chặn lại, bức bối nói: “Chị chết già ở Đại Lục luôn đi. Không, cần phải biến mất đi. Ở luôn tại Đại Lục đừng trở lại nữa, tạm biệt!” Cô nói xong cũng quay đầu rồi đi, nhưng trong lòng có dự cảm xấu, Mộ Tuyết lắc đầu tự nói với mình, sẽ không, người ta nói tai họa lưu lại nghìn năm, huống chi là nỗi họa lớn này, chị sẽ không có việc gì.

Đội Mộ Tuyết đi xa, Quỳnh Tinh và Phi Thu mới hồi phục lại tinh thần, trong miệng Quỳnh Tinh chắc chắn vài tiếng, nói: “Nha đầu kia tức giận thật rồi, nhìn em ấy nói xem ra là cực kỳ giận dữ, chờ chị trở về mua quà lấy lòng em ấy mới được.” Cô thoải mái mở miệng trêu đùa, Cũng là vì che dấu một giọng nói vừa vang lên trong lòng, giọng nói kia nói nhỏ: Đừng đi! Đừng đi chứ!

Phi Thu nghe xong lời nói của Mộ Tuyết, tim cũng đập nhanh, vô cùng bất an. Nhìn Quỳnh Tinh cố ý che dấu, sao cô lại không biết, Dù sao các cô là chị em sinh bốn, tâm linh tương thông.

“Đừng đi, Tỉnh, em cùng chị về nhà.” Cô mở miệng khuyên can.

“Đùa gì thế! Chỉ vì một câu nói của Tuyết nhi hả?” Quỳnh Tinh lập tức nhảy dựng lên.

“Đúng vậy.”

“Không được! Không được! Chị không muốn đi triển lãm.” Quỳnh Tinh không để ý Phi Thu.

“Tỉnh -” Phi Thu còn muốn nói tiếp, bị Quỳnh Tinh cắt đứt.

“Đừng nói nữa, để chị nói thật cho em biết! Lúc Tuyết Nhi đề nghị xuất ngoại chơi thì trong lòng chị vang lên một âm thanh nói: đi Hà Nam, đi Hà Nam! Cho nên chị nhất định phải đi, nếu không chị sẽ hối hận.” Quỳnh Tinh nửa thật nửa giả nói.

”Nhưng mà không nhất định phải đi bây giờ.” Phi Thu buồn bã nói.

”Không được! Hơn nữa tất cả mọi người đều đi, hai chúng ta trở về không tốt lắm.” Quỳnh Tinh vô cùng cố chấp.

Phi Thu còn muốn khuyên cô, nhưng không biết nên nói như nào.

Quỳnh Tinh nhìn thoáng qua đồng hồ, sốt ruột vẫy tay nói: “Bye bye! Em nên vào đi, đi nhanh đi! Chị sẽ cẩn thận.” Nói xong cũng đẩy Phi Thu đi.

”VẬY CHỊ PHẢI CẨN THẬN ĐÓ!” Phi Thu vẫn lo lắng.

”Biết! Đi thuận lợi . . .” Lời nói của cô vì hành động của Phi Thu mà dừng lại.

Phi Thu bất ngờ quay lại ôm chặt lấy cô, nước mắt tự nhiên chảy xuống, giọng nói trầm thấp khàn khàn nói: “Tinh, chị nhất định phải cẩn thận, hứa với em, em cần lời bảo đảm của chị. Nói với em, mặc kệ chị ở đâu, chị sẽ sống tốt.” Phi Thu cảm thấy cái ôm lần này như một lần cuối cùng, lòng của cô như dần dần chìm vào vực sâu.

Quỳnh Tinh cũng không dễ chịu, cô nói thầm trong lòng, cũng không phải một đi không trở về, sao lại khóc như sinh ly tử biệt thế kia. Nhưng thấy vẻ mặt lo lắng của em, đành nhẹ nhàng hứa với Phi Thu: “Chị cam đoan dù chị ở đâu, nhất định sẽ sống tốt, hơn nữa với một thân công phu của chị, ai có thể bắt nạt được chị! Nhiều nhất hai tháng, sau hai tháng chị nhất định sẽ về nhà.”

Chỉ là số mệnh đã được sắp đặt trước, lời hứa cũng không thể bảo đảm được gì.

”Tinh đâu rồi?” Thủy Du không trả lời, hỏi ngược lại Phi Thu. Cô cảm thấy trong lòng là lạ, mười lăm phút trước khi máy bay cất cánh cô gọi tiếp viên hàng không để cô đi xuống.

”Chị cũng cảm giác được phải không? Chị cũng cảm thấy sắp có chuyện gì xảy ra phải không?” Phi Thu gấp đến mức đi đi lại lại, kéo tay Thủy Du hỏi.

”Em yên lặng một chút đi. Trước mắt không có chuyện gì xảy ra, chúng ta cùng nhau đi Hà Nam (nguyên văn là HongKong???), có lẽ còn kịp. Tuyệt Nhi cũng nói cho chị biết rồi.” Thủy Du trấn an cô.

”Phi Thu, em không nên nói bừa.” Mộ Tuyết tự trách mình, biết là Tinh rất thích trêu cô, nhưng cô vẫn cứ tức Quỳnh Tinh; Mộ Tuyết cũng lo lắng nên mới xuống máy bay nhìn một chút.

Trong lòng Phi Thu nôn nóng cũng đã an định lại, ngược lại còn an ủi Mộ Tuyết:

”Không sao đâu! Tinh không thêm để ý đâu. Chị đang hỏi chuyến bay gần nhất đến Hà Nam còn chỗ không, dù sao, đến Hà Nam chúng ta có thể tìm được Tinh.”

Trên người bốn người họ đều có riêng một cái đồng hồ tinh xảo, đồng thời cũng là thiết bị truy tìm hiện đại nhất, đương nhiên đây là kiệt tác của Phi Thu.

Đúng lúc này, máy bay mới cất cánh không lâu nổ mạnh, hơn nữa đó chính là máy bay mà Quỳnh Tinh ngồi.

Ở trong sân bay sắc mặt ba người Thủy Du tái nhợt, hồi lâu không thể lên tiếng.

Thủy Du nặng nề nhắm mắt lại, dùng thanh âm run run nói: “Phi Thu, thông báo cho người trong nhà.” Mới mở mắt ra đã nhìn thấy thân hình Mộ Tuyết lung lay sắp ngã.

Thủy Du vội vàng đỡ lấy Mộ Tuyết, mà khuôn mặt Phi Thu cũng trắng bệch, lấy điện thoại ra thông báo cho người nhà.

Thủy Du đỡ Mộ Tuyết, lo lắng gọi nhỏ: “Tuyệt Nhi, em không thể gặp chuyện không may! Mọi người không chịu được đả kích đồng thời.” Cô tâm sức lao lực quá độ bởi vì mất đi người nhà mà rơi đầy nước mắt.

Khi Mộ Tuyết tỉnh lại thì đã là ngày thứ ba xảy ra chuyện. Cô nhớ tới Quỳnh Tinh, lập tức vội vàng vàng chạy từ phòng mình đến phòng khách; Cô không thể tin vào mắt mình, cả phòng khách đều dùng đồ trang trí bằng sa mông màu trắng, vô cùng thê lương.

”Tuyệt Nhi.” Hàn Tích Sâm chú ý trong mắt tiểu nữ nhi tràn ngập hoang mang và sợ hãi.

Một tiếng gọi này của ông khiến cho toàn bộ sự chú ý của mọi người đặt ở trên người Mộ Tuyết, phòng khách to như vậy, mỗi người ở một chỗ, mang theo vẻ mặt bi thương.

”Cha, Tinh ở đâu?” Mộ Tuyết nghĩ thầm, đã lâu không thấy Hà đại ca trở lại, làm sao Tinh lại có thể bỏ qua được! Tinh và anh Hà đại ca là anh em tốt, chị ấy còn nói nếu Hà đại ca trở về, cho dù chị ấy có ở đâu cũng sẽ chạy về, nhưng mà chị ấy đâu? Tại sao lại không thấy?

”Phi Thu, sao chị lại giống như một chết thể kia? Tỉnh đâu? O, mọi người làm sao vậy? Vì sao nhìn mọi người đều là đáng vẻ thương tâm khổ sở vậy?”
Mộ Tuyết vẫn không nghĩ nhiều.

Không ai muốn làm cô tổn thương, thế nhưng Hà Dịch Thần đứng dậy, nhất định anh phải nói ra, anh biết Tuyết Nhi đang trốn tránh, tuy vậy sự thật vẫn là sự thật, anh không thể để em gái mà Quỳnh Tinh yêu nhất trốn tránh cả đời.

”Tuyết Nhi.” Hà Dịch Thần gọi cô.

”Hà đại ca, anh càng ngày càng đẹp trai nha!” Mộ Tuyết vui vẻ ôm anh.

”Tuyết Nhi.” Hà Dịch Thần lại gọi một tiếng, hi vọng cô có thể bình tĩnh lại.

”O? Hà đại ca, có chuyện gì vậy?” Mộ Tuyết kỳ quái nhìn anh.

Hàn Tích Sâm đến bên cạnh vợ yêu Trình Hiểu Mạn, ôm bà vào trong ngực, tuy rằng cả nhà đã biết chuyện Quỳnh Tinh, nhưng mà nghe lại lần nữa giống như bị bóp nghẹt.

Hà Dịch Thần liếc mắt nhìn cha một cái, thấy ông gật đầu, mới chậm rãi nói:

”Tuyết Nhi, Tinh sẽ không trở về, máy bay của cô ấy đã xảy ra chuyện.” Thật tàn nhẫn, nhưng nhất định anh phải nói.

Mộ Tuyết cười một tiếng, nhìn mọi người nói: “Mọi người muốn giúp Tinh chinh ta sao? Ta không tin!”

”Là thật.” Hà Dịch Thần khẳng định nói.

Mộ Tuyết nhìn mọi người xung quanh, vẻ mặt bi thương của cha và mẹ, Phi Thu cùng Thủy Du cúi đầu không nói, bác Hà rơi lệ, Hà đại ca sắc mặt nặng nề . . . Cô biết, cô hoàn toàn biết.

”Không phải sự thật, đây không phải sự thật. Ai nói cho ta biết đây chỉ là một giấc mộng.” Mộ Tuyết lâm bầm nói.

Thủy Du đứng dậy ôm cô vào lòng, nghẹn ngào nói: “Tuyết Nhi, là thật. Chẳng lẽ em không nhìn thấy sao? Chúng ta đã mất đi Tinh.” Thủy Du cảm thấy tâm rất đau, giống như tan nát.

Trầm mặc hồi lâu, Mộ Tuyết mới nói từng chữ một: “Chúng ta trưởng thành cùng nhau, cùng nhau chạy nhảy, cùng nhau đùa giỡn! Chị ấy là người quan trọng nhất với ta, cũng là bảo bối của mọi người, bây giờ ông trời bất ngờ mang đi Tinh, tàn nhẫn như vậy, vô tình như vậy, dạy cho chúng ta biết như thế nào là nỗi đau mất đi Tinh. Ông trời! Tại sao cho chúng ta thời gian mười sáu năm vui vẻ nhất, lại lấy đi hết tất cả vào hôm nay, thật không công bằng biết bao! Tinh đi rồi à? Lòng ta nói cho ta biết: không! Tinh vẫn còn ở lại. Nhưng mà, vì sao thân thể của ta nói cho ta biết, ta như là chết đi một phần tư vậy?” Lần này cô nói ra phần nộ trong lòng, cũng nói ra bất bình trong lòng Thủy Du, Phi Thu và mọi người.

Phi Thu gọi một cuộc điện thoại từ ngày gặp chuyện không may đó, cho đến bây giờ cô chưa nói thêm một chữ nào cả. Lòng của cô chảy máu, Tuyết Nhi nói không sai, cô tự nói với mình Tinh không sao, nhưng thân thể của cô lại nói cô đã chết một phần, chắc hẳn Thủy Du cũng như vậy.

Thủy Du là người kiên cường nhất trong ba người, nhưng lòng của cô cũng như cắt. Cô không thể ngã xuống! Hai người Phi Thu và Tuyết Nhi đều ngã, cô nhất định phải kiên cường, nhưng biểu hiện bên ngoài của cô kiên cường, bên trong lòng tổn thương nặng nề, chìm càng sâu . . . Lòng của cô đang khóc, bởi vì chị ruột của cô đi rồi.

Vợ chồng Hàn thị cùng Hà Vi Ngôn, ba người không kim được lệ nóng quanh tròn, Hà Dịch Thần nhìn thấy cảnh tượng thê lương này, đáy lòng gào thét: Tinh nhi! Rốt cuộc em ở đâu? Em bỏ được người nhà đi sao hả?? Tinh nhi -

Trở về đi! Tinh . . . Đáy lòng mọi người khẩn thiết kêu gọi.

(Vì là ở cổ đại nên mình để là “nàng” nhé)

A! Ông trời, Sao toàn thân lại đau nhức lợi hại như vậy? Quỳnh Tinh chợt tỉnh lại, nhìn bốn phía một chút, bỗng chốc mở to hai mắt.

”Tại sao ta lại ở ời này? Không phải tai nạn máy bay sao?” Quỳnh Tinh hoài nghi nhìn xung quanh một chút, miệng lâm bầm tự hỏi.

Cảnh vậy tràn trề sức sống, lá cây tươi tắn nối nhau mọc, hương thơm hoa cỏ kéo dài, các loại hoa đua nhau khoe sắc , này . . . Trời ạ! Đây không giống địa ngục, cũng không thể là thiên đường, rốt cuộc đây là đâu vậy?

Trong đầu Quỳnh Tinh đầy nghi hoặc, nhưng mà nàng xác định chính mình còn sống, chỉ là hành lý không có ở bên cạnh, chỉ còn lại một thân quần áo, đồng hồ đeo tay có chức năng đặc biệt - Nhưng mà đã bị hỏng lúc tai nạn máy bay, còn có dây chuyền nàng mang theo mười sáu năm.

”Ai! Không nghĩ nữa, đi một bước tính một bước.” Nàng vung tay lên, trước mắt nàng có thật nhiều nghi vấn. Nàng quyết định đi ra khỏi cánh rừng này trước rồi nói sau, chờ đến nơi có người sinh sống là có thể liên lạc với người nhà. Nàng xác định bốn hướng đông tây nam bắc, chọn đi về hướng nam.

Nàng không phải là người bi quan, năng tin tưởng đại nạn không chết tất có hậu phúc, cho nên nhất định rất nhanh nàng sẽ về được nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Cổ Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Quỳnh Tinh đi tới thì trời đã sắp tối rồi, thật vất vả mới nhìn thấy mấy gian nhà cỏ loang lổ.

Có lẽ nơi này vốn là để người dùng chân đi! Nếu không làm sao có người ở tại căn phòng cũ như này.

Oa! Còn có hàng rào đây.

Quỳnh Tinh đứng ở trong một căn phòng ngoài hàng rào quan sát nhà cửa gần đó, cho đến khi một thôn cô thẹn thùng đi ra từ trong nhà mới khiến cho nàng chú ý.

”Ta đã nói rồi! Làm sao lại quay lại thời cổ như này, hóa ra là đang quay phim.” Nàng nhìn thấy cô gái mặc cổ trang đi ra, liền tự cho là đúng nói.

Thôn cô thấy nàng ăn mặc quái dị, còn lộ ra hai cánh tay, không nhịn được hỏi: “Cô nương, cô tìm ai vậy?” Dáng vẻ của nàng rất đẹp, nhưng tại sao lại mặc kỳ lạ như thế? Hay nàng là tiên nữ hạ phàm, thôn cô ngây thơ nghĩ, trong mắt biểu lộ sự tôn kính.

”Thực xin lỗi! Tạm thời tôi không phải diễn viên, máy quay phim ở đâu? Đừng quay, đỡ phải lãng phí phim ảnh.” Quỳnh Tinh ngượng ngùng giải thích, nàng còn tưởng rằng người ta đang quay phim ở bên kia.

Máy quay phim? Phim ảnh? Nàng đang nói cái gì? Thôn cô nghe đến mờ mịt, nhưng vẫn thân thiết nói: “Tôi không hiểu cô nương đang nói cái gì, nhưng chuyện này không quan trọng. Cô từ đâu tới đây? Có mệt hay không? Đi vào ngồi nha.” Thôn cô nhiệt tình tiếp đón nàng.

”Cô không biết tôi đang nói cái gì sao?” Quỳnh Tinh nghi hoặc hỏi.

”Ừ!” Thôn cô thành thật trả lời.

”Không phải cô đang đóng phim sao?” Quỳnh Tinh lại hỏi.

”Cái gì gọi là quay phim? Có phải là đào kép không?” Thôn cô ngờ nghệch hỏi.

Quỳnh Tinh gật gật đầu, có chút sững sờ.

”Không không không! Tôi không phải đào kép, hướng chi cô nhìn tôi giống sao?” Thôn cô lắc đầu như trống bỏi.

Đúng là không giống.

Lúc này Quỳnh Tinh mới cẩn thận nhìn cảnh tượng bốn phía, ổn định tinh thần suy nghĩ lại.

Có điều nàng sớm nên nghĩ đến, nào có ai gặp rủi ro máy bay chẳng những không chết, mà mở mắt ra là một mảnh xanh biếc đâu? Chẳng lẽ..... Nàng bị lạc vào đường hầm thời gian, đi tới nơi này? Không không không.... Điều này thật sự không thể tượng tượng nổi.

Thôn cô thấy nàng không nói lời nào, vẫn còn đứng quan sát, nàng thoát nhìn rất nhỏ nha, hẳn là còn chưa cập kê đi...

”Tiểu thư..... Ách..... Cô nương, cô nương.” Quỳnh Tinh vội vàng kêu.

”Gì đó?” Thôn cô bị hoảng sợ, sau khi hoan hỉ đáp: “Chúng ta đứng cũng đừng đứng ở bên ngoài.” Nàng tiếp đón thiên tiên mỹ nữ này vào nhà.

Thôn cô vừa vào nhà nói không ngừng như con chim sẻ nhỏ: “Cô nương, tay cô rất nhỏ nha! Nhất định là tiểu thư nhà có tiền, đại khái là cô lạc đường đi. Không sao, cô có thể trú tạm ở nhà tôi, dù sao trong nhà chỉ có tôi và hai người mà thôi, cha tôi ra ngoài kiếm củi săn thú, một lát sẽ trở lại. Còn có làm sao cô lại mặc thành như vậy? Mặc dù rất đẹp mắt nhưng mà không thích hợp, vẫn là đừng mặc, lát nữa cô mặc tạm xiêm y của tôi là được rồi. Nói cho cô biết nha, tôi rất thích cô! Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô thì cả người cũng bị cô mê đi, còn tưởng rằng cô là tiên nữ! Cô thật đẹp, hơn nữa càng nhìn càng thích, cô...”

Thôn cô vẫn muốn nói, nhưng Quỳnh Tinh vội vàng ngắt lời nàng, hỏi: “Cô nương, cô tên là gì? Còn nữa, bây giờ tôi đang ở đâu vậy? Bây giờ hoàng đế nào cai trị?” Trước tiên nàng muốn làm rõ mình đang ở nơi nào rồi mới tính toán bước tiếp theo cho tốt.

”Oa! Giọng nói của cô cũng mê người như vậy. Tôi là Diệp Hồng, cha tôi gọi tôi là Tiểu Hồng, bây giờ là hoàng đế Triệu gia cai trị nha! Cô không biết sao?” Thôn cô kinh ngạc nhìn nàng.

Hóa ra là triều Tống. Ai! Nơi nào cũng tốt đi, cố tình lại đến triều đại văn nhược này. Quỳnh Tinh thở dài trong lòng, nhìn thấy vẻ mặt Diệp Hồng mê muội liền nói: “Tất nhiên là tôi biết rồi! Cô còn chưa nói nơi này là nơi nào đấy?”

”À! Nơi này là vườn, đi tới phía trước chính là núi, đi hai trăm dặm về phía đông chính là kinh thành. Đúng rồi, làm sao cô có thể đi tới nơi này vậy?” Diệp Hồng cảm thấy khó hiểu.

Quỳnh Tinh đang muốn nói, chợt nghe thấy một tiếng bước chân mạnh mẽ.

”Tiểu Hồng, cha trở về rồi!” Giọng nói già nua vang vọng, người chưa đến, tiếng đã đến trước, có thể thấy được người tới là một người có công phu.

Diệp Hồng vui mừng nói: “Cha tôi đã trở lại, cô không thể mặc như vậy gặp người, ở giữa ngăn tủ bên trong phòng có xiêm y màu vàng nhạt, mặc dù có chút cũ nhưng rất thích hợp để cô mặc, mau đi vào thay đi!” Không đợi Quỳnh Tinh phản ứng, Diệp Hồng vội vàng giục nàng đi vào trong phòng.

Quỳnh Tinh bất đắc dĩ cười, bắt đầu tìm bộ quần áo mà Diệp Hồng nói.

Diệp Hồng đi ra ngoài đón, ở sân gặp được cha nàng.

”Trong nhà có người à?” Lão nhân nhận ra trong nhà nhiều hơn một người.

”Vâng ạ! Người tới là một cô nương tốt, xinh đẹp, có lẽ là tiểu thư nhà giàu lạc đường.” Diệp Hồng vui vẻ nói.

Lão nhân nghe xong liền đưa đồ ăn và con thỏ cho nữ nhi, vội vã đi vào xem.

”Ta đi xem nàng.” Lão nhân cười meo meo đi vào phòng ở, Quỳnh Tinh vừa mới thay quần áo xong, đi ra từ trong phòng.

Lão nhân đánh giá từ trên xuống dưới, ca ngợi nói: “Ừ, thật sự rất đẹp.” Ông không xem nhẹ đôi mắt trong suốt nhưng lại tinh nhuệ của nàng, nàng rất đặc biệt.

”Đáng tiếc nha!” Lão nhân ra về huyền bí.

”Đáng tiếc cái gì vậy cha?” Diệp Hồng vội hỏi.

”Đáng tiếc với khí chất và dáng người của cháu, quần áo này thật sự không xứng, ngày mai ta đi vào thành mua cho cháu mấy bộ quần áo đẹp.” Lão nhân cười một tiếng, hào sảng nói.

”Không cần đâu, đừng phiền toái như vậy.” Quỳnh Tinh cảm tạ ý tốt của lão nhân.

”Phải, cái này không thể tiết kiệm, mọi người chờ một lát, con đi nấu cơm.” Diệp Hồng kiên trì nói.

”Tiểu cô nương lại đây, nói mấy câu cùng với lão bá nào.” Lão nhân vô vớ một cái ghế khác bên cạnh nói với nàng.

Nghe được hai chữ cha, trong lòng Quỳnh Tinh co rút một chút, nhưng nàng đã trấn tĩnh lại tâm tình rất nhanh, lập tức ngồi xuống ghế.

”Tiểu oa nhi, gọi ta Diệp lão bá, cháu tên là gì? Bao nhiêu tuổi vậy?” Diệp lão bá thân thiết hỏi.

”Diệp lão bá, cháu không phải tiểu oa nhi! Cháu họ Hàn tên Quỳnh Tinh, người gọi ta Tinh Tinh là được, năm nay mười sáu tuổi.” Quỳnh Tinh nghịch ngợm nói.

”Mười sáu. Không nhìn ra được nha, cháu là người phương Nam sao?” Diệp lão bá kinh ngạc đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

Quỳnh Tinh cười cười, nhún vai nói: “Xem là vậy đi. Cháu tới tìm người nhà, nhưng mà tìm đến đó, lại không thấy người, nghe nói bọn họ đã chuyển đi lâu rồi, cháu cũng không phải thiên kim nhà giàu, mọi người đừng hiểu lầm.” Lý do thoái thác này là nàng vừa nghĩ ra. Đài Loan ở phía Nam, đương nhiên nàng cũng xem như là người miền Nam.

”Vậy à.” Diệp lão bá gật đầu, vô cùng tán thưởng Quỳnh Tinh, cho rằng nàng thực dũng cảm và kiên cường.

Lúc này, Diệp Hồng cũng nấu xong bữa tối, bưng từng món ăn ra.

”Ăn cơm!” Diệp Hồng vui vẻ nói.

Quỳnh Tinh nhìn thức ăn thì rất động lòng, đói bụng đã lâu, cuối cùng cũng có đồ để ăn rồi.

Kết thúc một bữa cơm vui vẻ. Đêm nay, Quỳnh Tinh mang theo tâm trạng nửa vui nửa buồn nặng nề đi ngủ.

Nửa tháng tiếp theo, Quỳnh Tinh thích ứng cuộc sống của cổ nhân rất nhanh, nhưng trên mi tâm luôn mang theo một nỗi lo nhàn nhạt, điều này làm cho

nàng vốn có một dung nhan mê đảo chúng sinh lại có thêm một cảm giác thần bí.

Ban đầu nàng còn tích cực tìm kiếm đường về nhà, đến bây giờ đã hoàn toàn buông tha, trong lòng đã bình tĩnh. Trời sinh voi sinh cỏ, tất cả đều thuận theo tự nhiên là tốt rồi, thời điểm nên trở về, cho dù nàng không muốn đi cũng không được, trái lại, nếu ông trời khiến nàng đại nạn không chết xuyên tới Tổng triều, chắc chắn có hậu phúc chờ nàng đi tìm!

Vì thế, nàng nói ý nghĩ của mình cho Diệp lão bá và Diệp Hồng.

“Vì sao? Ở đây rất tốt, dù sao thân thích của cô cũng không biết ở đâu, cứ ở lại đây thôi! Tại sao lại phải đi?” Diệp Hồng là người đầu tiên phản đối Quỳnh Tinh rời đi. Thật không dễ dàng mới có người bồi nàng, đáng vẻ lại đẹp như vậy, người cũng tốt lắm... Ách tuy rằng nàng có khi sẽ có vài hành động say mê sắc đẹp, nhưng nàng cũng không phải là nam nhân, không sao! Trong lòng Diệp Hồng thật rất luyến tiếc Quỳnh Tinh, sốt ruột nhìn về phía phụ thân.

Diệp lão bá suy nghĩ trong chốc lát, trấn tĩnh nhìn Quỳnh Tinh, mở miệng nói:

“Cũng tốt! Ta biết cháu với chúng ta là người ở hai thế giới khác nhau, sớm muộn gì cháu cũng rời đi.

“Cha . . .” Diệp Hồng sốt ruột, không nghĩ cha lại đáp ứng một nữ tử yếu đuối như Quỳnh Tinh rời đi một mình.

Diệp lão bá dè dặt của nữ nhi xuống, nói với Quỳnh Tinh: “Cháu phải cẩn thận, hơn nữa tốt nhất là phần nam trang mà đi, tránh một ít phiền toái không cần thiết.”

Quỳnh Tinh gật đầu, không ngờ Diệp lão bá và nàng có cách nhìn giống nhau.

Hai mắt Diệp Hồng sưng đỏ, không đành lòng nói: “Tinh Tinh, cô đừng đi được không? Mặc dù đôi lúc cô “phi lễ” ta, nhưng ta không ngại.” Nàng vội vàng giải thích, sợ Quỳnh Tinh tức giận vì ngày hôm qua hôn nàng mà nàng xấu hổ chạy đi.

Quỳnh Tinh cười khỏ, phi lễ cái gì? Chẳng qua là nhìn lên nàng thay quần áo, ôm eo của nàng từ phía sau rồi hôn má nàng mà thôi! Cũng không phải là hôn môi!

Quỳnh Tinh dịu dàng nói: “Tiểu Hồng đừng khóc, lần sau ta trở về gặp cô nhất định sẽ hôn thêm vài lần nữa, cô cũng đừng luyến tiếc ta nha!” Nàng vừa nói vừa đùa với Tiểu Hồng đang đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Ô, Tiểu Hồng, tại sao cô lại thành Quan công thế kia? Quỳnh Tinh trêu ghẹo hỏi.

“Người ta không thêm đề ý tới cô nữa!” Diệp Hồng không chịu, lôi kéo góc áo phụ thân.

Diệp lão bá chế nhạo nói: “Tiểu Hồng à, con không đề ý tới người ta, tại sao lại kéo tay áo cha chứ?”

Nói xong Diệp Hồng dậm chân, mà Diệp lão bá cùng Quỳnh Tinh thì cười to.

“Cha!” Diệp Hồng xấu hổ chạy vào nhà.

Thấy nữ nhi đi vào, Diệp lão bá vội vàng hỏi: “Khi nào thì đi?” Ông sợ đến lúc đó nha đầu Tiểu Hồng kia khóc đến thảm.

“Sáng sớm mai.” Quỳnh Tinh kiên định nói.

“Cũng tốt. Như vậy ta tìm cho cháu một bộ quần áo của nam tử, nhân tiện bảo Tiểu Hồng làm cho cháu chút đồ ăn, mang theo khi lên đường.” Diệp lão bá hiền lành nói

Quỳnh Tinh cảm động cầm tay Diệp lão bá, nghĩ: Ông trời à! Người nên mở mắt, bảo vệ gia đình Tiểu Hồng thật tốt.

Quỳnh Tinh nghe theo chỉ thị của Diệp lão bá, một đường đi đến Biện Kinh nổi tiếng lẫy lừng.

Đi vào trong thành, nàng một thân nam trang tuấn tú khiến tất cả mọi người nhìn chằm chằm nàng; mà nàng cũng bình tĩnh bước đi, vô cùng ưu nhân, hết nhìn hứng đồng lại nhìn hướng tây.

Nàng biết đáng vẻ mình đẹp, không nghĩ tới phần nam trang cũng rất anh tuấn, nhưng vóc dáng nàng không đủ cao, khiến người khác lầm tưởng là nàng chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi.

Đến giữa trưa, Quỳnh Tinh ở trong một căn phòng tại khách sạn Lăng Hiên dùng cơm, nàng phát hiện trên đường có khách sạn Lăng Hiên bên cạnh đều có một dấu hình hạc. Mà bất luận khách sạn Lăng Hiên buôn bán tốt hay không, thái độ phục vụ thật không tệ, không có một ai, không một tiểu nhị nào mắt chó nhìn người thấp, cũng không vì quần áo trên người nàng tầm thường mà không tiếp đãi nàng.

Nàng vừa ăn vừa quan sát cách trang hoàng bố trí. Không tệ! Là một nơi trang nhã.

“Ông... Ách, tiểu nhị ca.” Quỳnh Tinh gọi lại người vừa đi qua bên cạnh. Phù! Thiếu chút nữa gọi sai. Quỳnh Tinh âm thầm lè lưỡi, thói quen ở thế kỉ hai mươi mốt vẫn không sửa được, nhất thời quên xưng hô ở nơi này.

“Tiểu ca có chuyện gì sao?” Tiểu nhị thân thiết tiếp đón.

Tiểu ca này thật xinh đẹp, so với thiếu gia Lăng Hạo trong sơn trang thì nhìn cũng không tồi. Tiểu nhị nhìn ngây người.

Quỳnh Tinh thấy thế, lộ ra một nụ cười, lơ đãng hỏi: “Tiểu nhị ca, người có biết nơi này nhận người như thế nào không?”

“Này... ” Tiểu nhị thấy đáng vẻ nàng nhỏ gầy, do dự hơn nửa ngày.

“Tiểu nhị ca.” Quỳnh Tinh có chút không kiên nhẫn.

“Cái gì vậy?” Tiểu nhị phục hồi lại tinh thần, nhìn nàng nói: “Người chờ một lát, ta mời chương quỳ đến đây trả lời.” Hắn không biết mình nói gì mới tốt, đành phải đẩy trách nhiệm qua cho Hồng trưởng quỳ.

“Này, tiểu nhị...” Quỳnh Tinh thấy tiểu nhị chạy mất nhanh như khói, trong lòng buồn bực không thôi, vấn đề đơn giản như vậy, cần mời chương quỳ sao?

“Công tử, người muốn hỏi về công việc sao?” Chương quỳ đi đến trước mặt Quỳnh Tinh nhìn đi nhìn lại.

Từ khi Quỳnh Tinh vào cửa đến giờ, hắn vẫn luôn chú ý tới vị công tử tuổi này, tuy tuổi nhỏ, nhưng ánh mắt sâu xa, khôn khéo cùng với khí chất bất phàm, nhìn ra được không phải đứa nhỏ của nhà bình thường.

Quỳnh Tinh cũng quan sát đại thúc trung niên đang tươi cười rạng rỡ trước mặt, trả lời: “Đúng vậy! Đại thúc, ta đến từ phương Nam, lại không tìm được họ hàng để nương nhờ, hiện tại không có một công việc để sống qua ngày, không biết nơi này có việc gì để làm không?”

Chương quỳ lại quan sát từ trên xuống dưới một phen, hỏi: “Công tử, người sẽ làm cái gì đây?” Nói không chừng có thể giữ hắn (Quỳnh Tinh) ở bên người dạy dỗ.

Quỳnh Tinh hiểu ý của hắn, bảo nàng ở lại khách sạn sao? Vậy cũng không được! Ánh mắt của nàng chuyển một cái, cười nói: “Ta sẽ làm nhiều việc, không phải chỉ riêng công việc của khách sạn, thật là đáng tiếc!” Nói xong còn rung đùi đắc ý không ngừng thở dài.

“Ha ha ha...” Chương quỳ vừa nghe lập tức cười to.

Ừ! Đứa nhỏ này rất thông minh, xem ra hắn giữ không được.

“Công tử, xem ra lão phu không có cách nào giữ được nhân tài như cậu, không biết công tử có thể lưu lại danh tính hay không? Về sau gặp lại là bằng hữu.” Chương quỳ khách khí nói.

Bằng hữu sao? Không tệ, không tệ! Quỳnh Tinh thích lời lẽ cùng với thái độ của chương quỳ. Nàng đứng lên nói: “Đại thúc, tại hạ họ Hàn tên một chữ Tinh, Hàn trong lạnh lẽo, Tinh trong ngôi sao. Ta đi!” Nói xong bỏ chút bạc vụn xuống liền đi thẳng vào trong đám người.

Hàn Tinh sao? Tên rất hay! Trong lòng chương quỳ tin tưởng, một ngày nào đó bọn họ có thể gặp lại, hơn nửa ngày này sẽ không quá xa.

Đi khỏi khách sạn, Quỳnh Tinh giống như Lưu bà bà đi dạo vườn đại quan viên, sờ sờ nơi này một chút, nhìn chỗ kia một chút, vô cùng tò mò, hơn nửa dọc đường thói quen “thường thức” không thay đổi, lúc nào cũng hướng về các cô nương, thậm chí còn phóng điện với phụ nữ đã có chồng.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy ở phía trước cách đó không xa đang vây quanh một đám người, cũng không biết đang nhìn cái gì, nhưng mà người giống như nàng, nơi nào có não nhiệt liền đi tới chỗ ấy.

Quỳnh Tinh chen vào đám người, liền thấy tờ giấy đỏ, thì ra là muốn tuyển người. Nàng nhìn kỹ một chút, trong lòng liền có quyết định, lập tức kéo xuống tám giấy đỏ, hành động này của nàng khiến cho người xung quanh thốt lên tiếng kinh hô.

Lập tức có một trưởng lão* đứng ra nói: “Tiểu ca, đây không phải chuyện đùa, người bọn họ tuyển là tổng quản, không phải gã sai vặt. Lăng Hạo sơn trang là Bắc phương cự phú**, hoàng thượng cũng phải cho bọn họ mặt mũi, người đừng nói giỡn nha!” Trưởng lão này là có ý tốt, thấy nàng tuổi còn quá nhỏ, thế nhưng lại muốn đi xin làm tổng quản, thật không biết trời cao đất rộng là gì!

*Trưởng lão: người lớn tuổi và thuộc bậc trên.

** Bắc phương cự phú: giàu có nhất phương Bắc.

Quỳnh Tinh nghe xong mỉm cười: “Cảm ơn! Ngài chỉ cần nói cho ta biết Lăng Hạo sơn trang đi như thế nào là được.” Nàng nở một nụ cười khiến người khác không thể cự tuyệt được với trưởng lão.

Chỉ thấy trưởng lão giống như bị thôi miên, chỉ hướng đông nói: “Từ nơi này đi về hướng đông, đừng thay đổi hướng khác, Lăng Hạo sơn trang ở tại

ngoại ô kinh thành, tìm được rất dễ.”

Quỳnh Tinh nói cảm ơn, thông thả xuất phát, trên tờ giấy đỏ viết mai là ngày cuối cùng, nàng tính ngày mai xuất hiện hưởng ứng lệnh triệu tập.

Vì vậy, nàng chậm chậm đi dạo, đi tới ngoại thành kinh thành ở phía đông.

Ngày hôm sau, Quỳnh Tinh đi tới trước cửa Lăng Hạo sơn trang. Nhìn thấy sơn trang đầy khí thế, không khỏi làm nàng lú lẫm, so với nhà nàng còn lớn hơn nhiều lắm!

Quỳnh Tinh đi về phía thủ vệ cửa, hỏi: “Các người, nơi này muốn tuyển người sao?”

Hai gã thủ vệ nhìn thoáng qua phía đối diện, trong lòng buồn bực, không có tuyển tiểu đồng, nhưng thật ra có tuyển tổng quản, nhưng mà thiếu niên này không phải muốn hưởng ứng lệnh triệu tập làm tổng quản Lăng Trúc lâu chứ?!

“Tiểu ca, người sẽ không phải hưởng ứng lệnh triệu tập làm tổng quản Lăng Trúc lâu chứ?! Một gã thủ vệ tò mò.

“Đúng vậy!” Quỳnh Tinh trả lời rất kiên quyết

Thủ vệ sau khi nghe xong, nuốt nước miếng, lại hỏi: “Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười sáu tuổi.”

“Người đã mười sáu tuổi sao?!” Hai gã thủ vệ không tin được thốt lên. Vóc dáng hần nhỏ như vậy, thật sự không giống thiếu niên mười sáu tuổi.

Nhưng mà, cho dù là mười sáu tuổi, làm tổng quản cũng quá nhỏ, không thể nào.

Một trong hai thủ vệ cười nói: “Tiểu ca, người bỏ qua được không? Ta đi nói hộ người, xem có thể thu người làm tiểu đồng hay không.” Đáng thương nha! Đứa nhỏ này có lẽ là nghèo đến điên rồi, mới có thể có ý nghĩ kỳ lạ như vậy.

Quỳnh Tinh không ngại mà cười hỏi: “Này xin làm tổng quản có hạn chế tuổi sao?”

“Không có.”

“Ta có phải là người không?”

“Đương nhiên phải!”

“Vậy tại sao ta không thể tới thử một chút?” Quỳnh Tinh cười làm người ta rợn cả tóc gáy.

“Ách . . . Này . . .” Hai thủ vệ không thốt nên lời.

“Ta có thể đi vào sao?” Quỳnh Tinh hỏi lần nữa.

Hai thủ vệ suy nghĩ trong chốc lát, quyết định cho thiếu niên này đi vào, nói không chừng xảy ra kì tích.

“Được, ta dẫn người vào.” Có một thủ vệ đồng ý dẫn đường, Quỳnh Tinh rất vui vẻ, sau khi nói lời cảm tạ liền theo thủ vệ đi vào.

Sau khi đi một đoạn đường, Quỳnh Tinh phát hiện bên trong Lăng Hạo sơn trang có huyền cơ, thì ra là bên trong sơn trang có bố trí âm dương ngũ hành trận, mỗi lần đến một chỗ hoặc vài bước đường, liền đổi một trận thức khác biệt. Xem ra mọi người trong sơn trang này đều là người có tài, ngay cả thủ vệ cũng hiểu một ít trận thức, nếu không đã sớm lạc đường.

Nhưng mà dùng trên người nàng thì hoàn toàn vô tác dụng, nàng chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy được đường ra khỏi trận thức, muốn vậy khôn* nàng sao? Còn chưa được đâu!

*bao vây khiến người khôn đón.

Dọc theo đường đi, thủ vệ tốt bụng cung cấp cho nàng một ít tin tức.

Hóa ra là, Lăng Trúc lâu thật ra cũng không thiếu tổng quản, cũng chỉ muốn là mời chào nhân tài mà thôi. Ai ngờ, trong vòng một tháng này, người tới hưởng ứng lệnh triệu tập không vượt quá mười người, điều này làm nàng rất ngạc nhiên, mưu tính của Lăng Hạo sơn trang rất tốt, tiếc rằng người tới dự tuyển rất ít.

Người thủ vệ này gọi là A Trung, hẳn nói có bốn người đến hưởng ứng lệnh triệu tập, hôm nay lão gia và thiếu gia, cùng với tổng quản các lâu muốn tới chọn người, có thể thấy được họ rất coi trọng nhân tài được chọn.

Thật vất vả mới đi tới Lăng Trúc lâu, tất cả mọi người ở đây đều nhìn về phía Quỳnh Tinh, sau khi đợi A Trung nói rõ mục đích đến của nàng, những ánh

mắt kia càng sâu không lường được.

Nhưng mà, nàng Hàn Quỳnh Tinh có cái gì chưa thấy qua, trường hợp kiểu này chỉ là case nhỏ, nàng cực kỳ thông dong, tự đắc, không một chút nào để ý những ánh mắt này, sau đó, có người trung niên đi đến trước mặt nàng, rất không khách khí đánh giá nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt kia có tán thưởng, cũng có không tin.

Thật lâu sau, nam nhân trung niên kia mới nói: “Công tử, người xác định người muốn tham gia tuyển?”

“Đúng vậy.” Quỳnh Tinh cảm thấy ngày hôm nay với hôm qua chỉ trả lời những vấn đề này đã khiến nàng phiền chết rồi.

“Người bao nhiêu tuổi?”

“Mười sáu.”

“À!” Nam nhân trung niên nhũ mày, giống như không quá tin tưởng, chỉ là Quỳnh Tinh đã thành thói quen.

Nhìn bề ngoài của nam nhân trước mặt này, tuổi thì hơi lớn một chút, nhưng mà đáng vẻ ngược lại rất phong nhã, lúc trẻ tuổi hẳn mê hoặc không ít cô nương.

Trung niên kia lại xem xét từ trên xuống dưới nàng một lần nữa, mới nói: “Người tên là gì?”

Quỳnh Tinh không nói gì, bắt chước nam nhân trung niên, quan sát nam nhân trong phòng từ trên xuống dưới, vừa căn cứ, vừa vô lễ quay lại nhìn.

Nàng phát hiện toàn bộ căn phòng, ngoại trừ bốn nam tử “bình thường” không có công phu trụ cột bên ngoài, những người khác công phu không tệ, nhất là nam nhân trung niên sau lưng nam tử trẻ tuổi nổi bật.

Sau khi nàng nhìn xong, mới không cam lòng yếu thế, cãi lại: “Nương ông không có nói cho ông biết, muốn hỏi danh tính người khác thì trước tiên nên nói ra tên của mình sao?”

Lời vừa mới dứt, tên nam tử trẻ tuổi kia cười lớn, nói: “Biểu bá*, ta nghĩ bà cô** có thể đã quên nói cho ngài! Ha . . .”

*Bác họ

*Mẹ của bác họ

Nam nhân trung niên không được tự nhiên nhún nhún hòng liếc mắt nhìn hắn một cái mới nói: Thật sự là có lỗi! Lão phu thất lễ, lão phu Nhạc Nhượng Khiêm, xin hỏi công tử, như vậy người có thể nói ra đại danh quý hiếm của mình không?” Nhạc Nhượng Khiêm cố ý cường điệu bốn chữ đại danh quý hiếm.

Nam tử trẻ tuổi kia cười cười.

“Thật đáng tiếc nha! Ca và Tâm Trùng đều ra ngoài, nếu không nhất định cười chết mất.”

Quỳnh Tinh không để ý tới hắn, trong lòng âm thầm hừ nói: Một tiểu quý! Đúng là, chưa trưởng thành.

Nam tử trẻ tuổi có một gương mặt trẻ con, nhìn ra được là một nam hài như ánh mặt trời, rất có bản lĩnh mê đảo nữ nhân, nhưng mà, Quỳnh Tinh không yêu thích những người kiểu này.

Sau khi nàng nghe xong lời nói của Nhạc Nhượng Khiêm, lễ độ đáp lại, cùng thái độ lúc trước là hai người khác hẳn.

Nhạc Nhượng Khiêm gật đầu, đáy lòng có chút kinh ngạc biến hóa này của thiếu niên.

“Người đã muốn thử một chút thi tài đi. Chúng ta yêu cầu ở trên bài viết không có nói rõ số tuổi hạn chế, vậy thì không nên cự tuyệt bất luận kẻ nào.” Nhạc Nhượng Khiêm đáp ứng cho Quỳnh Tinh dự thi.

Những người đang ngồi trừ bốn người “bình thường” kia ra, không ai phản đối.

Một nam nhân có ngoại hình tròn vo đứng lên nói: “Cho tiểu quý này thi cùng chúng ta, các người không cảm thấy khinh người quá đáng sao?” Từ tận đáy lòng hắn xem thường Quỳnh Tinh.

Trong lòng ba người kia cũng là cảm giận bất bình.

Một tổng quản ở Lăng Mai lâu ra mặt hào giải nói: “Để cho hắn thử xem như nào! Nếu yêu cầu trên bài viết không có viết rõ điều kiện hạn chế, hôm nay cho dù hắn là thân nữ nhi, cũng có tư cách dự thi.”

Lần này bốn người “bình thường” không ai có thể nói, Trong lòng Quỳnh Tinh lập tức sinh ra hảo cảm với người tổng quản này.

Thấy không ai nói nữa, nam tử trẻ tuổi vừa rồi mới ra mặt nói: “Bắt đầu đi! Tránh lãng phí thời gian. Trương bá, mang một bộ bàn ghế nữa từ bên trong

ra đi.”

Lập tức, ngồi ở sảnh trước là mười hai nam tử, mắt ai cũng tinh túy, nhìn ra được là nhân vật quan trọng của Lăng Hạo son trang.

Mà năm người dự thi chia ra ngồi ở vị trí mình thích, Quỳnh Tinh cũng không tìm được cái nào phong thủy tốt, đành ngang đặt bàn ghế ở chính giữa.

Trắc nghiệm bắt đầu, quả nhiên nàng không đoán sai, mỗi một vị “giám thị” đang ngồi đều có thân phận.

Tổng quản vừa rồi mở miệng hòa giải nói trước: “Các vị, vòng thi thứ nhất hôm nay chính là thi bàn tính.” Trên tay ông cầm một cái bàn tính lớn tiếp tục nói: “Tại hạ Lâm Lập Hoàn cùng Chiêm Viễn Hành, đều là tổng quản Lăng Mai lâu, chủ yếu là quản lý lời lỗ của tất cả khách sạn. Bất kể là buôn bán cái gì, hầu như đều phải tính toán, mời các vị tính toán sổ sách này rành mạch trong thời gian quy định, trên tay mỗi người sẽ có một quyển sổ sách giống nhau và một cái bàn tính, không nhất thiết phải tính hết, chủ yếu là yêu cầu đáp án chính xác, cho các vị thời gian một nén nhang, mời bắt đầu đi!” Lâm Lập Hoàn vì để đạt được mục đích công bằng, cầm một nén nhang để ở trong phòng.

Sau khi Quỳnh Tinh nhận lấy bàn tính, mở sổ sách ra, nhìn sổ ghi chép được sắp xếp cực kỳ tỉ mỉ, tay tính toán rất nhanh, trong lòng âm thầm cười nói: bàn tính là chuyện nhỏ! Khi còn bé món đồ chơi đầu tiên của nàng không phải là búp bê, mà là bàn tính cha đưa cho, hướng chỉ, nàng vốn học thương nghiệp, công cụ tính toán nào cũng đã thành thạo, tính nhầm lại càng thêm thành thực.

Một quyển sổ không tính là mỏng, Quỳnh Tinh chỉ phí mười phút liền tính xong, hai tay chống đầu, nhàm chán ngáp.

Mười hai người đang ngồi thấy nàng tính xong rất nhanh thì trợn mắt há mồm, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, mà bốn người “thí sinh” khác có thể coi là đã bị lãng quên.

Sao lại nhanh như vậy! Trong lòng mọi người không thể tin được hô lên.

Vẫn là Nhạc Nhượng Khiêm đi lại, ý bảo Lâm Lập Hoàn đi lấy sổ sách Quỳnh Tinh đã tính toán tốt.

Sau khi mười hai người sổ sách, đều bội phục không thôi.

Tên nam tử trẻ tuổi đứng lên nói: “Ngươi thật đúng là lợi hại, luyện như thế nào vậy?”

“Đâu có! Là do bốn vị đại thúc nhường cho.” Quỳnh Tinh cười giả dối.

Điều này khiến mười hai vị giám khảo cùng bốn người dự thi ở trong phòng, đối với nàng không thể không đánh giá lại một lần nữa.

Vòng thi thứ hai do Vương, Tề hai vị tổng quản Hạo lâu ra một đề mục viết văn, tên là “Con đường hướng tới công việc quản gia”, không hạn chế thể văn, chủ yếu là muốn nghiệm chứng suy nghĩ cùng cách hành văn của người dự thi, thời gian cũng lấy một nén nhang làm hạn định.

Đối với Quỳnh Tinh mà nói, đề này cũng khá dễ, từ nhỏ nàng mỗi ngày đều phải viết một bài văn nộp cho cha xem, hơn nữa nàng thích văn học Trung Quốc, cho nên luyện thành một tay chữ tốt.

Mỗi trắc nghiệm nàng trải qua đều đạt được hạng nhất, Quỳnh Tinh không chỉ làm mười hai vị giám khảo mở rộng tầm mắt, cũng áp chế lòng tin của bốn người dự thi.

Sau khi trải qua năm phần thi, liền tới trọng tâm chính.

Nam tử trẻ tuổi đứng lên nói: “Tại hạ Cốc Úy Tổ, là một trong sáu vị đương gia của Lăng Hạo son trang, đứng thứ năm. Bây giờ mời các vị theo ta lên lầu, ta hỏi một ít về trận thức âm dương ngũ hành.

Không cần hấn mòi, bốn người “bình thường” vừa nghe muốn thi trận pháp, từng người đều tìm cơ rồi đi, chỉ còn lại một người là Quỳnh Tinh.

Cốc Úy Tổ nhìn về phía Quỳnh Tinh hỏi: “Ngươi thi sao? Hàn công tử có hứng thú sao?” Thật ra, cho dù hắn có thông qua cửa ải này hay không thì bọn họ cũng tính muốn giữ hắn lại, bởi vì hắn là nhân tài hiếm có, hướng chỉ hắn mới chỉ là thiếu niên mười sáu tuổi.

- Quỳnh Tinh dùng giọng điệu rất bình thường nói: “Cũng tốt, dù sao ta cũng không có việc gì. Xem ra ta đã trúng tuyển rồi, đi xem một chút cũng được, tránh cho về sau lạc đường ở trận thức bên ngoài.

Lời nói này của Quỳnh Tinh, khiến tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Làm sao hắn biết bên ngoài có bày trận?

Đương nhiên Quỳnh Tinh thuận lợi đi vào Lăng Hạo son trang làm tổng quản.

Nàng được an bài tại Trúc Viên ở Lăng Trúc lâu. Vườn to như vậy cũng chỉ có một người là nàng sống, ngoại trừ vài tên nam đinh trợ giúp ở bên ngoài, sẽ không gặp. Gian phòng của nàng là gian lớn nhất trong vườn, những nam đinh khác cũng ở sương phòng bên phải trong vườn, hiển nhiên địa vị ở Lăng Hạo son trang được chia rất rõ ràng.

Cốc Úy Tổ nói với Quỳnh Tinh, điều này là nhất định, son trang lớn như vậy, đương nhiên phải có quy củ nghiêm khắc. Về điểm này, nàng không phản đối.

Ngày hôm sau sau khi vào son trang, trước đi gặp một ít trưởng giả, cũng chỉ có ngày đó bận rộn, những thời điểm khác, nàng đều rất nhàn, không có việc gì thì đến các lầu nhìn một cái, những ngày sau thật sự là thoải mái.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Quỳnh Tinh đã sống hai tháng ở Lăng Hạo son trang, nàng đã sớm quen với địa hình của sáu đại lầu và hai viện, Lăng Hạo son trang này cũng thật lớn.

Sáng sớm hôm nay, Quỳnh Tinh mới rửa mặt chải đầu xong, chợt nghe thấy tiếng từ Cốc Uy Tổ kêu giống như tiếng quý rống.

“Nói nhỏ thôi! Đừng gọi ta to như vậy. Có việc gì, nhìn người kêu gà bay chó sủa.” Quỳnh Tinh ngồi ở lương đình trong vườn, không nhanh không chậm nói.

Cốc Uy Tổ không ngại nàng nói vậy, sau khi ngồi xuống liền tự rót một ly trà, uống một hớp, mới nói: “Người luôn là cái dạng này, giống như không có việc gì có thể làm người quan tâm, nhưng mà rất kỳ lạ, trên mặt người luôn mang theo nhàn nhạt u sầu, rốt cuộc người suy nghĩ cái gì vậy?” Hàn Tinh này thật là quái dị, hẳn (Cốc Uy Tổ) đối với hẳn(QT) biết, chỉ có ngày đầu tiên Hàn Tinh nói qua chuyện của chính mình, trừ lần đó, Hàn Tinh cái gì cũng không chịu nói.

Mặc dù Hàn Tinh thần bí như vậy, nhưng hẳn không cách nào không bị hẳn hấp dẫn.

Hắn mới mười sáu tuổi, nhưng có thể nói là trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, thật là quái nhân!

Hơn nữa đáng vẻ hẳn đẹp như thế để làm gì? Hại hẳn (Cốc Uy Tổ) cả ngày lẫn đêm nhìn đến ngơ ngẩn.

Quỳnh Tinh không để ý tới lời Cốc Uy Tổ vừa mới nói, liếc mắt nhìn hẳn một chút mới hỏi: “Không phải người tới là để hỏi ta cái này đi?”

“Đương nhiên không phải! Hắc hắc . . .” Cốc Uy Tổ cố ý không nói, muốn thấy hứng thú của nàng, đáng tiếc Quỳnh Tinh không phải loại người tò mò.

Cốc Uy Tổ lấy chiếc đĩa gấp điểm tâm ăn, chờ thật lâu, không thấy Hàn Tinh mở miệng, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Vì sao người không hỏi ta có chuyện gì?”

Nàng vẫn ăn đồ ăn của nàng như cũ, không nói.

“Người không muốn biết sao?”

Quỳnh Tinh nhìn hẳn một cái, nói: “Không muốn.”

Cốc Uy Tổ nghe xong mắt hứng nói: “Ngay cả hỏi người cũng không hỏi, đã nói không muốn nghe.”

Quỳnh Tinh chau mày nói: “Người chưa nghe nói qua sao, biết càng ít chuyện, sẽ càng không có phiền não sao?”

“Không có.” Cốc Uy Tổ rầu rĩ nói.

Quỳnh Tinh còn nói: “Người muốn cho ta biết tự nhiên sẽ nói cho ta, cần gì ta phải hỏi đâu!”

“Được rồi! Người không cần hỏi, ta nói cho người, muốn chờ người hỏi, ta thấy đại khái chờ ta bước vào quan tài còn chờ không được ngày đó.” Cốc Uy Tổ không nhịn được oán trách, còn nói: “Người không thấy mấy ngày hôm nay, mọi người đều rất hưng phấn, làm rất nhiều việc sao.”

Quỳnh Tinh gật đầu, chờ câu tiếp.

Thấy Hàn Tinh gật đầu, hẳn hài lòng nói: “Đây là vì ca của ta cùng Tâm Trùng sắp về đến đây. Lần này bọn họ xuất môn liền đi nửa năm, bây giờ cuối cùng cũng về đến đây, son trang sẽ náo nhiệt rất nhiều.”

“Vậy sao?” Quỳnh Tinh để lại một câu rồi rời khỏi.

“Này! Ta còn chưa nói hết mà!” Cốc Uy Tổ kêu ở phía sau.

“Lại có việc gì sao?” Quỳnh Tinh đột nhiên dừng lại, Cốc Uy Tổ sợ tới mức nhanh chóng sắp xếp lại gọn gàng, sợ sau khi đi xuống, Hàn Tinh liền đổi thành Lưu Tinh rồi. (?)

“Buổi chiều cùng đi đón người đi.”

“Không rảnh.” Muốn nàng đi đón người! Có làm hay không!

Cốc Uy Tổ sốt ruột nói: “Tổng quản các lầu đều đến, cho nên người cũng phải xuất hiện. Hơn nữa người không có võ công, ta có thể bảo Tâm Trùng dạy người. Người không cần sợ, với khuôn mặt của người đến tiên nữ thấy còn phải hổ thẹn, bảo đảm mê chết đám người kia.”

Nàng biết nàng rất đẹp, nhưng đây là với thân phận nữ, bây giờ, nàng là nam nhân.

Quỳnh Tinh liếc mắt một cái, xem thường nói: “Làm ơn! Ta đây là tuấn mã, đẹp trai, phong độ, cái gì mà đẹp.”

Cốc Úy Tổ ở một bên cười, gật đầu liên tục nói: Dạ dạ! Vậy người rốt cuộc có đi hay không?”

”Không rảnh!” Quỳnh Tinh để lại mấy lời này, tự mình rời đi.

Cốc Úy Tổ không kịp gọi nàng lại, đứng nguyên tại chỗ thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Cổ Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Lúc nắng chiều xinh đẹp, Hạo Vân lâu Lăng Hạo sơn trang lại hiện ra một vẻ đẹp quyến rũ phong tình khác.

Lúc này ở Ngô Vân lâu rất náo nhiệt, gần như mọi người đều đến đông đủ.

”Này lão ca, lần này các người đi gần nửa năm, có chuyện gì không, mau kể ta nghe một ít.” Cốc Úy Tổ nói chuyện với ca ca của hắn Cốc Úy Minh.

Một nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp cũng làm nũng với phụ nhân trung niên: “Biểu thẩm, nói một chút đi! Nhị thúc mà đi, nhất định có cái gì đó chơi tốt.

”Nha đầu này, nói ta giống như vai hề, thế nào, ta đi liền có thứ chơi tốt, người ta đều an phận thủ thường sao?” Nhị thúc trong miệng nàng Nhạc Nhượng Thần mệt mỏi giả vờ không vui nói.

Lập tức, một vị phụ nhân lớn tuổi mở miệng nói thay cho cô gái trẻ tuổi: “Người biết là tốt rồi! Suốt ngày cũng chỉ biết tìm mấy vật kỳ quái chơi.”

Nàng là Cốc Tịnh Nhi, vợ cả Nhạc Hiểu Vũ, cũng là bà nội của đại đương gia Lăng Hạo sơn trang.

”Mẹ!” Nhạc Nhượng Thần bất đắc dĩ hô một tiếng.

”Những người bên cạnh đều không lên tiếng, ánh mắt mang theo ý xem kịch vui.

Nhạc Nhượng Thần đang muốn mở miệng chế nhạo một câu thì giọng nói thanh thúy từ cửa truyền đến.

”Ngu ngốc! Đó là tiêu, không phải sáo.” Quỳnh Tinh với vẻ mặt không chịu được.

Nhất thời, ánh mắt mọi người đều nhìn về nơi giọng nói vang lên.

”A? Không phải người nói với ta là không rảnh sao?” Cốc Úy Tổ kinh ngạc nhìn về phía Hàn Tinh.

Đôi mắt Quỳnh Tinh nhìn chằm chằm mỗi nữ nhân ở đây, cuối cùng đặt ánh mắt lên người cô gái trẻ tuổi kia.

”Ở đây có mỹ nữ, sao lại thiếu ta được.” Nàng rất không đứng đắn nói.

Cô gái trẻ tuổi bị lời nói cùng với ánh mắt của nàng chọc cho đỏ bừng cả mặt.

”Này! Người đừng đánh chủ ý lên Tiểu Hà, nàng là bảo bối của nhà chúng ta đó.” Cốc Úy Tổ thấy ánh mắt Hàn Tinh nhìn Tiểu Hà, gấp đến mức kêu to.

Quỳnh Tinh nghe xong, hiểu ra nói: “Thì ra nàng chính là thiên kim tiểu thư của Lăng Hạo sơn trang, thật kính! Thật kính!” Nói xong ánh mắt vẫn nhìn nàng chằm chằm

Cốc Úy Tổ dùng sức vỗ lưng Hàn Tinh một cái, la lên: “Đừng nhìn! Nàng là tiểu muội duy nhất của chúng ta, gọi là Nhạc Tâm Hà, đáng vẻ rất đẹp đi. Nhưng người đừng coi nàng như đối tượng đùa bỡn.”

”Đáng vẻ thật không tệ.” Nhưng người đẹp nhất vẫn là ta! Quỳnh Tinh đắc ý hài lòng nghĩ.

Nàng chào hỏi mấy vị trưởng bối.

”Nhạc lão gia, Huyền lão gia, hai vị tooys.”

Nàng chỉ biết hai vị lão gia này, những người khác đều chưa gặp qua

Nhạc Nhượng Khiêm cùng Huyền Dịch Ngôn mỉm cười gật đầu.

Huyền Dịch Ngôn là muội phụ (em rể) của Nhạc Nhượng Khiêm, bản thân cũng không có thân thích, cho nên sau khi Huyền Dịch Ngôn cùng Nhạc Nhượng Lam thành hôn, Nhạc lão thái gia liền hết sức khuyên bảo, giữ hấn lại ở trong phủ, thứ nhất là không cần lo không nhìn thấy nữ nhi, thứ hai Huyền Dịch Ngôn là một nhân tài, đối với Lăng Hạo sơn trang có trợ giúp rất lớn.

Là ai? Từ khi vào Hạo Vân lâu Quỳnh Tinh cảm thấy có ánh mắt nhìn nàng gắt gao.

Nàng nhìn xung quanh, mới phát hiện ra có nam nhân nhìn chằm chằm vào nàng.

Ông trời ơi! Hấn không giống người bình thường, có thể cảm nhận được khí chất bức người từ trên người hấn, cặp mắt tinh xảo, giống như có thể nhìn thấu nội tâm người khác, đôi mày rậm kiết ngạo bất tuân*, cho thấy cá tính cương liệt của hấn, đường nét rõ ràng, chứa một hơi thở cuồng dã, trên mặt luôn luôn là nụ cười bất cần đời.

*Kiết ngạo bất tuân:“桀驁不馴” - “kiết ngạo bất tuân“.

Kiết: hung hăng; ngạo: ngựa chưa được thuần hoá, sánh với ngạo mạn kiêu căng. Tính tình hung hăng cường bạo không biết phục tùng.

Trong đó:

[桀] (HV: kiết) Nghĩa chính là vua Kiệt, nghĩa bổ sung là 'kiết' trong 'kiết xuất'.

[驁] (HV: ngạo) Nghĩa chính là chỉ ngựa bất kham, nghĩa bổ sung là 'ngạo' trong 'cao ngạo'.

Xuất phát từ điển tích về con ngựa bất kham của vua Kiệt, ví người tài giỏi quật cường như mãnh mã (ngựa khó thuần thường là ngựa cực tốt), có sức mạnh, tự lập tự cường, không ai sai khiến, kiềm hãm được. (Nguồn <https://koilvsuju.wordpress.com>)

Trên cơ bản, cái loại khí chất tà khí này của hấn cùng nét mặt tựa tiểu phi tiểu, cùng một dạng với Hà Dịch Thần, nếu muốn nói bọn họ có điểm gì khác, chính là Dịch Thần là người nhã nhặn khác biệt hoàn toàn so với nam nhân cá tính cuồng dã trước mắt.

Cốc Uy Tổ thấy Hàn Tinh nhìn chằm chằm Tâm Trùng, gà mẹ lại la lên: “Hàn Tinh, mau gọi sư phụ, hấn chính là Nhạc Tâm Trùng, đại đương gia của Lăng Hạo sơn trang, công phu của hấn là tốt nhất Lăng Hạo sơn trang!”

Quỳnh Tinh khinh thường hừ một tiếng, trong lòng không vui nghĩ: muốn ta bái hấn ta làm thầy sao? Kiếp sau đi!

“Tại sao ngươi lại không gọi sư phụ?” Cốc Uy Tổ thấy Hàn Tinh quay đầu sang một bên, nhìn chằm chằm Tâm Hà, rất sợ hấn thật sự coi trọng tiểu muội.

Quỳnh Tinh chỉ liếc hấn một cái, lại quay sang nhìn Nhạc Tâm Hà.

Việc này khiến cho mọi người chú ý, phàm là người chưa thấy qua Hàn Tinh, tất cả đều thích thú đánh giá, nghiên cứu Hàn Tinh.

Nhạc Tâm Trùng không bỏ qua ánh mắt khinh thường và chán ghét của Hàn Tinh, đáy lòng càng tò mò.

Từ khi Hàn Tinh đi vào, Nhạc Tâm Trùng bị một thân khí chất cùng dung mạo điểm kinh tứ tọa* của hấn làm kinh hãi, đáng tiếc hấn là một nam hài tử, nếu không hấn nhất định lấy về nhà làm vợ. Ấn tượng đối với Hàn Tinh, ngoài xinh đẹp khéo léo, chính là nhất kiến chung tình.

*sắc đẹp tỏa ra bốn phía

Nhất kiến chung tình?!

Nhạc Tâm Trùng bị suy nghĩ của mình dọa tới hoảng sợ.

Đối với một cô nương vừa thấy đã yêu, có thể lấy về nhà, nhưng nếu đối phương là nam . . . Cái này có vẻ không dễ chơi.

Bởi vì hành động của Quỳnh Tinh khiến cho không khí có chút xấu hổ, Cốc Uy Tổ vội vàng ra mặt hòa giải, hấn lôi kéo Hàn Tinh, giới thiệu cho mọi người biết.

“Hàn Tinh, nhân cơ hội hôm nay, ta chính thức giới thiệu ngươi cho gia gia, bà nội và mấy vị lão nhân biết.”

“Tiểu quý, ta đâu có già!” Một lão gia gia trong đó lập tức không nhịn được lên tiếng.

“Ta nói ông đừng, ngài cũng gọi ta một tiếng tiểu quý rồi, còn không chịu già!” Cốc Uy Tổ bất lỗi trong lời nói đáp.

Lão nhân nghe xong, nhất thời mặt mày cũng khoèo nhịn được, đành khinh thường hừ một tiếng.

"Nhìn xem, ông dưỡng thật là hẹp hòi! Hàn Tinh, ông ấy là người hẹp hòi nhất Lăng Hạo son trang của chúng ta, người cứ gọi ông ấy là gia gia hẹp hòi là được."

Hắn mới nói xong, lão nhân đã kêu: "Cái gì mà gia gia hẹp hòi, ta là ông dưỡng của người. Không biết lớn nhỏ!"

Không để ý tới Cốc Úy Tổ, lão nhân chuyển sang Hàn Tinh, dùng giọng điệu vô cùng hiền lành gần như nịnh nọt nói: "Tiểu tử, người tên là Hàn Tinh sao?" Vẫy vẫy tay muốn hắn lại gần.

Đội Hàn Tinh lại gần, lão nhân thân thiện nói: "Hàn Tinh! Cổ nhân có nói: 'Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng' Người nhất định đừng ở cùng một chỗ với tên tiểu tử Cốc Úy Tổ kia, tránh cho giống như hắn, cả ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng. . ."

Lời lão nhân vừa dứt, Cốc Úy Tổ liền nhảy dựng kêu lên: "Cái gì mà chơi bời lêu lổng?! đám người Tâm Trùng bọn họ đi ra ngoài thì mỗi ngày ta đều tận tâm tận lực làm, chỉ kém khôn có cung cúc tận tụy mà thôi. . ."

"Có muốn lưu lại con rồi chết hay không!" Lão nhân tức giận liếc mắt nhìn Cốc Úy Tổ.

Nhất thời Cốc Úy Tổ không nói được lời nào, lại thấy mọi người ở đây đều cười trộm, thậm chí cả lão ca hắn thân nhất cũng không khách khí cười to, không thể làm gì hơn Cốc Úy Tổ đành cầu cứu Hàn Tinh.

"Lão gia gia, ta còn chưa biết ngài tên là gì?" Quỳnh Tinh vòng vo nói.

Lão nhân rất khí phách vỗ vai Quỳnh Tinh một cái, hắn đang muốn vỗ lần nữa thì Cốc Úy Tổ vội vàng ra mặt cản lại: "Ông dưỡng nha! Ngài vỗ mạnh như vậy, Hàn Tinh chịu sao nổi."

Lão nhân liếc mắt nhìn Hàn Tinh một cái, quan tâm nói: "Tiểu tử này khô ngô như vậy, sao lại không có chút công phu nào được, hôm nào gọi Tâm Trùng dạy người mấy chiêu đi!"

"Không cần, cháu dùng não, không phải nắm đấm." Quỳnh Tinh từ chối ý tốt của lão nhân.

"Như vậy à! Không sao dù sao là người của Lăng Hạo son trang, không ai dám động đến. Đúng rồi, nói nhiều như vậy, quên giới thiệu cho người một chút."

Lão nhân chỉ người bên cạnh nói: "Tiểu tử, đây là nương tử của ta, già rồi, nhưng vẫn còn thủy mị, thế nào." Dứt lời còn không nghiêm chỉnh nháy mắt với Hàn Tinh.

"Lão đầu chết tiệt, ai già rồi cơ?" Cốc Tịnh Nhi dùng sức bóp vai lão nhân.

Nàng không để ý tới tiếng kêu của lão nhân, đi về phía Hàn Tinh nói: "Hàn Tinh, ở nơi đó là trọng phu của ta Nhạc Hiểu Vũ, cũng là gia gia của Tâm Trùng, người gọi là gia gia được rồi, đừng gọi là lão gia." Nói xong cầm hai tay Hàn Tinh, đáy mắt lập tức hiện lên một chút ánh sáng rạng rỡ.

Quỳnh Tinh vẫn lơ đãng cười khê, hào phóng gọi gia gia, nãi nãi xong, tự mình đi về phía một đôi vợ chồng lớn tuổi khác nói: "Cốc gia gia, Cốc nãi nãi, hai người mạnh khỏe. Hàn Tinh thất lễ, đến bây giờ mới thỉnh an các ngài."

Viên Úc Hàn là phu nhân của Cốc Tư Hối, nghe xong vui vẻ nói: "Hàn Tinh, làm sao cháu lại biết chúng ta là ai vậy?"

"Úy Tổ từng nói qua hắn có hai vị gia gia và nãi nãi, vừa rồi bá kiến Nhạc gia gia, Nhạc nãi nãi, các ngài dĩ nhiên là Cốc gia gia và Cốc nãi nãi rồi."

Viên Úc Hàn nhìn Hàn Tinh trước mắt, hồi lâu mới thờ dài nói: "Người sinh ra là nam hài thật là đáng tiếc."

Quỳnh Tinh bí hiểm cười khê, không đưa ra bình luận.

Cốc Úy Tổ bị vắng vẻ một bên lại lôi kéo Hàn Tinh nói với Viên Úc Hàn: "Nãi nãi, hai người biết nhau là tốt rồi, phía sau còn có người chưa giới thiệu đâu." Quay đầu bước tới chỗ Nhạc Nhượng Thần.

"Biểu bá cugf biểu dưỡng người đã gặp qua, còn lại lão ngoan đầu trước mắt này. . . Ôi! Sao lại đánh đầu ta." Cốc Úy Tổ bị Nhạc Nhượng Thần gõ một cái. Nhạc Nhượng Thần rất thương thức Hàn Tinh nói: "Ta là biểu thúc của Úy Tổ, Ta trông nom Dương Lam các, muốn vào Dương Lam các thì tới tìm ta, nhưng mà nếu muốn mang người khác vào thì không được, người là nhân tài được lựa chọn kỹ lưỡng, có hứng thú với Dương Lam các hay không?" Nhạc Nhượng Thần có lòng muốn chiêu dụ Hàn Tinh.

Quỳnh Tinh chỉ cười nhẹ một tiếng, cũng không trả lời, ngược lại tổng quản Lăng Trúc lâu Thường Tuần vội la lên: "Cái này không thể được, Nhị lão gia, Hàn Tinh là người của Lăng Trúc lâu."

"Người đừng vội, Hàn Tinh cũng không đồng ý tới Dương Lam các." Nhạc Nhượng Thần chuyển sang Hàn Tinh hỏi: "Người ở chỗ nào vậy?"

"Kính Trúc viên."

Nhạc Nhượng Thần gật đầu nói: "Về sau đi theo Nhị thúc thật tốt, người đi theo Úy Tổ sẽ bị dạy hư, nhưng mà Úy Minh cũng không tệ."

”Cảm tạ.” Cốc Úy Minh nói xen vào.

”Hắn chính là đại ca ta, vừa rồi cười lớn tiếng nhất chính là hắn.” Cốc Úy Tổ rầu rĩ nói.

Hai người rất giống nhau. Quỳnh Tinh nghĩ trong lòng.

”Ngươi gọi ta là Úy Minh được rồi.” Cốc Úy Minh hào phóng nói.

Hắn còn chưa gặp được người giống như Hàn Tinh, thông minh, xinh đẹp . . . Ách . . . Xinh đẹp sao?! Cốc Úy Minh bất giác nhìn nhiều thêm một chút.

”Này, chúng ta còn chưa giới thiệu đâu.” Một nam tử trẻ tuổi kêu lên.

Đáng vẻ của hắn cùng Huyền Dịch rất giống nhau, chắc là cha con đi! Quỳnh Tinh nhìn hắn nghĩ.

Nam tử kia nóng lòng nói thẳng: “Ta là Huyền Đình Thiệu, vị bên cạnh này là ca ca của ta Huyền Đình Vận, đã sớm nghe thấy đại danh của ngươi, cả ngày lẫn đêm ta đều chờ đợi được gặp mặt ngươi! Ngươi không có công phụ, ta có thể dạy ngươi.”

Cốc Úy Tổ hừ nhẹ nói: “Đừng để hắn dạy, hắn và ta là người tám lạng kẻ nửa cân, chỉ biết dạy hư học sinh.”

Huyền Đình Thiệu đáp lại: “Có phải ta xuất môn quá lâu, ngươi không có ai gây gỗ cùng không?”

”Vậy sao? Ta nghĩ là ngươi lâu lắm không hoạt động, phải bị đánh mới thoải mái.”

”Này! Một người vừa trở về, lại muốn cãi nhau luôn rồi.” Nhạc Nhượng Thần gõ đầu bọn họ một cái.

”Đau quá.” Hai người đồng thời thét lên một tiếng.

”Được rồi! Mọi người đều giới thiệu, còn thiếu ta thôi.” Một nam tử có vài phần giống với Nhạc Tâm Trùng kéo bọn họ ra.

Nhạc Tâm Hà chạy đến bên cạnh Hàn Tinh: “Bọn họ luôn như vậy. Ta là Nhạc Tâm Hà, ngươi vừa mới biết rồi.” Nàng chỉ vào nam tử trước mắt nói: “Hắn là nhị ca của ta, gọi là Nhạc Tâm Viễn, nôn nôn nóng nóng, cùng một dạng người với Úy Tổ, Đình Thiệu, thanh niên ôn trọng nhất cả nhà, trừ đại ca Nhạc Tâm Trùng ra, chính là Đình Vận, ngay cả Úy Minh cũng rất không an phận, ngươi đừng bị Úy Minh lừa.”

Quỳnh Tinh nhìn xung quanh một vòng, phát hiện Nhạc Tâm Trùng còn nhìn mình, hơn nữa còn đi tới chỗ mình, vô vùng bức mình.

Quỳnh Tinh không để ý tới Nhạc Tâm Trùng đang đi tới chỗ mình, hỏi tiểu mỹ nữ bên cạnh: “Nhạc tiểu thư, ta có thể gọi tên của cô không?”

Nhạc Tâm Hà hào phóng gật đầu.

Quỳnh Tinh vừa hỏi xong, lập tức hấp dẫn Cốc Úy Tổ đang đấu võ mồm lại gần, chạy đến bên cạnh Nhạc Tâm Hà nói: “Muội đừng bị tên tiểu tử này lừa, hắn giỏi nhất là lừa gạt các cô gái.”

Nhạc Tâm Hà liếc Cốc Úy Tổ một cái.

Quỳnh Tinh cũng không để ý tới Cốc Úy Tổ, tiếp tục hỏi: “Tâm Hà, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

Lần này nhóm trưởng bối cũng chú ý. Lòng treu đùa của Nhạc Hiểu Vũ nổi lên, trực tiếp hỏi: “Ngươi muốn cầu hôn sao?”

”Hàn Tinh!”

”Gia gia!”

”Cha!”

Hai tiếng kêu đồng thời vang lên.

”Không phải, ta chỉ muốn biết . . . còn có ai nhỏ hơn ta không thôi.”

Đáng chết! Sao cái tên Nhạc Tâm Trùng lại dựa vào nàng gần như vậy chứ? Quỳnh Tinh bị Nhạc Tâm Trùng dọa hết hồn.

Nhạc Tâm Hà cũng bị câu hỏi vừa rồi dọa sợ, sau khi nghe Hàn Tinh giải thích, nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đúng là nàng có cảm tình với Hàn Tinh, cũng rất thích, nhưng không thương hắn! Một người đàn ông nhỏ hơn nàng hai tuổi lại đẹp giống như nữ nhân, nàng còn không dám gần.

”Tiểu Hà lớn hơn ngươi hai tuổi.” Người trả lời là Nhạc Tâm Trùng.

Ai muốn ngươi trả lời! Quỳnh Tinh lại bị hoảng sợ.

Nhưng mà rất nhanh nàng đã nói: “Nói như vậy, ở bên trong sơn trang, trừ người hầu với con của người hầu ở bên ngoài, coi như ta là người nhỏ nhất! Ai!”

“Đúng vậy! Cho nên, ta không phản đối người kêu ta một tiếng tỷ tỷ.” Đấy mắt Nhạc Tâm Hà hiện lên một chút buồn bực.

Tất cả mọi người đều cười, Quỳnh Tinh trừng mắt, sau khi nhìn xung quanh nói:

“Vậy có phải người muốn gọi ta một tiếng sư phụ hay không? Cái gì cũng có trước có sau, sách lược nghề nghiệp có chuyên sâu, ta biết nhiều như vậy, người phải gọi ta một tiếng sư phụ.”

Lúc này Nhạc Tâm Viễn cười nói: “Chiêu này của người cũng thật tốt! Bởi như vậy, chẳng phải chúng ta đều phải gọi người một tiếng sư phụ sao?”

Quỳnh Tinh cười mà không nói gì, nhìn về phía Nhạc Tâm Trùng, Làm sao? Người gọi ta một tiếng sư phụ trước đi.

Nhạc Tâm Trùng nhìn thấy, hiểu được ý, liền cười to đi ra ngoài.

Những người còn lại không thể hiểu được nhìn về phía hắn.

Nhạc Tâm Trùng lơ đãng nhìn tổng quản tất cả các lâu nói: “Tất cả các người đi xuống nghỉ ngơi trước đi! Sáng mai lại báo cáo.”

Quỳnh Tinh thấy tổng quản các lâu đều đi rồi, đang muốn đi, lại bị Nhạc Tâm Trùng gọi lại.

“Hàn Tinh, người ở lại dùng bữa cùng ta, hôm nay đến Xác Vũ viên ăn cơm đi!”

Quỳnh Tinh nghe xong, nhất thời ừ ừ. Nàng biết Xác Vũ viên ở đâu, ở phía trước Quan Tâm các, cách Kính Trúc viên khá xa.

“Nhạc Tâm Trùng, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy!” Quỳnh Tinh biết mình bị hắn thiết kế.

“Như nhau, như nhau.”

Dùng bữa xong, Quỳnh Tinh một giây cũng không đợi liền lui xuống.

Cơm ăn ngon là tốt, cũng nhận được không ít lễ vật, như Nhạc Nhượng Thần tặng nàng bảo bối của hắn cây sáo bằng ngọc, mà những trường bối khác cũng tặng không ít đồ tốt.

Vấn đề là Nhạc Tâm Trùng kia cứ dùng ánh mắt gian tà nhìn chăm chăm vào nàng.

Nàng định dùng một cái tên khác chuồn ra khỏi sơn trang, nếu không đi ra ngoài hóng mát, nàng sẽ bị Nhạc Tâm Trùng bức cho đến điên mất.

Quyết định! Đến Liễu Nhạn lâu tìm Hải Đường. Đấy lòng Quỳnh Tinh quyết định, lao ra ngoài như bay.

Sau khi Quỳnh Tinh đi, đoàn người từ Xác Vũ viên đi giá sang Lan viện.

Nhạc Tâm Trùng vẫn trầm tư không nói, ngược lại đám người Nhạc Nhượng Thần đang nói một ít chuyện thú vị.

Huyền Đình Vận thấy Nhạc Tâm Trùng không nói, cũng không nghe mọi người, liền nửa đùa nửa thật nói: “Tâm Trùng, từ sau khi Hàn Tinh rời đi đến giờ, hình như người vẫn chưa hết kinh ngạc, không phải người yêu Hàn Tinh chứ!”

Mọi người vừa nghe, toàn bộ liền yên tĩnh, nhìn chăm chăm hai người bọn hắn.

Cốc Úy Tổ nhảy dựng lên rồi vội hỏi: “Này! Đình Vận, người đừng nói lung tung, Hàn Tinh rất đẹp, nhưng hắn là một nam nhân.”

Nhạc Tâm Trùng nghe xong ngẩng đầu lên nói: “Nam nhân? Vóc dáng hắn bé, có thể nói nguyên gốc là người phương Nam. Nhưng mà, lúc chúng ta mười sáu tuổi thì đã sớm vỡ giọng (Nguyên văn là phát ra tiếng, chắc ý đại khái thế), giọng nói của hắn vẫn rất non, hơn nữa chưa từng thấy qua nam nhân giống như nữ nhân.

Nhạc Nhượng Khiêm cũng nói: “Thật sự Hàn Tinh rất giống nữ nhân, xem ra không chỉ ta và Dịch Ngôn hoài nghi, các người cũng cho là như thế.”

“Đúng vậy! Ta chưa thấy qua nam nhân nào tay còn mềm hơn so với đại cô nương, tay Hàn Tinh còn mềm hơn tay Tiểu Hà! Nhưng mà Tiểu Hà tay không mềm là bởi vì nàng học võ.” Cốc Tịnh Nhi nói.

“Bà nội, Hà Tinh có công phu trụ cột.” Nhạc Tâm Trùng khẳng định nói.

”Cái gì?! Không thể nào!” Cốc Úy Tổ cùng Nhạc Tâm Hà trầm miêng một lời.

Nhạc Nhực Thần trả lời: “Là thật, ta không biết tu vi võ công của Hàn Tinh sâu đến mức nào, nhưng nhìn cách hấn đi bộ và hô hấp của hă, nhất định là có trụ cột thâm hậu.

Ngay cả người học y như Nhạc Nhực Thần cũng nói như vậy, dĩ nhiên sẽ không sai.

Cốc Tịnh Nhi còn nói: “Ừ! Có khả năng, ta cầm tay của hấn thì mềm ơ là mềm, nhưng mà vẫn có sức lực của người tập võ.”

Lần này thì khẳng định quả thật Hàn Tinh có võ công.

”Hă có cái gì không biết sao?” Cốc Úy Tổ ngậy ngậy cả người, miêng thì thảo nói.

”Như vậy, thật sự Hàn Tinh có thể là mỹ nhân khuynh quốc sao?” Huyền Đình Thiệu hỏi.

”Không thể nào!” Cốc Úy Tổ lập tức bác bỏ phỏng đoán của mọi người.

”Vì sao?” Tất cả mọi người nhìn về phía hă.

Cốc Úy Tổ khoa trương: “Hàn Tinh thật sự là nam nhân, hă còn chưa biến thanh (vỡ giọng á), ta tin bởi vì người phương Nam phát triển muộn. Ta chưa từng thấy qua nam nhân nào sắc (háo sắc) hơn so với tiểu tử kia.”

Nhạc Tâm Trùng lại nói: “Nói không chừng là vì hă tránh tai mắt của người đời!”

”Tránh tai mắt của người đời sao? Hàn Tinh giống như không có nữ nhân sẽ sống không nổi, cả ngày lấy việc trêu chọc nữ quyền làm thú vui. Ngày thứ hai tới son trang, hă liền đi ra ngoài xem hoa khôi, các người biết Hải Đường cô nương ở Liễu Nhạ lâu không, nghe nói nàng tự nguyện hiến thân. Có tin không, bây giờ cái tên Hàn Tinh phong lưu kia nhất định ở chỗ Hải Đường cô nương. Hă so với bất luận ai trong chúng ta đều giống nam nhân hơn.” Cốc Úy Tổ nói hết liền cầm trà lên, bổ sung đường khí.

Thấy mọi người không nói gì, Cốc Úy Tổ còn nói: “Lúc hă mới tới, không phải không có ai hoài nghi giới tính của hă, ngay cả ta đến bây giờ, cho dù biết rõ hă là nam, vẫn sẽ nhìn hă đến thất thần, nhưng xác thực hă thật là nam nhân. Hă còn thường xuyên hôn trộm nữ quyền! Không tin, các người có thể đi hỏi nữ hài tử ở son trang.”

”Hă nói là sự thật.” Huyền Dịch Ngôn bật cười.

Luôn có nam phó* oán giận với hă, muối muối hoặc nữ nhi bọn họ bị hôn trộm.

*Người hầu nam

Cho dù có nhiều chuyện chứng minh, Hàn Tinh là một nam nhân không hơn không kém, Nhạc Tâm Trùng vẫn tin Hàn Tinh là một cô nương.

Một khi hă thừa nhận Hàn Tinh là một nam nhân, này không phải chứng tỏ hă đang mơ mộng nam nhân sao.

Ai! Chắc là không thể nào?! Hă không có đoạn tụ nha!

Nhạc Tâm Trùng hướng về phía bầu trời đêm than thở.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Cổ Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Thôi rồi! Quỳnh Tinh tính sổ ở một bên nói thầm.

Tối hôm qua nàng ở chỗ Hải Đườn đến tận canh ba mới trở về son trang nghỉ ngơi, sáng sớm hôm nay, lúc đang ngủ mơ màng, đại háo sắc Nhạc Tâm Trùng kia lại xông thẳng vào phòng nàng, nói là muốn gọi nàng rời giường, may mắn, nàng luôn bao bọc chặt chẽ khi đi ngủ, tính cảnh giác mạnh, cho nên mới không bị lộ.

Hợp cái gì! Báo cáo cái gì thôi! Hại nàng không thể ngủ được, ô . . .

Nghĩ vậy, Quỳnh Tinh không khỏi liếc về phía Nhạc Tâm Trùng. Không nhìn thì không biết, nhìn một lần này khiến nàng phát hiện ánh mắt háo sắc gian tà kia đang nhìn mình.

Trừ những tổng quản đang chuyên tâm báo cáo ở ngoài cửa, những người khác đều phát hiện Hàn Tinh oán hận nhìn chằm chằm Nhạc Tâm Trùng, chắc hẳn Nhạc Tâm Trùng cũng chú ý tới.

Nhạc Tâm Trùng buồn cười nhìn ánh mắt như muốn đâm thủng mình kia.

Buổi sáng hẳn có chút lố mẫm, nhưng mà cách này dùng rất tốt!

Hắn quyết định lại kích thích một chút, vì thế đứng lên, nhìn về phía Hàn Tinh nói: “Ta phát hiện là trong những tổng quản, Hàn Tinh là nhỏ tuổi nhất.”

Quỳnh Tinh vốn là nhanh chóng ngủ thiếp đi, vừa nghe thấy lời nói của Nhạc Tâm Trùng, lập tức thanh tỉnh lại, hai mắt trừng thẳng về phía hắn.

Hắn muốn làm cái gì?

Nhạc Tâm Trùng ngả ngón cười nhìn Hàn Tinh, nói tiếp: “Thì ra là Hàn Tinh ở Kính Trúc viên quá nhỏ, lại gần cửa chính, nếu thực sự có người muốn gây bất lợi với son trang, Hàn Tinh nhất định là người thứ nhất gặp xui xẻo. Lại nói, gương mặt hắn mềm mại hơn người còn đẹp, không chừng tặc nhân sẽ coi hắn thành nữ nhân . . .”

Một cái nghiến mực bay tới, tốc độ vừa nhanh vừa vững vàng, mực tiêu được xác định rõ và rất chính xác. Nhạc Tâm Trùng dễ dàng tiếp được, lại nói: “Vì bảo vệ hắn, bắt đầu từ hôm nay, Hàn Tinh sẽ vào ở tại Tuyết Mặc Hiên, vừa an toàn lại kín đáo, sẽ không bị ai dùng thủ đoạn hiểm độc.”

Rốt cuộc hắn muốn làm gì? Không phải Tuyết Mặc hiên là nơi vắng vẻ nhất son trang sao? Quỳnh Tinh càng nghĩ càng thấy có cái gì không đúng, tại sao Nhạc Tâm Trùng luôn tìm năng gây phiền toái?

Đáng vẻ nàng xinh đẹp động lòng người, nhưng bây giờ nàng là nam nhân! Bị nàng hấp dẫn chỉ có thể là nữ nhân, mà không phải Nhạc Tâm Trùng. Cái tên xú nam nhân đó, trừ khi . . . Hắn đoán tui! Quỳnh Tinh nghĩ như vậy, sợ tới mức sắc mặt trở nên trắng xanh trong nháy mắt, nàng không muốn chơi trò chơi này với hắn đâu.

Ở cùng Hàn Tinh lâu nhất trong đám tổng quản Cốc Úy Tổ nghe xong lời nói của Nhạc Tâm Trùng, kinh hồn bạt vía nhìn sắc mặt của Hàn Tinh thay đổi nhiều lần . . .

“Nhạc Tâm Trùng!” Giọng nói dịu dàng của Quỳnh Tinh, đôi thành tiếng hét tức giận.

Quả nhiên! Đám người Cốc Úy Tổ gào thét, chỉ muốn tìm một nơi tốt để trốn.

Sắc mặt Quỳnh Tinh u ám, một tiếng hét giận dữ không chút khách khí.

“Người chết tiết này, ta và ngươi có thù oán sao? Từ khi ngươi trở lại đến bây giờ, hết lần này đến lần khác nhắm vào ta. Thế nào? Ta đụng chạm đến ngươi chỗ nào sao? Hay là do đáng vẻ ta quá tuần mĩ, ngươi ghen tỵ! Chưa từng thấy qua nam nhân nào nhắm chán giống như ngươi, ta nghĩ ngơi ở đâu cần ngươi quan tâm, ta ở Trúc viên rất tốt, tại sao phải đối? Tuyết Mặc hiên là nơi vắng vẻ, quý quái, chim còn không muốn đi, sao ta lại muốn vào đây ở? Còn nữa, buổi sáng ngươi vọt vào phòng ta làm cái gì? Cũng không gọi trước một tiếng, nếu ta thật sự gặp tặc nhân gì đó, cũng là cái tên tặc nhà ngươi, ngươi là đồng tính luyện ái, nhưng ta không phải, đừng nghĩ ta sẽ chơi với ngươi. Đáng chết, Dịch Thần Đình so với ngươi còn mạnh hơn nhiều. Mẹ nó, lão tử khó chịu, bây giờ muốn đi ngủ bù, còn nói nữa ta liền K* ngươi! Ai đừng cảm dám đến Trúc viên âm ỉ ta, ta sẽ chờ xem! Tan hạp!”

*K (mình cũng chịu, raw nó vậy, cv nó vậy ~)

Hết xong, Quỳnh Tinh đá văng cái ghế ra, bỏ lại đám người ở trong Hạo Vân lâu đang trợn mắt há mồm, đi ngủ bù.

Về phần người đang xem cuộc vui, bị một tiếng hét của Quỳnh Tinh, tất cả đều thất điên bát đảo.

Thật lâu sau, Cốc Úy Minh bật cười một cái, những người khác cũng cười theo, tất cả tổng quản đứng ở cửa khở sở, không dám cười ra nhưng không thể nhịn được, khuôn mặt đều đỏ hết lên, vẫn là Cốc Úy Minh hào tâm cho bọn họ rồi đi.

Thấy tất cả tổng quản đều đi rồi, Huyền Đình Thiệu là người đầu tiên lên tiếng: “Thật hối hận vì lúc trước đi xa nhà cùng các ngươi, không gặp hàn Tinh, hẳn thật là một người thú vị.”

“Đúng vậy, tiếng hét vừa rồi, toàn bộ son trang chưa bao giờ thấy ai dám làm như vậy.” Nhạc Tâm Viễn cũng cười nói.

Nhạc Tâm Trùng nghe xong cười khổ nói: “Sao hắn lại không có phong độ như vậy, đối phòng cũng là vì tốt cho hắn, hơn nữa những lời ta nói cũng đâu có sai đâu!”

Cốc Úy Tổ cười lạnh: “Không có phong độ sao? Hắn không có cầm cái bàn đập ngươi đã là rất khách khí rồi! Ta nói trước, các ngươi người nào làm cho hắn tức mà bỏ chạy, huynh đệ sẽ không can thiệp! Ta dùng thời gian rất dài và nghị lực mới tìm được thiên tài giống như vậy, các ngươi nghĩ trên đời này có mấy người như Hàn Tinh?”

“Hắc hắc, khắp thiên hạ cũng chỉ có một mình Hàn Tinh dám hét to với chủ tử!” Huyền Đình Thiệu chế nhạo.

“Ha ha . . .” Nhạc Tâm Trùng cười to.

Huyền Đình Vận vỗ Nhạc Tâm Trùng một cái: “Đừng cười! Ngươi không thấy sắc mặt của Úy Tổ rất khó nhìn sao.”

“Đâu? Ta nhìn xem” Nhạc Tâm Trùng thật sự mở to mắt nhìn chăm chăm Cốc Úy Tổ.

“Thật là tệ, không biết có cần mời Nhị thúc xem cho hần hay không . . .”

Lời hần còn chưa nói hết, đã thấy ly trà Cốc Úy Tổ tiện tay ném ra.

Nhạc Tâm Trùng đỡ lấy, ly trà rơi vào tay hần một cách hoàn hảo.

“Cảm ơn! Ta đang khát.” Nhạc Tâm Trùng không chút khách khí uống ly trà kia.

Cốc Úy Tổ không có cách nào thờ dài.

Cốc Úy Minh chậm rãi nói: “Trước hết để Hàn Tinh nghỉ ngơi cho tốt đã, tiểu tử kia canh ba mới trở về, cũng khó trách không ngủ đủ.”

Nhạc Tâm Trùng không có ý kiến nhún vai.

Yên lặng một lát, Cốc Úy Tổ không nhịn được nói với Nhạc Tâm Trùng: “Ngươi đừng luôn tìm Hàn Tinh gây phiền toái! Cần thận làm hần tức giận mà chạy, lấy tài năng của hần, người khác cũng muốn cướp lấy!”

“Ừ! Úy nói rất đúng, ngươi cũng đừng tìm hần gây phiền toái, nếu như hần tức giận chạy mất thì ta cũng có thêm phiền toái.” Huyền Đình Thiệu phụ họa.

Nhạc Tâm Trùng miễn cưỡng gật đầu, nhưng mà muốn hần không trêu chọc Hàn Tinh, thì rất nhàm chán! Hơn nữa vừa rồi diễn xuất của Hàn Tinh thật đặc sắc, làm người ta phấn khích.”

Huyền Đình Vận lắc đầu nhìn Tâm Trùng, Thật là! Rõ ràng có thể nói chuyện thật tốt, nhưng lại muốn làm cho chương khí mù mịt.

Hần hăng giọng nói: “Gian phòng của Hàn Tinh không thể đổi.”

“Ngươi nhìn phản ứng của hần, muốn hần ở Tuyệt Mặc hiền sao? Thật là nằm mơ!” Cốc Úy Tổ không hiểu nổi, vì sao lại bắt Hàn Tinh phải đổi chỗ ở?

“Mơ mộng hảo huyền!” Nhạc Tâm Viễn cũng không hiểu.

“Căn bản là nói chuyện viễn vông mà thôi!” Huyền Đình Thiệu phụ họa.

Huyền Đình Vận buồn cười nhìn ba người kẻ xướng người họa, Cốc Úy Minh nói hết lời thay hần.

“Nhất định phải đổi, chỉ là Tâm Trùng thích trêu chọc Hàn Tinh, không nói tới trọng điểm, nói mấy lời vô dụng khiến người ta nổi giận.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Nhạc Tâm Viễn không kiên nhẫn thúc giục.

“Còn nhớ việc chúng ta buôn bán với Hồ Gia Bảo không?” Nhạc Tâm Trùng cuối cùng cũng nghiêm chỉnh một chút, nhưng mà vẫn mang một nụ cười như có như không.

“Không phải ngưng rồi sao?” Huyền Đình Thiệu không hiểu hỏi.

“Đúng vậy, nhưng mà chúng ta hoàn toàn ngưng hần việc buôn bán của bọn họ, việc này đối với uy tín của Hồ Gia Bảo như một đả kích lớn.”

“Ngươi sợ bọn họ trả thù sao? Huyền Đình Thiệu không quá tin tưởng hỏi.

Nhạc Tâm Trùng nói: “Ta sợ bọn họ tổn thương tới người của son trang. Các ngươi biết Hàn Tinh có công phu, nếu không cái nghiên mực kia không thể có tốc độ và lực mạnh như vậy được, nhưng mà, rốt cuộc công phu của Hàn Tinh như thế nào, chúng ta cũng không biết được, lại càng không nói tới người của Hồ Gia Bảo, bản lĩnh cũng không tệ. Tóm lại, bên trong son trang không thể có bất kỳ ai bị thương, nhất là Hàn Tinh.” Một câu cuối cùng Nhạc Tâm Trùng nói rất lạnh.

Mỗi người đang ngồi cũng rất kinh ngạc vì những gì mình vừa nghe được.

“Tâm Trùng, ta phải nói cho ngươi biết, Hàn Tinh là nam nhân, không phải nữ nhân. Dáng vẻ của hần . . . ách, rất xinh đẹp, nhưng hần thật sự là nam nhân.” Giống như sợ Nhạc Tâm Trùng không nghe được, Cốc Úy Tổ gấp đến độ lớn tiếng nói, chỉ sợ Tâm Trùng si mê tiêu sắc mà Hàn Tinh.

“Cho ta một ít thời gian, ta nhất định sẽ chứng minh được Hàn Tinh là một nữ nhân.” Nhạc Tâm Trùng thần nhiên nói.

Ngươi thật sự là . . .” Cốc Úy Tổ không chịu nổi tính tình quật cường của hần.

Cốc Úy Minh trấn an đệ đệ của mình, nói hần đừng kích động.

Huyền Đình Vận vội vàng đổi chủ đề: “Tâm Trùng, Hàn Tinh sẽ không đi tới Tuyệt Mặc Hiền, hần đâu muốn chuyển.”

”Tuyệt Mặc hiền không được thì liền ở Đông Tinh các, dù sao cũng không khác biệt.”

Đề lại mọi người hai mắt nhìn nhau.

Kể từ khi Quỳnh Tinh vỗ bàn chửi mắng ở Hạo Vân lâu, công lao to lớn vĩ đại ắt được truyền khắp sơn trang, bốn vị lớn tuổi nhất là lão gia gia và lão nãi nãi càng thêm nhớ tới và muốn tìm Hàn Tinh. Nhưng sau khi tỉnh ngủ, nàng đã sớm chạy ra khỏi sơn trang, đi nàng bạn lâu năm của nàng Hải Đường.

Bốn ngày liên tiếp, Quỳnh Tinh đều ở Liễu Nhạn lâu.

”Tinh, ngươi đã ở đây nhiều ngày như vậy, người của Lăng Hạo sơn trang cũng không nói gì sao?” Hải Đường nhìn bốn ngày, rốt cuộc cũng hỏi.

Sau khi nghe Hải Đường nói, cả người Quỳnh Tinh giống như không còn sức lực, hứng thú ngấm trắng cũng biến mất không thấy bóng dáng.

Hải Đường tò mò theo vào, thấy bằng hữu không có tinh thần, có chút sốt ruột.

”Ngươi nói chuyện đi nha!” Nàng rất quan tâm vị bằng hữu vô cùng đặc biệt này, nhớ tới lúc họ mới gặp nhau, đến nay Hải Đường vẫn là vừa buồn cười vừa tức giận.

Đêm đó là một đêm trăng xinh đẹp -

”Đại nãi nhân, nàng chính là Hải Đường ở Liễu Nhạn lâu sao?” Quỳnh Tinh dùng cặp mắt háo sắc quan sát nàng từ đầu đến chân một lần.

Đầu tiên Hải Đường bị sự xuất hiện của nàng dọa sợ hết hồn, lại bị ánh mắt chăm chú nhìn chăm chú của nàng làm mặt đỏ bừng.

Sau khi tự trấn định, Hải Đường chậm rãi ngẩng đầu lên nói: “Đúng vậy, ta là Hải Đường. Xin hỏi . . .” Trời! Nào có nam nhân nào đẹp như vậy, dung mạo của hắn làm nàng mang danh hoa khôi kinh thành cũng cảm thấy thất sắc.

”Đừng nhìn ta như vậy, sẽ làm cho ta ngại, nàng bây giờ rất cần ta.” Quỳnh Tinh mập mờ nháy mắt mấy cái.

”Ngươi . . . Ngươi là ai?”

Quỳnh Tinh bước một bước dài, người đã ở ngay bên cạnh Hải Đường, ôm hông của nàng, nhẹ giọng nói: “Ta tên Hàn Tinh, Hàn trong giá lạnh, Tinh là ngôi sao. Hải Đường, nàng thật là người cũng như tên, đáng vẽ không tệ!”

Hải Đường kinh ngạc cảm giác chính mình chạm được. Mềm mại sao?

Nàng không dấu vết kéo ra khoảng cách của hai người.

”Hải Đường cô nương, đừng cự tuyệt ta nha, ôm một cái cũng đâu có sao!” Quỳnh Tinh cười nói.

”Công tử, Hải Đường không phải nữ tử thanh lâu bình thường, xin đừng làm ra chuyện mất thân phận mới phải.” Nàng càng lúc càng hoài nghi thân phận người trước mắt, không, phải nói là hoài nghi giới tính của hắn. Tay của hắn rất mềm, hơn nữa giọng nói cũng rất trong trẻo ngọt ngào.

”Cái gì gọi là chuyện mất thân phận vậy?” Quỳnh Tinh đến gần Hải Đường, dùng giọng điệu chế nhạo nói.

Ừ! Hải Đường thật không tệ. Quỳnh Tinh lập tức quyết định trêu nàng một chút.

”Hải Đường à! Chuyện mất thân phận, có phải là như này hay không?” Quỳnh Tinh tới gần phía trước, khẽ chạm môi xuống môi của Hải Đường.

”A! Ngươi . . .” Lần này Hải Đường không hoài nghi gì nữa, vô cùng khẳng định người trước mắt là nam tử.

Quỳnh Tinh thấy đáng vẽ không có sức lực của Hải Đường, ngoạn tâm nổi lên.

”Hải Đường, đừng kêu! Ta tới yêu nàng thật tốt được không?” Quỳnh Tinh điểm á huyệt của Hải Đường, lại đẩy nàng vào trong góc tường, ôm trong ngực.

Hải Đường gấp đến độ nước mắt chảy xuống, vô cùng hối hận sao lúc nhìn thấy hắn lại không gọi người.

”Nàng đừng khóc! Ta sẽ đau lòng.” Quỳnh Tinh ra sức diễn vai nhân vật háo sắc, một đường hôn lên nước mắt của Hải Đường.

Hiện tại Hải Đường chỉ nghĩ làm như thế nào để không chịu ô nhục. Đột nhiên, nàng nghĩ tới phương pháp tự vẫn kia cũng không tệ, đang muốn cắn lưỡi, liền bị Quỳnh Tinh ngăn lại.

”Ai nha! May mà ta phát hiện ra sớm.” Quỳnh Tinh ra sức diễn xuất, bởi vì nàng muốn trừng phạt Hải Đường dễ dàng muốn tìm chết, đối với hành vi này nàng rất tức giận. Vì vậy, nàng hôn một đường từ mi tâm đến mũi, vàng tai, gương mặt, môi, rồi lại quay lại hôn cổ. . . .

Hải Đường không chịu nổi nhục, hôn mê bất tỉnh.

Hôn mê! Thật kém cỏi! Quỳnh Tinh vẫn không vui.

Một lát sau, Hàn Tinh điểm một huyệt đạo của Hải Đường, nàng từ từ tỉnh lại, mới nghĩ tới tình cảnh vừa rồi, lập tức nhìn về xiêm áo của mình.

”Yên tâm! Ta không làm vậy với nàng.” Quỳnh Tinh lạnh lùng nói.

Hải Đường rụt rè liếc nhìn hân, bị sắc mặt lạnh lẽo cả hân dọa sợ hết hồn.

Hân làm sao vậy? Hải Đường tò mò nhìn hân, vẻ mặt xen lẫn một chút không đành lòng, không thể chịu được khi nhìn hân nhủ mày.

”Nàng tò mò vì sao ta không động vào nàng sao?”

Hải Đường gật đầu một cái, á huyệt của nàng vẫn chưa được giải.

”Hừ! Đối với một nữ nhân dễ dàng đi tìm chết, ta không có hứng thú.”

Lạnh quá! Hải Đường rụt vai lại, không hiểu sao lời của vị công tử này từng chữ từng chữ giống như viên ngọc lạnh lẽo, lạnh làm người ta sợ hãi.

Quỳnh Tinh nhìn thấy Hải Đường sợ, khẽ cười nói: “Sợ sao?” Nụ cười lạnh kia làm người ta rợn cả tóc gáy.

Hải Đường lại gật đầu một cái.

”Hừ! Trên thế giới này, chỉ có một loại người có tư cách dễ dàng đi tìm cái chết, đó chính là bệnh nhân có bệnh tình nguy kịch, người bị tử thần theo dõi, người bị dày vò sống không bằng chết, khi đó chết là cách giải thoát tốt nhất với bọn họ. Mà ngươi, gặp khó khăn liền dễ dàng tìm chết, là điểm mà ta ghét nhất, ngươi không cần suy nghĩ mà tự vẫn, không phụ lòng cha mẹ sao? Huống chi, xuống tay đối với ngươi, cũng là nữ nhân như nhau cả thôi! Cho nên, hôm nay cho dù ngươi là cô nhi, cũng không thể dễ dàng muốn chết, bởi vì như vậy sẽ làm tổn thương rất nhiều người khác.” Quỳnh Tinh có chút khó sở khi nghĩ lại ngày nàng gặp chuyện không may đó, những lời Phi Thu từng nói với nàng, và cả lời bảo đảm của nàng với Phi Thu.

Ngay từ lúc Quỳnh Tinh nói mình là nữ nhân Hải Đường liền ngậm ngùi cả người...

Đúng vậy! Sớm nên nhận ra nàng là một cô nương, sớm nên nhận ra đáy mắt nàng chứa sự đau khổ. Vì sao nàng lại đau khổ vậy?

Hải Đường từ từ đến gần Quỳnh Tinh, vươn tay khích lệ nàng, Quỳnh Tinh nhất thời không nhận được, liền mang những ngày khổ sở trôi qua, nhớ nhưng cũng đau buồn thổ lộ ra ngoài. . . .

Một đêm này, Hải Đường từ không tin đến cuối cùng là đau lòng gặp gỡ Quỳnh Tinh, họ ôm nhau cùng nhau tâm tình, khóc to, kể cho nhau nghe nhưng chuyện trước khi gặp gỡ.

Rồi sau đó, họ thành bạn tốt, không chuyện gì không nói, không có gì giấu nhau, sau khi nghe Quỳnh Tinh kể lại mọi chuyện, Hải Đường quyết định gọi nàng là Tinh, thứ nhất tránh cho người khác biết tên thật của nàng, hơn nữa cũng có thể che dấu giới tính của nàng.

Mà Quỳnh Tinh cũng dùng danh nghĩa Hàn Tinh, mua Hải Đường, thứ nhất có thể bảo vệ sự trong sạch của Hải Đường, thứ hai nàng có thể thường xuyên nói chuyện phiếm cùng Hải Đường.

Quỳnh Tinh giờ phút này, sắc mặt âm tình bất định, theo như Hải Đường nhận thức, nhất định là có người trêu chọc nàng.

Quả nhiên -

”Nhạc Tâm Trùng đáng chết, suốt ngày đến tìm ta, ta với hân giống như hai cực xung khắc, hân không có việc gì liền nhìn ta chăm chăm, còn nói châm chọc ta, đáng ghét! Đều tại hân, chọc ta không muốn trở về Lăng Hạo sơn trang.” Quỳnh Tinh vừa bực vừa hận buồn nôn nói.

Hải Đường nghe xong, cười thầm, sau khi Quỳnh Tinh tới đây, ngày ngày đều trưng ra khuôn mặt thối, cuối cùng hôm nay cũng biết nguyên nhân, nhưng mà, Nhạc Tâm Trùng cũng sẽ không không có phong độ như vậy mới đúng chứ.

”Thôi, ngươi có thể nói cho ta biết rốt cuộc Nhạc Tâm Trùng đã làm việc gì khiến cho ngươi tức giận như vậy được không?” Hải Đường nhẹ giọng trấn an nàng nói. . . .

Quỳnh Tinh bắt đầu tự thuật lại tình cảnh ngày đó, sau khi Hải Đường nghe xong đã sớm cười nghiêng ngả, như nhìn ra nằm ở trên giường.

”Úm hừm! Thật là làm ta cười chết rồi! Cái tên Nhạc Tâm Trùng đó có lẽ là chán sống rồi nên mới có thể luôn trêu ngươi, ai! Thật là đáng thương.” Hải Đường nói xong, không nhận được cười.

”Này! Ngươi đừng quá phận, ta bị người ta khi dễ, ngươi lại cười vui vẻ như vậy!” Quỳnh Tinh ảo não nhìn Hải Đường.

Hải Đường lập tức ngưng cười, ngồi dậy ghen cười nói: “Thật xin lỗi Tinh. . . . Ta thật sự không nhận được rồi, thật xin lỗi, ha. . . .” Nàng vừa cười

vừa khom người.

”Hừ!” Quỳnh Tinh liếc xéo nàng một cái, đứng lên đi về phía cửa sổ.

”Này, đừng tức giận! Ta mời người ăn đường.” Hải Đường đi về phía Quỳnh Tinh lôi kéo tay của nàng, dụ dỗ nói.

Quỳnh Tinh trở tay ôm Hải Đường, vô cùng tinh táo, giống như phát hiện ra cái gì, vừa đi vừa nói: “Hừ! Có người tới, cứ chơi như thế này tiếp.”

Nàng mới nói xong, chỉ nghe thấy có người gõ cửa nói: “Nữ nhi ngoan! Ta là mama, con mở cửa nhanh.”

Hải Đường kỳ quái nhìn Quỳnh Tinh một cái, bình thường nếu Quỳnh Tinh ở đây thì sẽ không có ai tới quấy rầy.

Quỳnh Tinh liếc mắt một cái, gọi Hải Đường mau đi mở cửa, mình thì ngồi trên ghế, bưng ly trà, từ từ thưởng thức.

Hải Đường vừa mở cửa, mama liền kêu lên: “Ai nha! Tại sao trẻ như vậy con mới ra mở cửa vậy? Hàn công tử! Thật ngại ngùng, quấy rầy ngài nghỉ ngơi, không biết . . .” Mama giống như có gì khó khăn không nói được.

Quỳnh Tinh bưng trà, liếc mama một cái, lạnh lùng nói: “Nói đi! Có chuyện gì, mama cứ nói đi.”

Nhàm chán! Có gì mà bà ta không dám nói! Quỳnh Tinh để ly xuống, cầm tay của Hải Đường, hơi dùng lực, Hải Đường liền an toàn ngồi trên đùi nàng.

Này . . . Nói như thế nào mới phải đây? Mama nhìn đôi nam nữ thân mật trước mắt, đau đầu nghĩ.

Tiền Đại Quý bà không đặc biệt nổi! Nhạc đại đương gia của Lăng Hạo son trang thì càng không thể chọc, nhưng Hải Đường đã là người của Hàn công tử, đúng lúc Hàn công tử đang ở đây, này, . . . Liệu hẳn có chịu không?

Hải Đường thấy mama chậm chạp không dám mở miệng, cười nói: “Mẹ, người có nói đi! Người không nói, chúng ta làm sao biết người muốn cái gì nha?”

Mama nhìn Hàn Tinh lạnh lùng một cái, nuốt từng ngụm nước bọt mới nói: “Hàn công tử, không biết ngài có thể cho bên ngoài mượn Hải Đường một lát hay không?”

Lời nói vừa mới dứt, một đôi mắt lạnh lùng của Quỳnh Tinh quét tới.

Lạnh quá! Mama bị dọa đến liên tục nuốt nước miếng.

”Lý do?”

Muốn đánh chủ ý lên Hải Đường sao? Lăn xa một chút đi! Hàn Tinh ôm Hải Đường, lạnh lùng nhìn chằm chằm mama bị dọa sợ.

Mama nhìn về phía Hải Đường, một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Là như vậy, Tiền Đại Quý cùng mấy vị đương gia của Lăng Hạo son trang tới Liễu Nhạn lâu của chúng ta, vốn là rất tốt, ai biết được, Tiền Đại Quý lại gọi Hải Đường, Tiền Đại Quý này ta không thể đặc biệt. Mama đã nói cùng hẳn rất lâu, nhưng mà Tiền Đại Quý bắt Hải Đường phải đi ra ngoài đánh đàn, ta biết là Hàn công tử ngài thương Hải Đường, nhưng Liễu Nhạn lâu vẫn phải làm ăn nha!” Sau khi mama nói xong, liếc về phía Hàn Tinh, liếc một cái này liền phát hiện ra chuyện không hay rồi, hình như Hàn công tử có chút tức giận.

Bọn họ tới chỗ này làm gì? Khẳng định cái đồ xấu xa kia cũng tới. Quỳnh Tinh vốn là tâm tình không tốt, bây giờ lại như lửa đổ thêm dầu.

”Ta hỏi bà, Lăng Hạo son trang có mấy người tới?” Giọng điệu Quỳnh Tinh không tốt hỏi.

”Mấy vị đương gia đều đã tới.” Mama vội vàng trả lời.

Hàn công tử là tổng quản của Lăng Hạo son trang, sẽ phải nể mặt đi! Mama vui mừng nghĩ.

Đáng tiếc nàng tính sai rồi, tâm tình của Quỳnh Tinh càng tệ hơn.

Đều đã tới! Sắc lang, mỗi người đều là sắc lang. Quỳnh Tinh vô cùng tức giận. Nàng thật vất vả mới chạy ra khỏi son trang, không nghĩ Nhạc Tâm Trừng cũng tới, yên tĩnh không được mấy ngày, tên đáng ghét lại tới.

”Không phải người biết thân thể Hải Đường không tốt sao?” Giọng điệu nàng càng lạnh hơn.

”Biết, mà ta không ngăn hết được.” Mama cầu khẩn nói.

Hàn công tử như vậy giống như không được vui lắm? Mama thật sự sợ Hàn Tinh không đồng ý.

Hải Đường thấy sắc mặt của Quỳnh Tinh hết sức khó coi, ra mặt hòa giải.

”Tinh, ta đi đàn một khúc cũng được mà, ít nhất phải để mama không mất mặt.”

"Đúng vậy! Hải Đường thật biết nghe lời." Mama phụ họa.

"Nàng đi ra ngoài đàn một lúc liền thoát thân được sao? Thật là ngây thơ!" Quỳnh Tinh hét to với Hải Đường.

Thật không chịu nổi! Nàng sao lại không suy nghĩ như vậy! Quỳnh Tinh rất tức giận.

Hải Đường nghe xong, không biết nói gì mới tốt, mama thì càng không phải nói, bà buồn phiền nghĩ, Hàn Tinh không chịu, ai tới cũng không được, huống chi Hải Đường đã bị "bán đứt", trừ khi Hàn Tinh gạt đầu, nếu không ngay cả Hải Đường muốn cũng không được.

"Tiền Đại Quý kia chỉ cần Hải Đường sao?" Quỳnh Tinh đột nhiên nói ra những lời này, dọa hai người giật mình.

"Đúng vậy! Hẳn chỉ đích danh Hải Đường." Bị dọa đến sợ, mama vội vàng trả lời. . .

"Hải Đường, đi chuẩn bị một chút đi." Quỳnh Tinh phân phó.

"Hàn công tử . . ." Mama vô cùng kinh ngạc.

"Đừng nóng vội, ta đưa Hải Đường đi." Thuận tiện gấp lại mấy sắc lang.

Mama vốn là muốn nói cái gì, sau lại nghĩ, Hàn Tinh đồng ý là đã không tệ rồi, lại nói, Hàn Tinh là người của Lăng Hạo son trang, cũng sẽ không sao mới phải.

"Tốt, ta đi thông báo một tiếng." Mama vui mừng đóng cửa lại rồi đi.

Hải Đường chờ sau khi mama rời khỏi đây, do dự hỏi: "Tinh, như vậy có được không? Ngươi . . ." Nàng không nghĩ ra Quỳnh Tinh muốn làm gì.

Quỳnh Tinh vỗ vỗ tay Hải Đường nói: "Đừng sợ! Nhanh đi chuẩn bị đi, thuận tiện mang theo tỳ bà của ngươi, tất cả đã có ta ở đây."

Hải Đường gạt đầu một cái, đi tới phía sau bình phong thay quần áo.

Hừ! Nhạc Tâm Trùng, ta với ngươi lại gặp nhau, trong lòng Quỳnh Tinh có tính toán khác.

Bên trong Đông Suong phòng ở Liễu Nhạn lâu, một nam tử gầy gò trái ôm phải ấp vô cùng sung sướng.

"Tới đây, Nhạc huynh, uống một chén. Khó được khi ngươi nể mặt, tới Liễu Nhạn lâu nhất định phải gặp Hải Đường, nàng là hoa khôi đẹp nhất toàn bộ Biện Kinh này!" Tên nam tử gầy kia chính là Tiền Đại Quý, đáng vẻ còn tạm được, chính là ý có tiền mà phách lối, tính tình háo sắc.

Nhạc Tâm Trùng cầm ly rượu lên, cười lạnh lùng.

"Ngươi xác định Hải Đường sẽ đến sao?" Cốc Úy Tổ hỏi.

Hắn cũng muốn nhìn một chút, xem Hải Đường này đẹp như thế nào mà có thể buộc được sắc tâm của tiểu tử Hàn Tinh kia, khiến hắn bốn ngày liên tiếp không trở về son trang, chuyện này trước kia chưa từng xảy ra.

Tiền Đại Quý cười to, dùng biểu tình hết sức thêm thưởng nói: "Úy Tổ lão đệ, yên tâm đi! Không phải mama vừa mới nói Hải Đường sẽ tới sao?"

Tiếng người đi đến, lập tức thấy mama đi vào cửa kêu lên: "Các vị đại gia, Hải Đường tới rồi, khiến các ngài đợi lâu."

"Đúng là vậy." Tiền Đại Quý kiêu ngạo nói.

"Thật là xin lỗi!" Mama liên tiếp khom lưng bồi lễ.

"Phải là ta nói xin lỗi mới đúng, khiến các vị đợi lâu." Hải Đường vừa vào cửa, trước hết nói xin lỗi.

"Ai nha! Thật đẹp! Ta nói không sai đi, không có ai có thể so sánh với Hải Đường." Sau khi Tiền Đại Quý nhìn thấy Hải Đường, giống như bị mê nhìn chăm chăm vào nàng.

Ừ! Rất đẹp, cùng Hàn Tinh đẹp như nhau, không trách được tiểu tử kia không chịu trở về son trang, sau khi người của Lăng Hạo son trang nhìn thấy Hải Đường, trong lòng chỉ nghĩ đến Hàn Tinh, mà không phải Hải Đường.

Tiền Đại Quý đứng dậy đang muốn cầm tay nhỏ bé của Hải Đường, liền bị người sau lưng nàng Quỳnh Tinh chặn lại.

"Nàng không phải xin lỗi ai cả, bọn hắn phải xin lỗi nàng mới đúng, có tiền là có tất cả sao? Ta lại muốn nhìn xem là ai gọi người bệnh ra khỏi cửa, người kia muốn ăn đòn rồi sao." Quỳnh Tinh dắt tay Hải Đường, phóng khoáng đi vào bên trong phòng, không để cho Tiền Đại Quý động vào nàng.

Hàn Tinh! Mất mọi người sáng lên.

”Tiểu quý, ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết, dám giành nữ nhân cùng ta.” Tiền Đại Quý thấy một tiểu tử lôi kéo tay Hải Đường, không để cho hắn đụng lại nói mấy câu vừa rồi, lập tức nổi giận.

Hải Đường dắt Hải Đường ngồi vào chỗ của mình, không nhìn Tiền Đại Quý, nhìn chăm chăm đám người Nhạc Tâm Trùng.

Cốc Úy Tổ nhìn thấy Hàn Tinh, lập tức nhảy lên, nói: “Hàn Tinh, bốn ngày liên tiếp ngươi đều không về, ta còn tưởng ngươi bị sói tha đi mất rồi. Hừ . . . Uông công ta đây chăm sóc cho ngươi, ngươi cũng không thèm nói một câu, chỉ lo cho mỹ nhân.”

”Ta không định về, các ngươi thật đáng ghét, đi theo ta đi hình với bóng vậy.” Quỳnh Tinh cảm ly trà lên uống, không nhìn Cốc Úy Tổ, chỉ thấy trước mắt là Nhạc Tâm Trùng làm nàng chán ghét . . . Tiền Đại Quý thấy người này không để ý tới hắn, lại uống trà tự nhiên, hết lớn: “Tiểu quý, ngươi là ai? Ta mời Hải Đường, chứ không mời ngươi tới uống trà, ngươi mau cút.”

Quỳnh Tinh liếc mắt nhìn Tiền Đại Quý, lắc đầu nói: “Thật là người cũng như tên, thật tục! Đại Quý sao? Ta xem ngươi thật là đắt*, chặt thịt ngươi bán, thịt cũng không nhiều như một con heo, còn đắt hơn! Ta thấy tên ngươi đổi thành Tiệp Nghi rất tốt, giá tiền tiệp nghi! Họ cũng sửa lại luôn đi, họ Tăng, gọi là Tăng Tiệp Nghi** thôi.”

*Quý: có nhiều nghĩa: - đồ vật quý giá hoặc địa vị cao quý, ...

- đắt đỏ

Tên của Tiền Đại Quý chắc có nghĩa địa vị cao quý nhưng Hàn Tinh lại cố tình hiểu theo nghĩa đắt đỏ để chế nhạo TĐQ.

**Tăng: đã từng

Hải Đường nghe xong, kéo tay áo che miệng cười.

Tiền Đại Quý thấy người hắn yêu đang cười hắn, nổi giận cầm đoản kiếm tùy thân nói: “Mau cút đi, đừng để ta nhìn thấy ngươi, nếu không, đừng trách lão tử khắc hoa trên mặt ngươi, mặt ngươi còn xinh đẹp hơn so với nữ tử, không muốn bị khắc hoa lên trên chứ!”

Quỳnh Tinh nhìn về phía hắn, đứng dậy đi về phía Tiền Đại Quý, không có vẻ sợ hãi nào nói: “Thân thù của ngươi không bằng ta được. Kêu ta cút sao? Ngươi mới là người phải cút, ta tên Hàn Tinh, Hải Đường là người của ta, nghĩ sàm sỡ nàng sao? Đừng hòng mơ tưởng. Trở về tắm rửa sạch sẽ một chút, ta sẽ cầm dao chờ ngươi, cũng sẽ tốt bụng nghĩ cách cắt nhiều thêm mấy khối thịt của ngươi, tránh cho ngươi mất mặt.”

Lời nàng vừa mới dứt, Tiền Đại Quý thẹn quá hóa giận lao tới.

Quỳnh Tinh gọn gàng tránh, Huyền Đình Thiệu cách nàng gần nhất ra tay đánh lại một chưởng.

”Huyền huynh, ngươi, . . .” Tiền Đại Quý kinh ngạc nhìn Huyền Đình Thiệu.

”Tinh, ngươi có làm sao không?” Hải Đường vội vã nhìn Quỳnh Tinh.

”Không có việc gì, ngươi ngồi xuống đừng động.” Quỳnh Tinh an ủi Hải Đường, liếc Huyền Đình Thiệu một cái.

Cốc Úy Tổ kêu lên: “Tiền Đại Quý, Hàn Tinh là người của Lăng Hạo sơn trang chúng ta, ngươi cũng dám động, chán sống sao?

”Bất kể hắn đúng hay sai, không tới phiên ngươi ra tay.” Nhạc Tâm Viễn cũng nói mấy lời.

”Hừ! Các ngươi lại để mặc cho loại người như vậy làm bại hoại danh tiếng của Lăng Hạo sơn trang.” Tiền Đại Quý chỉ Hàn Tinh, cũng không dám có hành động gì, một chưởng vừa rồi không nhẹ, hắn sẽ không ngốc đến nổi động đến tên ẻo là đó ở trước mặt Nhạc Tâm Trùng.

Cốc Úy Tổ vốn muốn nói gì, nhưng lại bị ánh mắt của Quỳnh Tinh đảo qua mới nuốt về.

Quỳnh Tinh nâng chung trà lên, uống một hớp xong, nhàn nhạt nói: “Chuyện ta làm không liên quan đến Lăng Hạo sơn trang, đừng tính lên người bọn họ. Bây giờ là chuyện giữa ta và ngươi, không phải ngươi muốn lấy được Hải Đường sao? Đó là chuyện không thể nào, nhưng nếu muốn nghe nàng đàn một khúc, thì vẫn có thể được.

Tiền Đại Quý hừ lạnh một tiếng, nhìn Hàn Tinh một hồi lâu, cười gian nói: “Được, ngươi liền đàn một khúc đi! Như đã nói qua, người của Lăng Hạo sơn trang không được phép nhúng tay, phải do bản thân ngươi tự mình đàn một khúc, dùng đàn tỳ bà trên tay Hải Đường. Nếu đàn được không mắc một lỗi, có thể làm ta chìm đắm trong khúc nhạc thì chuyện ngày hôm nay sẽ xóa bỏ, ta không động đến Hải Đường, nếu như làm không được, Hải Đường phải theo ta trở về làm tiểu thiếp, mà ngươi cũng phải cút ra khỏi Biện Kinh, đừng làm cho ta nhìn thấy ngươi lần nữa.”

Hải Đường nghe vậy liền luống cuống, nàng chưa từng nghe thấy Tinh đàn qua khúc nhạc nào, chứ đừng nói là dùng tỳ bà.

Cốc Úy Tổ cũng gấp, không biết được Hàn huynh đệ của hắn có biết về âm nhạc hay không, hình như hắn biết thổi tiêu đi! Nếu không hắn cầm tiêu Hàn Ngọc cuat biểu thúc làm gì! Nhưng đàn tỳ bà, khó nói.

Nhạc Tâm Viễn nhìn huynh trưởng một cái, chỉ thấy ai cũng rất vội vàng, duy chỉ mình hắn là không vội, vẫn ngồi đó uống trà!

Quỳnh Tinh nhận lấy tỳ bà xong, nhìn về phía Nhạc Tâm Trùng. Đáng chết! Muốn xem kịch phải trả tiền, không có tiền, nàng cũng không làm.

Vì vậy nàng nói: “Nói như thế, người chiếm hết chỗ tốt, ta lại không có nửa điểm tiện nghi, muốn xem cuộc vui cũng phải thu tiền, mỗi vị đang ngồi ở đây, từ Hải Đường, đều phải lấy tiền ra, ta là thương nhân, buôn bán lỗ vốn, ta không làm.” Nói xong lại ôm Hải Đường cùng đàn tỳ bà, rất thích ý.

Hải Đường biết Quỳnh Tinh muốn làm gì, theo nàng thấy, Nhạc Tâm Trùng chỉ chú ý nhìn chăm chăm vào Quỳnh Tinh, ánh mắt hẳn nhìn Quỳnh Tinh giống như ánh mắt nhìn nữ nhân.

Tiểu tử giỏi! Hẳn thật là được. Cốc Úy Tổ hào phóng lấy tiền ra, trong lòng rất bội phục Hàn Tinh.

Quỳnh Tinh thấy Nhạc Tâm Trùng thờ ơ bỏ tiền, bỗng nhiên lại nói: “Chậm đã!” Thấy mọi người ngừng lại, khoe miệng nàng dâng lên một nụ cười.

Mọi người nhìn về phía Hàn Tinh, về mặt mù mịt.

“Không đủ một ngàn lượng ta không lấy*, hơn nữa, thiếu một người, ta liền không đàn.” Quỳnh Tinh vui vẻ nhìn về mặt kính ngọc của mọi người. (chắc là mỗi người không đủ một ngàn lượng thì không lấy)

Nhạc Tâm Trùng dừng một chút, bỗng nhiên cười to: “Khúc nhạc của người, thật đúng là ngàn vàng khó cầu a!”

“Nói hay. Người có thể không bỏ tiền ra, nhưng mà, không bỏ thì phải rời đi.” Quỳnh Tinh nâng cao mặt, kiêu ngạo nói.

Nhạc Tâm Trùng không nói gì, lấy ra hai ngàn lượng.

Những người khác vốn đang nhúc nhúc đầu xem nên bỏ ra bao nhiêu, thấy số tiền Nhạc Tâm Trùng bỏ ra, cũng làm theo.

Quỳnh Tinh rất hài lòng nhìn mọi người vô cùng nể mặt, thấy Tiền Đại Quý cùng lấy ra hai ngàn lượng, mở miệng nói: “Tiền Đại Quý, là người gọi ta đàn, làm sao lại cũng ra hai ngàn lượng được đây?”

Hải Đường lập tức nói tiếp: “Theo tiểu nữ thấy, tối thiểu Tiền công tử phải cho ra hai vạn hai.” Nói xong nhìn về phía Quỳnh Tinh, giống như đòi thưởng.

“Đúng đúng đúng, Hải Đường nói không sai, chính là hai vạn hai.” Quỳnh Tinh ôm Hải Đường cười nói.

Tiền Đại Quý cảm tức nhìn tiểu quý này, nếu hẳn không lấy ra được hai vạn hai, bị truyền đi, người khác chỉ cười rộ rỡ, cười Tiền Đại Quý người không bỏ ra được hai vạn hai lượng bạc.

Tiền Đại Quý lấy ra tất cả ngân phiếu ở trên người, ném trên bàn nói: “Hai vạn hai đúng không! Những ngân phiếu này không dưới hai vạn hai, cho người hết, hi vọng người đàn ra một khúc hay như khúc nhạc trời.” Nói xong phất chân ngồi vào ghế, mười phần đáng về con em hoàn khó*”

*chỉ con em nhà giàu sang

Quỳnh Tinh nhìn thấy, trong lòng rất hài lòng, cầm tỳ bà lên nói: “Cảm ơn! Đầu tiên nói trước, đây là tiền nghe hát, sau đó còn phải khen thưởng Hải Đường.” Lại chuyển hướng nói với Tiền Đại Quý: “Số tiền này của người, đáng giá, yên tâm đi!”

Không đợi Tiền Đại Quý mở miệng, Quỳnh Tinh thử đàn mấy âm, trước thử âm cùng điều âm*.

*Thanh luật trong âm nhạc, nhịp.

“Người đừng nói cho ta biết, đây chính là khúc nhạc mà người nói.” Nhạc Tâm Trùng trêu nói.

Tiền Đại Quý nghe cười to không ngừng.

“Đừng nóng vội! Kịch hay ở phía sau.” Quỳnh Tinh chỉnh âm ở một bên cười đáp.

Nhạc Tâm Trùng nhún mày không nói, chờ đợi tiếp.

Quỳnh Tinh ngồi thẳng người, bắt đầu đàn thử ra từng âm, từ nhẹ, chậm, tới mãnh liệt, nhanh chóng, nàng không ngừng đàn qua lại, khiến tâm tình người càng lúc càng sục sôi, hòa cùng với tiếng đàn của nàng.

Quỳnh Tinh đột nhiên ngừng lại, tỏ vẻ nàng muốn đi vào vấn đề chính. Nàng muốn dùng âm nhạc tây dương tới kích thích những cổ nhân này, trước hết thích hợp nhất là khúc tỳ bà.

Những người đang ngồi, ban đầu ôm thái độ xem chuyện vui chuyển thành kính nể.

Huyền Đình Vận cũng Hải Đường hiểu tỳ bà càng thêm khâm phục Quỳnh Tinh dùng những âm luật đơn giản cùng với kỹ thuật bình thường như vậy có thể đàn ra khúc nhạc chấn động lòng người.

Mà người không hiểu tỳ bà, cũng đã sớm quỳ dưới tài đánh đàn của nàng.

Hừ! Như vậy liền bội phục ta, kịch hay ở phía sau! Quỳnh Tinh buồn cười nhìn người ở trong phòng.

Khúc nhạc lúc ban đầu hết sức mãnh liệt, lại không mất đi tốc độ, đến giữa thì nhẹ dần, nhẹ đến nỗi dường như không nghe được, trở lại với âm thanh chậm rãi, ung dung. . . (... bạn editor vô năng :<)

Có trào dâng, có dịu dàng, có dồn dập, có khẩn trương . . . Chỉ cần là những cảm xúc nói ra được, khúc nhạc này đều có, Nhạc Tâm Trùng không thể tưởng tượng nổi nhìn Hàn Tinh trước mắt, rốt cuộc hẳn có lai lịch như thế nào? Lại đàn được tới cảnh giới đó.

Quỳnh Tinh đàn xong một khúc, mỉm cười uống trà, nhìn người trước mắt lộ ra các loại vẻ mặt.

“Hàn Tinh, rốt cuộc ngươi còn biết cái gì? Nói luôn một lần đi, tránh cho ta mỗi lần đều bị ngươi làm cho đứng hình.” Cốc Úy Tổ oán trách.

“Thứ ta biết còn nhiều.” Quỳnh Tinh kiêu ngạo trả lời.

Sau khi Tiền Đại Quý lấy lại tinh thần, mặt như màu đất, đại khái là vừa hận vừa kính nể Quỳnh Tinh đi.

Quỳnh Tinh trào phúng nói với Tiền Đại Quý: “Có muốn khen thưởng hay không? Ta không ngại thu nhiều tiền một chút.” Có chút khinh người quá đáng.

Tiền Đại Quý biết trận đấu vừa rồi, là hắn thua, bị thua triệt để hoàn toàn. Hắn không nghĩ tới một tiểu tử có thể có tài năng như vậy, mà danh tiếng Lăng Hạo sơn trang to lớn, hắn cũng chọc không nổi.

Chỉ thấy sắc mặt Tiền Đại Quý lúc xanh lúc trắng, sau đó nhanh chóng rời đi.

“Như vậy liền chạy sao? Thật không có phong độ!” Hải Đường khinh thường mà mắng.

Quỳnh Tinh đứng lên, lôi kéo Hải Đường muốn rời đi, đang bước ra tới ngưỡng cửa, liền bị Nhạc Tâm Trùng gọi lại.

“Hàn Tinh, ngươi chơi cũng chơi đã, nên trở về sơn trang đi!” Trong giọng nói có vài phần uy nghiêm.

Quỳnh Tinh thiếu chút nữa ngã ở cửa ra vào, nàng cho là, nàng sớm đã bị cuốn gói rồi. (bị đuổi)

“Ta còn chưa bị xóa tên sao?” Quỳnh Tinh quái dị nhìn về phía Nhạc Tâm Trùng..

“Chúng ta đối với mỗi người, cũng sẽ cho một không gian nhất định.” Huyền Đình Vận trả lời thay.

Ai! Đại khái bọn họ không có não đi, nàng “du lịch” lâu như vậy, cũng không phải là giả, nhân viên như vậy, bọn họ cũng muốn sao? Nếu như trong công ty cha có người dám như thế , đã sớm cuốn gói về nhà.

Quỳnh Tinh hứng thú nổi lên, đi tới vị trí cũ ngồi xuống, đồng thời kéo lại Hải Đường phải đi,

Hải Đường vốn muốn ra ngoài cho họ có không gian, không nghĩ tới Quỳnh Tinh kéo nàng, không chịu buông ra.

Hải Đường ngồi trở lại bên cạnh Quỳnh Tinh, có chút không hiểu.

Nhạc Tâm Trùng bí ẩn nhìn chằm chằm Hàn Tinh, không dám đưa ra bình luận.

Quỳnh Tinh kéo tay Hải Đường đùa bỡn, một lúc lâu, bên trong phòng yên tĩnh không tiếng động.

“Được rồi! Cũng nên đi về.” Quỳnh Tinh bỗng nhiên nói ra những lời này.

Cốc Úy Tổ vui mừng đang định nói gì, Quỳnh Tinh cản lại những lời hắn định nói..

“Đừng quá vui mừng, ta muốn mang theo Hải Đường cùng trở về.” Quỳnh Tinh há hê nhìn về phía Nhạc Tâm Trùng.

Hải Đường sợ hết hồn, Quỳnh Tinh nhéo tay nàng một cái, ý bảo nàng đừng lên tiếng. Hải Đường biết Quỳnh Tinh làm như vậy nhất định là có lý của nàng, liền không lên tiếng.

Cốc Úy Minh buồn cười nói: “Không sao! Chỉ cần ngươi có bản lĩnh mang Hải Đường rời khỏi Liễu Nhạn lâu.” Nụ cười trên mặt hắn thật lâu không tiêu tan.

Nhạc Tâm Trùng nhún vai, tỏ vẻ không có ý kiến.

Về phần những người khác cũng không nói lời nào, bày tỏ đồng ý với lời Cốc Úy Minh nói.

Quỳnh Tinh thấy bọn họ không phản đối, lập tức gọi Hải Đường đi tìm mama.

Hải Đường vừa đi, Nhạc Tâm Viễn lập tức nói: “Ngươi thật mười sáu tuổi rồi hả?”

”Mừng bảy tháng bảy ta ra đời, đến mừng bảy tháng bảy năm nay, ta liền tròn mười sáu tuổi rồi.” Coi như tuổi mẹ là mười sáu cũng không sai.

Huyền Đình Thiệu không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm vào nàng: “Người chưa đầy mười sáu sao lại hiểu nhiều thứ như vậy?”

”Thứ ta bỏ ra, các người cũng không thể tưởng tượng nổi đâu.”

Lạnh lùng bỏ xuống những lời này, nàng cũng không nói thêm nữa, bởi vì nói càng nhiều, sẽ càng làm nàng nhớ tới người nhà ở thế kỉ hai mươi.

Tất cả mọi người thấy được Hàn Tinh không muốn nhiều lời, cũng không nói cái gì nữa.

Trên mặt Quỳnh Tinh nhiều thêm một vẻ u sầu, tựa hồ so với trước kia còn sâu hơn.

Cốc Úy Tổ thấy, càng thêm không hiểu, rốt cuộc Hàn Tinh bị thương cái gì? Không chỉ hấn, những người khác cũng hai mặt nhìn nhau, không rõ chân tướng

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Cổ Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Hàn công tử! Ngài tìm ta có việc gì không? Mama người chưa tới tiếng đã tới trước.

Quỳnh Tinh không biết lấy ra từ đâu một cái bàn tính, theo mama tiến vào trong phòng, trên tay chưa từng ngừng lại.

”Tốt lắm. Mama, Hải Đường nói, ba năm trước đây người mua nàng về từ nơi khai thác đá, ừ . . . Dùng mười lượng bạc để mua. Nàng ở đây ba năm, người cố ý đào tạo, một ngày ăn, ở, mặc, dùng, tốn không đến mười văn tiền, cứ cho như mười văn tiền là được rồi, một tháng là ba lượng. Mỗi ngày học một ít thứ, một tháng coi như tốn ba mươi văn tiền của người. Người lại mời sư phụ khác về dạy nàng tỷ bà, đàn tranh, nguyệt cầm (đàn nguyệt), ba loại nhạc khí này, tỷ bà là Hải Đường vốn biết, không tính, về phần học phí đàn tranh cùng nguyệt cầm, mỗi loại mỗi tháng lấy một lượng coi như là được rồi, hai loại là hai lượng. Mama lại không keo kiệt, cho Hải Đường hai nha hoàn là Nguyệt Nga và Tiểu Tuy, lại có một gian nhà phòng (căn phòng lịch sự) không nhỏ lắm cho Hải Đường ở, phòng ở này, tính theo số chẵn, khoảng hai trăm lượng được rồi, Nguyệt Nga và Tiểu Thúy theo thứ tự dùng năm lượng bạc để mua, tổng cộng là mười lượng. Họ cùng Hải Đường ba người, một năm đồ dùng hằng ngày bao ăn ở, cùng Hải Đường ở cùng một chỗ, tính cả tiền căn phòng nhỏ họ ở, ba năm muốn tiền phòng là một trăm ba mươi một lượng hai trăm bốn mươi văn tiền. Niệm tình người ngày thường đối xử với họ không tệ. Hải Đường thành hoa khôi thay người kiếm được tiền, ta không tính với người. Lúc trước ta dùng giá bốn ngàn lượng để mua nàng, đến bây giờ không phải thanh quan (xử nữ) rồi, nàng cũng bị mất giá! Lấy ba ngàn lượng cũng coi như là tốt rồi, tổng cộng là ba ngàn sáu trăm tám mươi bốn lượng hai trăm năm mươi lăm văn tiền, ta cũng không so đo với người, coi như bốn ngàn lượng là được rồi. Hiện tại ta muốn ba người các nàng rời đi, bốn ngàn lượng ở chỗ này, người đếm một chút, không có vấn đề gì thì chúng ta đi.”

Hàn Tinh không để ý tới biểu tình bị dọa sợ đến ngây ngô kia của mama, nói một tràng dài xong, cầm trà lên uống, tiếp đó lại nói: “Nguyệt Nga, Tiểu Thúy, các người đi thu dọn Mà thôi, đừng thu, đồ ở nơi này, mang ra ngoài xúi quẩy. Đó! Mama, ngâm miệng lại, tránh cho muỗi bay vào, mới vừa rồi ta ăn ở đây tính một ngàn lượng cho người là được rồi, coi như là khen thưởng.”

Trời ơi! Nào có ai tính như vậy? Dùng bốn ngàn lượng liền mua được hoa khôi Biện Kinh hay sao? Quá đơn giản đi!

Mỗi người đang ngồi, tất cả đều bị sợ đến mức sững sờ, đứng tại chỗ, không biết nên nói cái gì.

Nhất là mama, Hàn Tinh dùng bốn ngàn lượng mua đi hoa khôi của nàng, thế nhưng mỗi hạng mục nhỏ đều nói rất rõ ràng, không có gì để soi mói, nhưng mà

Mama sau khi lấy lại tinh thần liền nhìn Quỳnh Tinh, nhưng không còn một bóng người, nàng chỉ biết nhìn chăm chăm năm ngàn lượng bạc trên bàn cười khổ.

Năm ngàn lượng? Hàn công tử lại dùng năm ngàn lượng mua hoa khôi nàng đào tạo, hấn thật là được!

Mama thở dài, cầm ngân phiếu năm ngàn lượng trên bàn, tập tễnh rời khỏi sương phòng.

Thôi! Nể tình một thời gian trước hấn tốn không ít tiền ở Liễu Nhạn lâu, tìm thêm một hoa khôi là được rồi, nàng không tin không thể tìm được người có thể thay thế Hải Đường.

Ra khỏi Liễu Nhạn lâu, Quỳnh Tinh thành thoi ôm Hải Đường, vừa đi vừa nói: “Hải Đường a! Nàng phải cảm tạ ta mới được! nếu không có ta, nàng còn ở tại Liễu Nhạn lâu!”

Hải Đường cảm động nhìn nàng, nhất thời rơi lệ, không nói lại được.

”Ai, nàng đừng có khóc!” Quỳnh Tinh vội vàng cầm chiếc khăn tay của Hải Đường lên lau, vội vàng dụ dỗ nói: “Hải Đường, ra khỏi Liễu Nhận lâu là việc vô cùng vui mừng, khóc nhiều xúi quẩy đó! Trừ khi Nàng chê ta không tốt, không muốn đi theo ta.”

Hải Đường vội vàng nói: “Không không không, ta thật vui mừng, người ta là vui mừng quá nên khóc thôi!”

Nguyệt Nga ở một bên cũng nói: “Đúng vậy! Công tử, tiểu thư và chúng tôi là rất vui mừng nên mới khóc.”

Quỳnh Tinh nghe xong, vẻ mặt là lạ, cẩn thận nói: “Vui mừng cũng khóc sao? Ba người các người thật đúng là phiền toái, xem ra ta phải nhanh chóng tìm người xứng đáng gả các người đi thôi. Tránh cho một ngày kia bị nước mắt của các người làm cho chết đuối, lúc đó, ta mới là người phải khóc.

Nói xong nàng còn giả trang thành mặt quỷ, chọc cho ba người đang khóc lóc dờ khóc dờ cười.

Huyền Đình Thiệu rất sát phong cảnh, nói chen vào.

”Hàn Tinh, người thật sự muốn dẫn ba người họ trở về sơn trang à?” Tay hắn chỉ vào ba người Hải Đường.

”Đúng vậy.”

”Nhưng mà các nàng cái gì cugx không có, nagy cả quần áo cũng không lấy, làm sao để sinh hoạt hàng ngày bây giờ?” Cốc Úy Tổ khó xử nói.

Quỳnh Tinh than thở nhìn ngốc tử trước mắt.

”Ồ bên trong sơn trang thiếu phòng sao?” Nàng hỏi.

”Không có.” Trả lời là Cốc Úy Tổ.

”Thiếu tiền sao?”

”Nói giỡn!” Huyền Đình Thiệu chế nhạo.

”Thiếu bát, thiếu đũa sao?”

Hai người lắc đầu, bọn họ có chút hoài nghi Hàn Tinh.

Quỳnh Tinh đột nhiên trừng mắt hạnh, hét lớn: “Vậy các người khẩn trương cái gì? Nhạc Tâm Trừng không phải nói, chỉ cần ta có bản lĩnh mang được Hải Đường đi, những thứ khác, không phải tất cả đều đơn giản sao? Các người sợ ba người họ ăn súp Lãng Hạo sơn trang phải không, còn xem thường các nàng?”

Cốc Úy Tổ cùng Huyền Đình Thuộc mãnh liệt lắc đầu, oán hận nhìn các huynh đệ ở một bên xem trò vui.

Quỳnh Tinh hài lòng nhìn hai người.

”Yên tâm đi! Ba người họ ta sẽ chuẩn bị thật tốt. Ban đầu ta đến Lãng Hạo sơn trang hai tay đều trống trơn, so với các nàng còn thảm hơn, hiện tại, ta không phải trôi qua rất tốt sao, hơn nữa mới vừa rồi kiếm không ít tiền, toàn bộ dùng cho các nàng cũng dư dả.” Quỳnh Tinh dùng giọng nói vô cùng mềm nhẹ, trả lời hai người đang ngây như phỗng trước mắt.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Vừa rồi còn rống lớn tiếng như vậy, bây giờ lập tức nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ rồi hả?!

Ở đây, mọi người đều hoảng sợ, Hàn Tinh này cũng quá hí nộ vô thường đi?

Nhìn những vẻ mặt khác nhau của mấy người, Quỳnh Tinh biết bọn họ đang suy nghĩ gì, thật vui mừng khi đạt được mục đích của mình.

Hừ! không ra oai phủ đầu, con hồ các người liền nghĩ là mèo bệnh sao! Quỳnh Tinh dắt Hải Đường, vui mừng trở về Lãng Hạo sơn trang.

Đêm nay nhất định phải ngủ đến khi trời sáng, Quỳnh Tinh vui vẻ nghĩ.

Ngày hôm sau sau khi trở lại Lãng Hạo sơn trang, Quỳnh Tinh vô cùng mệt mỏi.

KHông phải do công việc quá bận, mà là do xã giao quá nhiều.

Nhạc lão phu phụ lập tức muốn gặp nàng, lại cả phu thê Cốc lão cùng muốn gặp nàng, làm cho Quỳnh Tinh trực tiếp ăn không tiêu.

Thế nhưng dàn xếp cho ba người Hải Đường các nàng, Quỳnh Tinh không thể không tự mình xử lý, thế nhưng Nhạc Tâm Trừng lại muốn nàng “chuyển nhà”. Không thành vấn đề! Chuyển thì chuyển, nhưng mà nàng không ở tại Tuyết Mặc hiên, - cũng không ở tại Đông Tinh các, chính mình chọn trúng một gian tên là Hàm Yên, còn đổi tên thành Thu Ý trai, nàng mới không cần khiến hắn đắc ý đâu!

Nhưng mà, Nhạc Tâm Trùng cũng không nói gì, chỉ kiên trì muốn đề danh (viết tên).

Dù sao chữ hán cũng không tệ lắm! Quỳnh Tinh chỉ làm như không thấy chuyện này, sau khi nhìn tấm biển, nhún vai, phui mông một cái liền bỏ của chạy lấy người.

Quỳnh Tinh thật vất vả mới xong việc, lại bị một câu “thiếu gia muốn họp” liền bị mời đi Hạo Vân lâu, nàng không nói hai lời, kéo theo Hải Đường cùng nhau chịu tội.

Trong Hạo Vân lâu, nhóm đương gia trẻ tuổi của Lăng Hạo sơn trang, toàn bộ đều đến đủ, chính là không thấy tổng quản các lâu đến.

Này không giống là đi họp, giống như Hồng Môn Yến hơn.

“Tâm Trùng, hôm nay gọi Hàn Tinh tới làm gì? Có phải ngại không khí quá yên tĩnh, muốn tìm người chửi vài câu hay không?”

Cốc Úy Minh cầm hoa quả lên, vừa ăn vừa trêu ghẹo hỏi.

Nhạc Tâm Trùng cười mà không đáp, nghĩ đến Hàn Tinh, thật sự làm hấn đau đầu.

Cả ngày không có việc gì liền cùng hấn dây dưa, lại ngại hấn nơi này không tốt, chỗ kia không đúng, thật khó phục vụ!

Hấn cũng không biết tư tưởng cổ quái của Hàn Tinh là từ đâu tới, còn có một thân bản lĩnh không thể tưởng tượng nổi, hấn thế nào cũng không tra được lai lịch của Hàn Tinh.

Có lúc hấn thấy Hàn Tinh quá bận rộn, muốn giúp một ít chuyện mà thôi, Hàn Tinh lại kêu hấn rút ra khỏi cửa! Nhạc Tâm Trùng thật sự không biết mình làm gì đã làm gì để bị ghét như vậy.

Hàn Tinh lại rất khỏe, chuyện gì cũng phải chính mình làm, hấn lo lắng lại bị Hàn Tinh hiểu lầm, làm cho Nhạc Tâm Trùng vô cùng buồn bã.

Sau khi Hải Đường đi tới Lăng Hạo sơn trang, ngày đêm đều ở cạnh Hàn Tinh, giống như cố ý muốn cường điệu Hàn Tinh là nam tử, không phải nữ nhân; Nhạc Tâm Trùng biết rõ ràng không thể đụng vào, rồi lại không nhịn được hoài nghi Hàn Tinh là nữ nhân, mà không phải nam nhân.

“Hồi hồn mau! Lão ca, Nhạc Tâm Trùng, hồi hồn!” Tay Nhạc Tâm Viễn khua khua trước mắt hấn.

Nhạc Tâm Trùng tức giận tròn mắt một cái: “Ngươi làm cái gì vậy?” Nói xong mới thấy khuôn mặt tươi cười của những người khác, nhìn thẳng hấn.

Tay Huyền Đình Vận khoác lên vai Nhạc Tâm Trùng nói: “Ta nói lão huynh! Úy Minh chỉ là nói ra tên của Hàn Tinh mà thôi, ngươi liền mất hồn, chờ lát nữa hấn đến, ngươi không phải sẽ động dục giống như ngựa đực sao?”

Nhạc Tâm Trùng cho hấn một nắm đấm, xem như trả lời.

Huyền Đình Vận kêu lên một tiếng, khinh thường nói: “Thật không có phong độ, chỉ là vui đùa mà thôi, ngươi liền đánh người!” Hấn vừa đi vừa lắc đầu trở lại vị trí ngồi.

Nhạc Tâm Viễn chỉ Huyền Đình Vận cười trêu: “Ngươi điên rồi! Nhỏ lông ở ngoài miệng hồ. Hàn Tinh là bảo bối của ca ca ta! Hấn chết cũng không thừa nhận Hàn Tinh là một nam nhân, nhưng mà đáng về Hàn Tinh so với Hải Đường còn đẹp hơn, đương nhiên sẽ làm cho người ta hiểu lầm rồi.”

“Ta không hiểu vì sao Tâm Trùng lại chỉ vừa ý tên tiểu tử Hàn Tinh kia?” Cốc Úy Minh uống một ngụm trà, lắc đầu.

“Hả? Ngươi không thích Hàn Tinh sao? Ý của ta là, nếu Hàn Tinh là cô nương, ngươi cũng không thích sao?” Huyền Đình Thiệu tò mò hỏi.

Những lời này của hấn rơi vào trong tai Quỳnh Tinh đang muốn đi vào, nàng thật tò mò Cốc Úy Minh kia sẽ nói cái gì.

Nàng trừng mắt liếc những người ở chỗ này, ý bảo, ai dám lên tiếng, ta liền làm thịt hấn.

Dưới ánh mắt này của nàng, ai dám nói chuyện.

Cốc Úy Minh đưa lưng về phía cửa vẫn không biết sống chết nói: “Nếu như Hàn Tinh là cô nương, ta cũng không cần nàng. Các ngươi suy nghĩ một chút, Hàn Tinh đẹp thì đẹp, nhưng tính tình như kia, ai dám muốn sao? Một bụng suy nghĩ quỷ quái, không chính chết người là không cam lòng, nàng lại mạnh mẽ, ai làm trọng phụ của nàng khẳng định sẽ bị hấn chết. Hàn Tinh so với con cạp mẹ còn đáng sợ hơn, ta không chịu nổi có người cả ngày ở bên tai cầu nhàu không ngớt, giống như mẩu dạ xoa, nói không chừng là hồ ly chuyển thế. Không đúng nha! Đáng người Hàn Tinh, nếu là một nữ nhân, khẳng định là không có ngực”

Cốc Úy Minh một chút cũng không phát hiện ra có cái gì không đúng, phê bình bốn phía.

Mà mỗi người ngồi ở đó cũng nghe không nổi nữa, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Hàn Tinh, càng thêm làm người ta sờn tóc gáy.

Cốc Úy Minh như cũ văng nước miếng vui sướng nói, chỉ thiếu không có khoa tay múa chân thôi.

” Cho nên, ta nói nếu Hàn Tinh là nữ nhân, cũng sẽ không gả đi được, cả đời làm bà cô già.” (Nguyên văn là lão cô bà)

Cốc Úy Minh nói xong, mới cầm lấy trà uống một ngụm, giọng nói của Hàn Tinh liền truyền đến.

”Như vậy, người cho rằng dạng nữ nhân nào mới là tốt nhất?”

Cốc Úy Minh trà vừa vào miệng, lập tức phun ra, chật vật nhìn về phía cửa.

Trời ạ! Bọn này (nguyên văn) thật không có ai nghĩa khí, cư nhiên không có ai cứu hần. Cốc Úy Minh thấy khoe miệng Nhạc Tâm Trừng nhắc lên một nụ cười tà.

Quỳnh Tinh dặt tay Hải Đường, đẩy tới trước mặt Cốc Úy Minh hỏi: “Không biết Hải Đường có đủ tốt hay không?”

Cốc Úy Minh không dám nói một tiếng, gật mạnh đầu.

”Như vậy người nguyện ý cưới Hải Đường không?”

Cái gì? Cái gì cơ?

Cốc Úy Minh cùng Hải Đường kinh ngạc nhìn Hàn Tinh, mọi người cũng vì biến chuyển to lớn này làm cho ngây ngẩn cả người.

”Không phải vậy” Cốc Úy Minh vội vàng muốn giải thích.

”Đó, không phải người muốn kết hôn với nàng sao?”

”PhảiKhông phải” Cốc Úy Minh gật đầu lại lắc đầu.

Quỳnh Tinh không kiên nhẫn hỏi: “Rốt cuộc là phải hay không phải đây?”

Nhạc Tâm Trừng buồn cười nhìn một màn này, đắc ý trong lòng.

Đại khái đây chính là bị mất mặt đi! Cốc Úy Minh khó xử nghĩ.

Trong lúc Cốc Úy Minh khổ sở, Quỳnh Tinh đột nhiên vòng vo đề tài, điều này làm cho đám người cảm thiếu chút nữa rơi xuống đất.

”Tốt lắm, các người nói tìm ta tới họp, nhưng ta xem giống như là hồng môn yến đi.” Quỳnh Tinh ngồi xuống bàn, gấp đồ ăn cho Hải Đường.

Mọi người lại một trận kinh ngạc.

Cốc Úy Minh phát hiện nguy hiểm được giải trừ, vội vàng gấp thức ăn nịnh bợ: “Chúng ta mời người ăn một bữa, thuận tiện hỏi thăm mấy ngày nay người vất vả.

Quỳnh Tinh nhướn mày, nhìn một bàn đồ ăn trước mắt, nửa đùa nói: “Ta không cần phải lấy châm bạc* kiểm nghiệm chứ, chót chút kì quái đó.”

Bọn người Nhạc Tâm Trừng mới ngồi xuống, ngoài cửa truyền đến một trận cười duyên: “Ca của ta và bọn họ nào có lá gan dám hạ độc người nha!” Nhạc Tâm Hà một thân đồ đỏ, sáng rực rỡ.

Nhạc Tâm Trừng sai người bày đồ ăn lên, đối với mọi người này, hần cũng rất nhứt đầu.

Nhạc Tâm Hà thấy Hải Đường ở bên cạnh Quỳnh Tinh, ánh mắt sáng lên, lôi kéo tay Hải Đường nói: “Người chính là Hải Đường sao! Từ khi người tới sơn trang, ta đã muốn đi nhìn người, nhưng mà vì ta phải đi theo nương đi lễ Phật mà kéo dài đến tận bây giờ. Người thật đẹp, khó trách Hàn Tinh thích người.” Nàng nhìn đến ngây người, Hải Đường cùng Hàn Tinh đứng chung một chỗ, thật giống một đôi do trời đất tạo nên!

”Làm gì có, Hàn Tinh vừa rồi thiếu chút nữa là không quan tâm ta rồi!” Lần đầu tiên Hải Đường nhìn đã thấy thích cô nương hoạt bát này.

”Oa! Mỹ nữ chính là mỹ nữ, giọng nói thật dễ nghe, dễ nghe vô cùng. Ta là Nhạc Tâm Hà, người gọi ta Tiểu Hà là được.” Nhạc Tâm Hà phòng khoáng giới thiệu.

”Giọng nói của ta lúc nói chuyện còn dễ nghe hơn, vì sao không thấy người khen ta.” Quỳnh Tinh bất bình nói.

”Người là nam.” Mọi người nói lại một câu chặn họng.

Quỳnh Tinh nhất thời nản lòng, cầm chiếc đĩa không ăn, buồn bực không lên tiếng.

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, vô cùng không hiểu, đành phải lẳng lặng ăn.

Đột nhiên -

”Ai - .” Quỳnh Tinh thờ dài một tiếng: “Tại sao các ngươi lại cảm thấy ta là nữ nhân?” Hỏi một câu không đầu không đuôi.

Hải Đường quái dị nhìn nàng một cái.

”Ta tin tưởng ngươi là nam nhân.” Cốc Ủy Tổ động viên an ủi.

Nhạc Tâm Viễn trừng mắt liếc hắt một cái.

Huyền Đình Vận nửa đùa nửa thật nói: “Chúng ta đối với việc nghĩ ngươi là nữ nhân đã sớm chết tâm. Chỉ là . . .” Hắt dừng lại một chút lại nói: “Riêng Tâm Trùng, đối với ngươi vẫn hứng thú bưng bưng như cũ.” Ánh mắt nhìn vô cùng ám muội.

Quỳnh Tinh nhú mày nhìn về phía Nhạc Tâm Trùng, “Tính” sao? Hấn (NTT) với “hấn”(HT)?!

*Nguyên văn là “Tính trí”: (性致) gần giống với “Hưng trí”. Ở phía trên HEDV có nói đùa là “có hứng thú bưng bưng” nên Quỳnh Tinh nghe nhầm thành “Tính trí” (Hứng thú = hứng trí). Ngoài ra, tính còn có thể hiểu là nhu cầu tình dục :<>

Nàng háng giọng một cái: “Khụ, ' tính' trí bưng bưng* sao? Ta không có nghe sai đi!” Cố ý cường điệu từ “tính”

*Ý nói anh Nhạc Tâm Trùng có hứng thú tình dục với chị này, điều đặc biệt là chị này giả trai -> anh này có hứng thú tình dục với con trai. Đại khái là thế.

Tất cả mọi người đều nghe ra ý tạo ngôn ngoại*, chỉ riêng Nhạc Tâm Hà là thiếu nữ thiên chân vô tà** vẫn không hiểu.

*Ý ở ngoài lời.

**Ngây thơ.

Nhạc Tâm Trùng ý cười nòng đậm cổ tình gật đầu.

Quỳnh Tinh thấy, vỗ trán kêu to: “Oh! Thượng đế! Không ngờ lại để cho ta gặp gay ở chỗ này!”

”Gay? Là cái gì?” Mọi người nghi hoặc nhìn Hàn Tinh đang kêu trời kêu đất.

Bỗng chốc, Quỳnh Tinh lại khôi phục tinh táo lúc trước, mặt biến sắc nhanh như lật sách, làm cho người ta không kịp thích ứng.

Quỳnh Tinh nhìn thẳng vào Nhạc Tâm Trùng.

”Tại sao?” lại là một câu hỏi không hiểu.

”Ách . . .” Hấn nghĩ một chút mới nói: “Cảm giác.” Đáp lại đơn giản.

”Feeling?” Quỳnh Tinh kêu to.

Nhạc Tâm Trùng gật đầu, giống như đã quen nàng nói xằng, không để ý tới.

”Không được, lời của ngươi không chính xác, ngươi nói lại đi.” Quỳnh Tinh chỉ định Huyền Đình Vận trả lời.

”Tại sao lại hỏi ta?” Huyền Đình Vận mở to hai mắt.

Nhưng mà, oán giận thì oán giận, hấn vẫn phải nói.

”Ta nghĩ, vì khí chất cùng cử chỉ của ngươi quá mức thanh tú, cho nên mới làm cho người ta hiểu lầm rất lớn. Nhưng mà, ngươi là người phía Nam! Vốn là có vẻ ngoài thanh tú, hơn nữa quan hệ của ngươi với Hải Đường cô nương, đã chứng minh ngươi là một nam nhân.” Huyền Đình Vận thật thông minh, không quên bỏ thêm một câu cuối cùng này.

Quỳnh Tinh không cho là đúng nhú mày. Cái gì thôi! Nàng mới không chấp nhận lời giải thích kiểu này.

”Nếu như ngươi là nam nhân, vì sao phải xô ngã tôi?” Giọng nói Nhạc Tâm Trùng trầm thấp đột nhiên truyền đến.

Quỳnh Tinh cũng không qua loa, trả lời ngay: “Lúc ta còn nhỏ thật lhos nuôi, cho nên mẹ ta xô ngã tôi cho ta, coi ta như cô nương mà nuôi. Ta nghĩ các ngươi cho rằng ta là cô nương, chắc là vì lý do này rồi.” Nói xong vẫn không quên buồn bã thờ dài một hơi.”

Quỳnh Tinh dò xét nhìn về mặt cậu mọi người, xem ra là bọn họ tin.

Không được, lời này nói không hợp lý. Nhạc Tâm Trùng không tin.

Hải Đường rất hợp tác dựa vào người Quỳnh Tinh, an ủi nàng: “Dạ, ta tin tưởng tuyệt đối ngươi là nam nhân, không một chút nào giống cô nương”

”Cũng là người tốt nhất.” Quỳnh Tinh vui đầu vào mái tóc Hải Đường.

Ta sắp nhin không nổi rồi. Quỳnh Tinh liếc chết nhin cười.

”Hàn Tinh, ta cũng tin tưởng người.” Người ủng hộ trung thành của Hàn Tinh, Cốc Úy Tổ xen vào nói.

Nhạc Tâm Trùng lại liếc hần một cái, sao cái gì hần cũng làm trái với mình đây?

Quỳnh Tinh thật vất vả mới nhin được một bụng cười, xoay người dùng sức vỗ bàn một cái, giọng nói không quên đề cao.

”Các người con mẹ nó là có ý gì! Các người nói ta là nữ nhân là sao! Các người thấy ta lợi hại như vậy, tùy tiện ngoắc ngón tay đã có nữ nhân dựa vào yêu thương. Không biết ai có sức hấp dẫn như vậy!”

Những lời này tuyệt đối không sai, nàng mê đi những nữ hài tử, làm cho các cô nương vì nàng mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt.

Đầu tiên mọi người đều sững sốt, tiếp theo là kinh ngạc, tiếp đó là muốn cười.

Cốc Úy Tổ cùng Nhạc Tâm Viễn, Huyền Đình Thiệu không che dấu chút nào, cười to lên tại chỗ.

Nhạc Tâm Hà là nữ hài tử, tương đối xấu hổ, nhưng cũng không nhin được ôm lấy Hải Đường cười to. Ba nam nhân còn lại mắt đều tròn lên.

Nhạc Tâm Viễn chỉ vào Hàn Tinh, đứt quãng nói: “Vốn là không tin, bị Bị người làm thành như vậy, ta nhưng phục người rồi, ha Không có nữ nhân nào . . . sẽ đắc ý vỗ bàn hô to con bà nó, oh! Làm ta cười chết rồi”

Nhạc Tâm Viễn không nói được nữa, thật sự hần bị Hàn Tinh làm cười chết mất.

Huyền Đình Vận nhin đã lâu, quyết định nói: “Cũng sẽ không có nam nhân nào vì che dấu hay làm rõ thân phận mà kêu to con mẹ nói.”

Nhất thời mặt Quỳnh Tinh như quan công.

Vốn nàng còn buồn bực tại sao mọi người lại cười, ngay cả Hải Đường cũng cười đến mức không dậy được, bây giờ . . . Nàng thật sự hối hận về hành động vừa rồi.

Làm người ta buồn cười nhất, không phải vì lời nói thô tục cố ý che dấu vừa rồi, mà là vì âm điệu của nàng.

Rõ ràng là giọng nói vô cùng trong trẻo, vì thế người đang ngồi có chút hiểu rõ vì sao Nhạc Tâm Trùng lại chấp nhất với thân phận của Hàn Tinh rồi.

Đáy mắt Nhạc Tâm Trùng có chút hài lòng, bữa tiệc hôm nay, giúp hần một việc lớn, khiến cho hần cùng các huynh đệ hiểu được thân phận của Hàn Tinh. Về phần Hải Đường Nếu nàng là bạn tốt của Hàn Tinh, Hải Đường giúp che dấu cũng là việc bình thường.

”Đủ rồi, các người mời ta đến, không phải chỉ là cùng ngồi ăn cơm nói chuyện phiếm đi!” Quỳnh Tinh chịu không nổi không khí biến hóa kỳ lạ trong phòng nói.

”Dĩ nhiên.” Nhạc Tâm Trùng trả lời.

”Vậy các người ai có thể giải thích nghi hoặc cho ta đây?”

Cốc Úy Minh có thâm ý khác, nhin Hàn Tinh mấy lần, đằng hắng một tiếng nói: “Chúng ta cùng Hồ Gia Bảo có đụng chạm một chút, hôm nay truyền đến tin tức hai gian phân quán ở Giang Nam bị thiêu.”

”Bọn họ thiêu quán vào nửa đêm, còn lấy nhiều địch ít, cho dù người của chúng ta có công phú không tẻ, cũng ứng phó không nổi, chớ nói chi đến cao thủ trong Hồ Gia Bảo.” Sắc mặt Huyền Đình Vận ngưng trọng.

Quỳnh Tinh thấy sắc mặt của bọn họ khó coi, vì thế can đảm nói: “Bọn họ huyết tẩy hai gian phân quán nào?”

”Hong Lăng và Hồng Trù.” Cốc Úy Minh trả lời từng chữ.

Hải Đường nghe vậy rung mình một cái. Quỳnh Tinh nắm tay nàng thật chặt.

”Đối phương có những người như thế nào? Có bao nhiêu người?” Quỳnh Tinh muốn biết Hồ Gia Bảo có bao nhiêu hung ác.

Nhạc Tâm Trùng yên lặng nhin phản ứng của Hàn Tinh, rất bình tĩnh. Với tuổi câu hần, không phải loại phản ứng này.

Nghĩ một chút, Nhạc Tâm Trùng quyết định quan sát nhiều chút về phản ứng của Hàn Tinh.

”Người nói cho ta biết trước, người có năng lực tự bảo vệ mình hay không? Hồ Gia Bảo sẽ đối phó với bất kỳ người nào có liên quan tới Lăng Hạo son trang, chúng ta đều hiểu rõ người và Hải Đường cô nương không có năng lực tự bảo vệ.” Nhạc Tâm Trùng không nhanh không chậm nói.

Có điểm bất thường, hẳn muốn dò xét cái gì? Ánh mắt Quỳnh Tinh không ngừng chuyển động. Lúc nàng nghĩ chuyện thì ánh mắt sẽ vô cùng linh hoạt.

”Nguyệt Nga và Tiểu Thúy công phu không tệ, có năng lực tự vệ; Hải Đường cũng biết chút căn bản, các nàng tốt. Về phần ta, các người yên tâm đi! Ta dùng một cái bút là đủ rồi.”

”Bút sao? Cũng không phải muốn người viết văn vẽ, bút có tác dụng gì?” Cốc Úy Tổ kêu lên.

Hắn chỉ biết Hàn Tinh không có công phu, phải bảo hộ cẩn thận mới được.

Quỳnh Tinh ăn một miếng đồ ăn Hải Đường gấp cho nàng, lo lắng nói: “Yên tâm đi! Sẽ không có ai đụng đến ta, ta chỉ là một thư sinh. Các người vẫn chưa trả lời vấn đề cuat ta.”

”Người đừng quá ngây thơ! Một buổi tối kia Hồ Gia Bảo giết hơn sáu trăm người, không ai thoát khỏi, không phân biệt nam nữ, bất luận là già trẻ, lớn bé, mỗi người đều bị chết rất thảm, thậm chí phụ nữ có thai còn không tha. Người cho rằng bọn họ sẽ bỏ qua cho người sao? Với thanh danh hiện tại của người, chỉ cần ở Lăng Hạo son trang mọi người đều biết, chớ nói chi tới Hồ Gia Bảo.” Cốc Úy Minh kịch liệt nói.

Quỳnh Tinh lạnh lùng cười, nụ cười kia làm cho người ta nổi da gà, một tay khẽ vuốt ve Hải Đường sắc mặt tái nhợt, một tay bưng ly rượu, ánh mắt sâu không lường được.

”Yên tâm! Ta sẽ tự bảo vệ mình.” Nàng lạnh lùng nói.

Mọi người kinh ngạc với sự bình tĩnh và phản ứng của nàng. Nhạc Tâm Trùng lại có chút mê hoặc, hẳn thật không hiểu vì sao Hàn Tinh có thể lạnh lùng mà chông đỡ như thế.

”Tháng sau, chúng ta đi tới Giang Nam một chuyến, người cũng phải đi. Chúng ta muốn mượn tài năng và sở trường của người, khôi phục kinh doanh của Hồng Lăng và Hồng Trù, về phần Lăng Hạo son trang thì có cha cùng bọn họ, không có việc gì. Ngày mai, người mang Nguyệt Nga cùng Tiểu Thúy, chúng ta phải thử một chút công phu của các nàng.” Huyền Đình Vận vừa nhìn phản ứng của Quỳnh Tinh, vừa nói.

Quỳnh Tinh kéo Hải Đường đi về phía cửa, vừa đi vừa nói: “Biết, ngày mai ta sẽ mang người đến. Hiện tại bản công tử khó chịu, không muốn ăn nữa, thật ngán.”

”Chờ ta với! Ta muốn đi cùng các người.” Nhạc Tâm Hà vội vàng hô to.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Cổ Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Sáng sớm ngày tiếp theo, Quỳnh Tinh dắt Hải Đường, mang theo Nguyệt Nga cùng Tiểu Thúy tới luyện võ trường* của Lăng Hạo son trang.

Nơi luyện võ, sân luyện võ, vì hán việt nghe hay hơn nên mình để hán việt là luyện võ trường nhé.

Vừa vào luyện võ trường, Quỳnh Tinh đã bị trận thức kia làm cho hoảng sợ.

Wow! Gần như tất cả mọi người đều đến.

”Hàn Tinh, đã lâu không gặp!” Nhạc Nhượng Thần đi đến trước mặt Quỳnh Tinh, vui vẻ chào hỏi.

Quỳnh Tinh cũng cười nói: “Đúng vậy! Đã lâu không gặp. Đây là Hải Đường, Nguyệt Nga, Tiểu Thúy, người hẳn là có nghe qua đi.” Nàng chỉ vào ba người bên cạnh giới thiệu.

”Nghe qua, tại sao lại không nghe qua chứ, mỗi một sự kiện của người, đều đã truyền khắp toàn bộ son trang.” Nhạc Nhượng Thần nhìn thoáng qua ba người Hàn Tinh giới thiệu.

Quỳnh Tinh không để ý tới lời chế nhạo của hắn, tự mình nói với Hải Đường: “Hải Đường, hẳn là Nhạc nhị gia của Lăng Hạo son trang, người có thể gọi hắn một tiếng nhị thúc.” Nói xong liếc mắt nhìn Nhạc Nhượng Thần một cái.

Tiểu tử này đủ lợi hại! Đánh đòn phủ đầu. Nhạc Nhượng Thần hết sức thương thức sự lạnh lợi của Hàn Tinh.

Hắn hào phóng nói: “Đương nhiên có thể, mỹ nữ chịu gọi ta là nhị thúc, là vinh hạnh của ta.”

”Nhị thúc, người nói xong chưa?” Nhạc Tâm Hà không kiên nhẫn hỏi.

”Vậy là sao? Đừng lãng phí thời gian, Ta tới để xem trò vui, không phải tới để nghe ngươi nói nhảm.” Nhạc lão thái gia phụ họa.

”Được rồi!” Nhạc Nhượng Thần quay đầu lại đáp một tiếng, mới mang Hàn Tĩnh đi qua, vừa đi vừa nói thầm: “Xem cuộc vui sao? Thật sự là lão ngoan đồng, già như vậy còn thích náo loạn, cũng không học cừu cừu một ít, thật chẳng chặc nha!”

Nhạc lão thái gia tai thính nghe được không sót một chữ, đợi Nhạc Nhượng Thần đến gần xong, lấy tốc độ nhanh như chớp, đá hất một cái làm hất ngã gục, vô cùng chặt vật.

Nhạc lão thái gia cao ngạo hát cảm lên nói: “Miễn lễ, miễn lễ, không cần làm lễ lớn như thế! Ta biết ngươi rất 'hiếu thuận'.”

Mọi người ở một bên nghe vậy liền cười to, ngay cả người làm ở dưới kia cũng cười trộm.

Nhạc Nhượng Thần bò dậy, cả người một thân bụi bặm, khốn quẫn kêu to: “Cha, ta không có trêu chọc ngài!”

Nhạc lão thái gia hừ một tiếng: “Không trêu chọc ta sao? Ngươi vừa mới nói những gì, ta đều nghe được nhất thanh nhị sở* toàn bộ, ta cũng không ngần ngại! Hơn nữa cừu cừu ngươi có chỗ nào ổn ‘nặng’** rồi hả? Hất gầy như vậy, không khác ta nhiều lắm! Nếu không có công phu, đã sớm bị gió thổi bay.”

*rõ ràng

**Ở trên NNT có nói “cừu cừu ổn trọng” -> lão thái gia chơi chữ cố ý nói 'trọng' thành 'nặng' (hai từ này đồng âm)

”Này! Ngươi thật quá phận! Ai bị gió thổi bay, ta còn ngồi được ổn lắm” Cốc Tư Hối không phục quay lại rống to.

Ai! Thật sự là lão già ngoan cố.

Mọi người không khỏi lắc đầu cười than.

”Hai ngài đừng tranh cãi nữa, hôm nay là ngày thử công phu.” Nhạc Nhượng Khiêm vội vàng chen vào một câu, miễn cho hai lão ngoan đồng bọn họ ầm ỹ cả một ngày.

Ai ngờ, hai người đang hăng say tranh cãi, bỗng toàn bộ hướng về phía hất nói: “Àm ỹ cái rắm nha!”

Thật là ầm ỹ! Hai người đối diện nhìn nhau một cái, vui vẻ nắm chặt tay, quay trở lại chỗ ngồi. Còn lại Nhạc Nhượng Khiêm không được lòng người cảm thấy khó xử.

Có lẽ hất thành thói quen rồi đi, sờ sờ cái mũi, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hải Đường cùng Nguyệt Nga, Tiểu Thúy chưa từng thấy qua náo loạn như vậy, đầu tiên là sững sốt.

Quỳnh Tinh tiếp nhận ly trà từ tay nữ, không kiên nhẫn hỏi: “Àm ỹ xong chưa? Ngươi là do ta mang đến, có muốn bắt đầu hay không?”

Cốc Úy Minh chỉ hai người thủ vệ, hai người này là do hất huấn luyện ra, công phu không kém, nếu Nguyệt Nga và Tiểu Thúy có thể đánh bại bọn họ, liền đủ khả năng để tự bảo vệ mình.

Nhạc Tâm Trừng nói với Quỳnh Tinh: “Hai người bọn họ không thể tiến vào cùng nhau, chỉ có thể từng người tiến lên một, mà Úy Minh chỉ hai người cùng nhau đối phó Nguyệt Nga hoặc Tiểu Thúy, như vậy mới thử ra trình độ được.”

Quỳnh Tinh liếc mắt nhìn hai người to con kia, không chút do dự gật đầu. Nàng tin tưởng Nguyệt Nga bọn họ có thể, bởi vì nàng từng thử qua công phu của các nàng.

Nhạc Tâm Trừng kinh ngạc nhìn Hàn Tĩnh gật đầu, hai thủ vệ kia công phu không kém, chẳng lẽ Hàn Tĩnh không nhìn ra sao? Hay là công phu của các nàng thật không kém?

Hai thủ vệ đứng dậy, Tiểu Thúy đi ra tỷ thí trước.

”Tiểu Thúy, ngươi có thể chọn một loại vũ khí, nhưng bọn hất cũng sẽ lựa chọn vũ khí tùy ý, không có hạn chế.” Cốc Úy Minh khách khí giải thích với Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy gật đầu, đi tới một bên chọn một thanh ngân thương vừa tay, rồi quay trở về trung tâm sân đấu.”

Hai người thủ vệ cầm một cây đao cùng một bộ song đoản đao.

”Đến giờ quy định mới được dùng.” Nhạc Nhượng Khiêm không quên nhắc nhở một câu.

Nhất thời, bên trong một mảnh yên lặng.

Quỳnh Tinh lại bất đồng với người bên ngoài, cầm lấy cây quạt nhẹ nhàng lay động, đáng vẻ thoải mái.

Mọi người ở một bên đều vì Tiểu Thúy mà toát mồ hôi lạnh, mọi người ở Lăng Hạo son trang đều biết, chio dù chỉ là đến giờ quy định là dừng, hai thủ vệ kia cũng sẽ thương tổn được Tiểu Thúy, không nằm mười ngày, nửa tháng sợ là không tốt lên được.

”Tiểu Thúy cô nương, thất lễ.” Một trong hai thủ vệ nói, đáy mắt vô cùng tán thưởng Tiểu Thúy không sợ.

Tiểu Thúy cười nói: “Làm sao có thể, ta mới là người phải xin - lỗi.” Lời nói còn chưa dứt, ngân thương lập tức xuất ra.

Hai thủ vệ bị dọa vội vàng đáp trả, Cốc Úy Tổ cùng Nhạc Tâm Viễn ngây ngốc nhìn ngẩn ra, bọn họ rất bội phục đòn đánh phủ đầu của Tiểu Thúy.

”Tiểu Thúy, ngươi phải nhớ kỹ, lúc hai người giao thủ, đánh đòn phủ đầu là mấu chốt để thắng nhanh, tiếp theo, bước chân ngươi phải nhanh hơn, như là dời hình đổi ảnh.” Lời cảnh cáo lúc trước của Quỳnh Tinh hiện lên rõ ràng trong đầu của Tiểu Thúy.

Không tới mười chiêu, ngân thương của Tiểu Thúy đảo qua, thân mình nhảy lên, điểm huyết đạo của một gã thủ vệ, mà mũi của ngân thương, chống ở gáy của một thủ vệ khác, động tác này làm liền một mạch lưu loát, đoàn người nhìn xem có chút kinh ngạc.

”Đến đây là dừng, đa tạ.” Tiểu Thúy giải khai huyết đạo của tên thủ vệ kia, ngân thương rút đi, khiêm tốn nói.”

Hai gã thủ vệ xấu hổ nói: “Là cô nương hạ thủ lưu tình, tại hạ học nghệ không tinh.”

Cốc Úy Minh không thể tin được những gì mình vừa nghe, vừa thấy, hai gã thủ hạ của hắn, không tới mười chiêu đã bị chế phục, hơn nữa hai người còn tự xưng “học nghệ không tinh”! Xem ra hắn nên cho qua rồi.

Huyền Đình Thiệu cũng chọn bốn người, tay cầm trường côn, xếp thành một hàng, chờ Nguyệt Nga.

Nguyệt Nga cầm một đôi đoản đao tiến lên đối ứng.

”Thất lễ!” Nguyệt Nga mỉm cười.

”Làm sao.” Bốn người cùng đồng thanh trả lời.

Bọn họ không dám khinh thường, mới vừa rồi hai Sứ huynh đệ bị dạy dỗ, khiến bọn hắn không dám dò xét cử tử nhỏ nhẩn trước mắt.

Nguyệt Nga không có đánh đòn phủ đầu, lại mở miệng nói: “Ồ trên mũi.”

Người ở một bên nghe xong, đầu tiên là sững sốt, tiếp theo là trận cười dữ dội ra tiếng.

Bốn gã đại hán quần bách, không biết ứng đối như nào.

Nguyệt Nga lại nói: “tại sao các ngươi không nói chuyện đây? Có phải cái mũi không tốt hay không? Đổi nơi khác tốt hơn.”

Bốn người như một trả lời: “Thất lễ!” lại bày ra trận thức.

Nguyệt Nga vẫn bất động, tiếp theo chậm rãi nói: “Không mất lễ, ở thất lung.”* Lời nói vừa dứt, bóng người vừa động, chỉ thấy một tên nam tử bị điểm huyết.

*Đoạn này editor thật không hiểu, khóc -ing. Mà mình nghĩ là đánh lạc hướng, còn vì sao cười thì ... ? <:

Còn lại ba người đứng giật mình.

Nguyệt Nga ngừng lại, đối mặt với ba người.

Ba người từ bị động thành chủ động, xông về phía Nguyệt Nga, nhưng Nguyệt Nga vẫn bất động.

Người xung quanh không nhìn được chảy mồ hôi lạnh vì nàng.

Ai biết, khi ba người đang muốn động thủ thì đoản đao Nguyệt Nga vung lên, người vừa thấy lại không thấy, khi ba người kia phát hiện ra nàng thì đã sớm bị quạt ngã rồi.

”Đa tạ.” Nguyệt Nga hạ thấp người, trở lại bên cạnh Quỳnh Tinh.

Đám người Nhạc Tâm Trừng biết Nguyệt Nga và Tiểu Thúy có công phu, lại không nghĩ rằng các nàng có thể thoải mái vượt qua kiểm tra, tuy nói sáu người kia chỉ là thủ vệ nhưng đối với nữ tử dùng để tự vệ mà nói, công phu như vậy đã rất tốt rồi.”

Huyền Đình Vận đứng lên nói: “Không nghĩ tới hai vị công phu không kém, cũng không cần lo lắng, cũng mời Hải Đường cô nương khoa tay múa chân một phen, như thế, chúng ta mới có thể biết cô nương là có năng lực tự bảo vệ mình.”

Hải Đường nghe có chút hốt hoảng, nàng chỉ hiểu được một chút da lông (bên ngoài), còn lại là sau khi gặp Quỳnh Tinh mới học.

Quỳnh Tinh vỗ vỗ tay Hải Đường, giống như muốn nói: “Yên tâm, đi đi.”

Hải Đường cố lấy dũng khí cầm một thanh kiếm, đi về phía trung tâm.

Cốc Úy Tổ không cầm cái gì đi thẳng về phía Hải Đường.

Hải Đường rất ngạc nhiên, đối thủ của nàng là hắn.

Cốc Úy Tổ giống như biết Hải Đường sợ hãi, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ! Ta chỉ thử một chút thôi. Bọn thủ vệ quá thô lỗ, không thích hợp tỷ thí cùng người.”

Quỳnh Tinh cũng biết điều này, cho nên mới không lên tiếng.

Cốc Úy Tổ không muốn lên, hắn lên sân đấu là vì lão ca của hắn thỉnh cầu hắn, hắn mới miễn cưỡng mà đáp ứng.

Chính là hắn không hiểu, vì sao lão ca không tự mình lên sân đấu?

Hải Đường run lên một cái, cố lấy dũng khí, giọng lên nhẹ giọng nói: “Dù sao cũng xin đừng quá mạnh tay!” Về mặt vô cùng nghiêm túc.

Cốc Úy Minh thận trọng gật đầu.

Người bên ngoài không khỏi bật cười, chỉ có Cốc Úy Minh là vô cùng khản trương. (editor trộm nghĩ liệu tác giả có nhầm tên? -.-)

Quỳnh Tinh thoáng liếc nhìn qua thấy sự quan tâm trong mắt Cốc Úy Minh chợt lóe rồi biến mất. Quỳnh Tinh có chút khó hiểu, lại không để ở trong lòng.

Chiều thức của Hải Đường đều rất cơ bản, nhưng Cốc Úy Tổ có chút dụng tâm, dùng quá sức, làm cả người Hải Đường bay ra ngoài.

Tiểu Thúy cùng Nguyệt Nga vội vã, động tác của Cốc Úy Minh nhanh hơn, nháy mắt một cái, Hải Đường đã ở trong ngực của hắn.

Hắn nhìn tay của Hải Đường chảy ra tơ máu, lý trí nhất thời biến mất, hét lớn với Cốc Úy Tổ: “Không phải nói người cẩn thận một chút sao? Người dùng lực lớn như vậy, muốn giết chết nàng sao?”

Hải Đường thấy chính mình nằm trong ngực của hắn, vội vàng thoát thân dựa vào Tiểu Thúy cùng Nguyệt Nga.

Vốn là đoàn người có chút kỳ quái với phản ứng của Cốc Úy Minh, sau khi hắn rống to, tất cả mọi người đều hiểu.

Quỳnh Tinh chậm rãi đi tới chỗ Hải Đường nhìn một chút, lại nhìn phản ứng của Cốc Úy Minh, nở nụ cười xấu xa giống như con hồ ly.

Cốc Úy Minh bị nàng cười đến dựng lông, lại thấy Hàn Tinh đi về phía chính mình, hắn thật là muốn chạy trốn.

Quỳnh Tinh đến gần Cốc Úy Minh, ở bên tai của hắn dùng thanh âm chỉ nàng và hắn mới có thể nghe được nói: “Không phải là người thích Hải Đường đi? Không còn kịp nữa! Nụ hôn đầu của nàng cùng tất cả của nàng tất cả đều là của ta.” Ngay sau đó lập tức rời đi.

Sắc mặt Cốc Úy Minh hết xanh lại trắng, người bên ngoài nhìn một trận mù mịt.

Cốc Úy Minh thật sự không chịu nổi cái tên hàn Tinh “giả nam nhân” kia, tuy biết rằng “hắn” là một nữ nhân, nhưng chỉ cần nghĩ đến nụ hôn đầu tiên của Hải Đường bị “hắn” đoạt đi, trong lòng một trận lửa giận cháy hừng hực.

Nhìn! Bây giờ “hắn” lại ôm lấy Hải Đường, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người hôn Hải Đường, hai mắt Cốc Úy Minh giống như phun lửa giận dữ nhìn Hàn Tinh, thật là muốn thiêu “hắn”.

Mọi người cũng không rõ hành động của Hàn Tinh, Hải Đường cũng không hiểu nhưng bọn họ hiểu được việc này không thoát khỏi quan hệ với Cốc Úy Minh.

Cốc Úy Minh nhìn thấy ánh mắt Hàn Tinh ném tới, không nhịn được xông tới cướp đi Hải Đường, chính là lập tức Hải Đường liền bị Cốc Úy Minh ôm vào trong ngực.

”Trời ạ! Nhi tử.”

”Ca!”

”Úy Minh!”

”Minh thiếu gia.”

Đoàn người sợ hãi kêu, lại thấy động tác kế tiếp của Cốc Úy Minh, liền mãnh liệt đình chỉ ý cười.

Cốc Úy Minh cúi đầu che môi Hải Đường lại, chỉ thấy mặt Hải Đường đỏ lên, mà Cốc Úy Minh lộ ra ánh mắt đặc ý.

Quỳnh Tinh cũng ngẩn ra, chứng kiến hành động của hắn xong, thật là vừa buồn cười vừa bội phục.

Cốc Úy Tổ thấy Hàn Tinh chống lại ánh mắt của ca ca, sợ bọn họ đánh nhau, lôi kéo Huyền Đình Thiệu, mỗi người khuyên bảo một người. Sau khi Cốc Úy Minh nghe xong lời của Huyền Đình Thiệu xong, càng tăng thêm sức ôm Hải Đường, rống lên: “Đừng nghĩ! Hải Đường là của ta, kêu cái nữ nhân cái trang nam nhân kia lần xa một chút, nàng đừng nghĩ đụng tới một cọng tóc của Hải Đường!”

Quỳnh Tinh nghe được lời nói của Cốc Úy Minh, ánh mắt lạnh lẽo, đẩy Cốc Úy Tổ ra đi về phía hắn.

“Người mắng ta sao?”

“Không phải người thì còn ai nữa?” Cốc Úy Minh giọng điệu không tốt trả lời.

“Người thật sự yêu Hải Đường sao?” Lời của nàng xoay chuyển quá nhanh, làm người ta ứng phó không kịp.

“Không phải khanh* thì không cưới.” Trả lời không chút do dự.

*Cách gọi thân mật của vợ chồng.

Hải Đường giật mình, biểu tình phức tạp nhìn Cốc Úy Minh.

“Nàng từng là nữ tử thanh lâu, người không quan tâm sao?”

“Không quan tâm!”

“Không lấy quá khứ của nàng ra châm chọc nàng chứ?”

“Sẽ không!”

“Cho dù nàng và ta không có quan hệ, lúc tuổi còn nhỏ từng bất hạnh, người cũng không để ý sao?”

Cốc Úy Minh không nói, nhìn Hải Đường thật sâu, trong mắt có đau lòng, không hề nói.

Hải Đường không ngẩng đầu lên nhìn Cốc Úy Minh, chỉ biết là hắn không nói, trong lòng rất đau.

Sớm biết nam nhân trong thiên hạ đều giống nhau, Hải Đường lạnh lùng nở nụ cười. Nước mắt bất tri bất giác đã chảy xuống là chảy, nàng vội vàng lau nước mắt đi.

Tại sao lại khóc đây? Không phải là đã sớm biết kết quả sao. Hải Đường kinh ngạc nhìn nước mắt của mình.

Quỳnh Tinh thấy Cốc Úy Minh không nói lời nào, ánh mắt càng lạnh hơn.

Nam nhân chết tiệt! Quỳnh Tinh tức giận giơ tay lên, muốn kéo Hải Đường về.

Đúng lúc này, Cốc Úy Minh đau thương ngẩng đầu lên, nói từng chữ, từng chữ: “Ta, không, quan, tâm.”

Hải Đường kinh ngạc ngẩng đầu lên, nước mắt lại rơi xuống.

Quỳnh Tinh cùng người xung quanh nhìn hắn, Nguyệt Nga cùng Tiểu Thúy khóc đến không thở được.

Đầu tiên ánh mắt Quỳnh Tinh đều là không tin, rồi đến mê hoặc, cảm động, tiếp theo là sâu không lường được.

Nàng lại liếc mắt nhìn Hải Đường một cái.

Hải Đường nha! Người thật sự là hạnh phúc, có nam nhân nguyện che chở người cả đời. Hốc mắt Quỳnh Tinh có chút ướt át, rất nhanh trừng mắt nhìn.

Tiếp theo nàng cũng không quay đầu rồi đi khỏi sân luyện võ, vừa đi vừa nói chuyện: “Người qua cửa rồi! Hải Đường là một người may mắn, ta cùng nàng không có quan hệ (ý là k có xxoo hay abc gì đấy), ta nghĩ người hắn là hiểu được.” Giọng nói đến sau cùng có chút nghẹn ngào.

Sau khi nàng rời khỏi, Nhạc Tâm Trừng rời đi theo sau nàng.

Ai! Hải Đường thật là tốt số.

Sau khi Quỳnh Tinh rời khỏi sân luyện võ, liền trở lại Thu Ý trai.

Nàng ngồi trên xích đu ở trong viện, cả người lâm vào trong suy tư.

Nhạc Tâm Trùng đi theo sau, vừa vào Thu Ý trai, đã nhìn thấy Hàn Tinh ngồi trên xích đu mắt sáng ngời.

”Hắn” không phát hiện ra hắn! Nhạc Tâm Trùng khẳng định, hắn ngồi trên ghế đá ở trong viện, nhìn Hàn Tinh.

Hồi lâu, một thanh âm trầm thấp truyền vào tai của Quỳnh Tinh.

”Đang suy nghĩ gì vậy?”

Quỳnh Tinh miễn cưỡng giương mắt lên nhìn chút một, lại khôi phục nguyên trạng.

”Hôm nay rốt cuộc ngươi cũng thừa nhận mình là một cô nương.”

”Không phải các ngươi đã sớm biết.”

”Vì sao nữ giả nam trang?”

”Thuận tiện.”

Nhạc Tâm Trùng gật đầu một cái.

Không sai! Với dung mạo của nàng, giả trang thành nam nhân, đối với nàng có vẻ tốt hơn.

Nhạc Tâm Trùng dùng giọng khôi hài hỏi: “Có phải ngươi đau lòng hay không. Hải Đường bị Úy Minh đoạt đi rồi?” Hắn cố gắng đánh vỡ không khí ưu sầu này.

”Đi chết đi.” Quỳnh Tinh đáp lại một câu.

Nhạc Tâm Trùng cao giọng cười to, đột nhiên lại hỏi: “Chùng nào ngươi đổi về mặc nữ trang? Hình như toàn bộ sơn trang không ai không biết ngươi là cô nương rồi.”

Nàng lườm hắn một cái.

”Thần kinh! Hiện tại ta không phải tốt lắm sao?”

”Không tốt!” Hắn muốn nhìn thấy dáng vẻ nàng mặc nữ trang.

”Được! Khi về nhà ta liền đổi.” Nói cũng chưa xong, cả người Nhạc Tâm Trùng đứng trước mặt nàng, che đi ánh sáng.

”Đừng nghĩ! Ngươi phải ở lại đây, ta sẽ không để cho ngươi rời đi.” Giọng điệu uy hiếp mườì phần.

Quỳnh Tinh tức giận nói: “Xin ngươi đừng đứng trước mặt ta có được hay không? Ngươi cao như vậy, rất có cảm giác bị áp bức!” Nàng dùng sức đẩy hắn ra.

Nhạc Tâm Trùng lại trở tay vòng qua, hai người đổi vị trí, Quỳnh Tinh không phải đứng trước mặt hắn, mà là ngồi ở trên đùi của hắn, đối mặt với hắn.

Quỳnh Tinh ngẩn người, ánh mắt quái dị nhìn hắn.

Trời! Hắn thật lợi hại, nàng mới không chú ý đã bị hắn ôm lấy, so với Ôn Dịch Thần, hắn lợi hại hơn! Không, không nhất định, nàng lâu như vậy không gặp lại Dịch Thần, nhất định hắn cũng mạnh lên, cũng không biết hai người bọn họ ai lợi hại hơn.

Ừ! Đáng người hắn rất tuyệt. Nếu sinh ở thế kỷ hai mươi, khẳng định sẽ bị người chạy theo đầy đường, nếu không cũng bị nước miếng của họ dìm chết đuối.

Thừa dịp Hàn Tinh đang tưởng tượng, Nhạc Tâm Trùng cẩn thận nhìn nàng.

Hắn chưa bao giờ nhìn nàng ở khoảng cách gần như vậy, mọi đôi mắt linh hoạt, cái mũi xinh đẹp, đôi môi đỏ tươi ướt át, làm người ta muốn âu yếm, lông mày tí mỉ, ngũ quan tinh xảo, làm hắn quyến luyến không thôi.

Nhìn nàng, làm hắn nhớ tới một đoạn trong kinh thi, nhẹ giọng đọc lên.

”Thù như nhu đề

Phu như ngưng chi

Hạ như tù tề

Xi na hồ tề

Tần thủ nga mi

Xảo tiểu phó hề

Mĩ mục phán hề.”

Tạm dịch:

”Tay như búp măng

Da trắng nõn nà

Cầm như tù tề (đại khái là một con ấu trùng đầy đặn đi)

Răng kia hồ tề (hạt bầu xếp thành hàng như cánh hoa, hiểu là đều đẹp là dc)

Trán cao mày ngài

Đôi môi tươi cười

Mắt xinh sáng ngời.

(Editor tự dịch, nếu có sai sót gì xin để lại lời nhắn, chân thành cảm ơn)

Thân thể Quỳnh Tinh chấn động, rút hai tay về, vội vàng đứng dậy, bắt đắc dĩ chỉ có thể rút lại hai tay, nhưng không cách nào thoát khỏi hai cánh tay của hắn.

Về mặt nàng phức tạp nhìn Nhạc Tâm Trùng.

Vì sao hắn lại dịu dàng thì thầm như thế với nàng?

Không, sẽ không! Không thể để cho hắn thích nàng.

Nàng hiểu rất rõ, khi một người nam nhân nói ra những lời kia với nữ nhân là có ý gì. Nhiều năm trước anh em của nàng Hà Dịch Thần đêm trước khi xuất ngoại, từng nói với nàng cảm giác cùng tình cảm của hắn với Phi Thu, hóa ra còn có việc này.

Câu giống như vậy, cũng dịu dàng như vậy, chỉ là đối địa điểm, người không cùng thời mà thôi.

Cùng hắn hẳn là không có kết quả.

”Ngươi làm sao vậy?” Nhạc Tâm Trùng nhìn sắc mặt âm trầm của nàng, quan tâm hỏi.

Quỳnh Tinh bị hoảng sợ, dùng sức giãy dụa.

”Ngươi giống như con mèo, muốn chui vào nơi nào?” Hắn hơi cười nói, tay càng giữ càng thêm lực, miễn cho nàng chạy thoát.

Nàng bỏ qua việc giãy dụa, không vui ngẩng đầu lên trừng hắn: “Ngươi đừng như vậy có được hay không? Người khác nhìn thấy thì làm sao? Buông tay ra!”

Nhạc Tâm Trùng da mặt dày cười nói: “Bị nhìn thấy liền ôm ngươi về nhà làm nương tử của ta!” Nói xong đầu liền hướng qua mặt của Quỳnh Tinh.

”Này . . . Ngươi đừng lại đây.” Quỳnh Tinh sốt ruột muốn trốn.

Lần đầu tiên nàng có cảm giác vô lực, đại khái đây là báo ứng đi! Ai kêu nàng không có việc gì lại thích đi trêu chọc nữ hài tử.

Nhạc Tâm Trùng thì thầm bên tai nàng: “Lần đầu tiên ta thấy ngươi liền biết ngươi là cô nương, ta yêu ngươi thật lâu, lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi, lần đầu tiên mất ngủ vì nữ nhân. Ngươi cho rằng ta sẽ dễ dàng bỏ qua cho ngươi sao? Hắn Tinh, ta nhất định muốn ngươi.

Hắn buông Hàn Tinh ra, thâm tình nhìn nàng.

Quỳnh Tinh vô cùng kinh hoàng, không thể tin được điều nàng vừa nghe thấy. Vì sao nơi hai người gặp nhau là ở thời không này đây? Hắn cùng nàng không có tương lai! Quỳnh Tinh thống khổ cúi đầu.

Thượng Đế! Bình thường ta yêu ngài nhất! Vì sao muốn đùa ta như vậy? Để cho ta gặp người trong mộng, nhưng lại không có ngày mai!

Hôm nay còn ở nơi này, có lẽ ngày mai nàng lại trở về tương lai, không, có lẽ một khắc sau nàng biến mất rồi. “Tình xưa thôi để thành hoài niệm, một thuở yêu đương đã hão huyền” chính là loại cảm giác này sao?

“Vì sao nàng khóc?” Hấn dịu dàng lau lệ cho nàng, tay vì vậy mà buông ra.

Quỳnh Tinh thừa cơ rời khỏi trong ngực hấn, vừa mới rời đi, lại có một cảm giác mất mát, thật khó chịu.

Đúng vậy! Tại sao nàng lại khóc? Quỳnh Tinh ngăn ra, vì sao nàng lại rơi lệ đây?

Nhạc Tâm Trùng không thích cảm giác khi nàng rời đi, nhưng mà không sao, còn có cơ hội khác.

Về mặt Quỳnh Tinh nghiêm chỉnh, lạnh lùng nói với Nhạc Tâm Trùng: “Đa tạ nâng đỡ, đáng tiếc ta vô phúc hưởng thụ, mời người đi tìm cô nương khác thôi.” Nói xong cũng không quay đầu lại rời khỏi Thu Ý trai.

Nhạc Tâm Trùng nhìn chằm chằm bóng lưng đã đi xa, lửa giận lập tức dâng lên.

Tại sao sau khi nàng nghe xong lời thổ lộ của hấn xong lại hờ hững rời đi? Thứ hấn muốn chưa từng không chiếm được, huống chi là nữ nhân hấn yêu.

Nhạc Tâm Trùng suy nghĩ trong chốc lát, mới đứng dậy từ xích đu rời đi.

Quỳnh Tinh lại mất tích!

Lăng Hạo son trang từ trên xuống dưới gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, lần này không tìm được nàng ở Liễu Nhạn lâu, những thanh lâu khác cũng không thấy bóng dáng, tất cả mọi người đều luống cuống, rất sợ nàng bị người của Hồ Gia Bảo bắt đi.

Sau khi nàng rời đi ba ngày, bọn người Nhạc Tâm Trùng tất cả đều ra mặt tìm người, lại không thể quá lộ liễu, tránh cho người của Hồ Gia Bảo biết, lúc đó mới thật sự nguy rồi.

Nhạc Tâm Trùng cả ngày lẫn đêm đều tìm người, gầy đi một vòng lớn, thật may là, hấn vẫn còn ở, nếu không thì mọi người càng lo lắng.

Liên tục tìm mười ngày, Nhạc Tâm Trùng hạ lệnh đình chỉ tìm người, chỉ cần lưu ý là được, hấn nghĩ rằng có thể Hàn Tinh đi chơi.

Cuối cùng, ba ngày trước khi bọn hấn muốn đi Giang Nam, Quỳnh Tinh trở lại, bên cạnh còn có thêm một tiểu cô nương.

Nàng mới vào cửa, toàn bộ son trang đều biết, còn chưa trở về Thu Ý trai, liền bị “lão thái gia cho mời” gọi đi, địa điểm lần này không phải là ở Hạo Vân lâu, mà ở Hạ viện của Nhạc lão thái gia.

Mọi người mong thật lâu, sau khi Hàn Tinh xuất hiện liền nhìn thấy tay nàng dắt một tiểu cô nương gầy yếu, tất cả đều lắc đầu mà thờ dài.

Vừa vào cửa, Nhạc lão phu nhân liền thân thiết hỏi: “Hàn Tinh, người ăn cơm chưa? Tới đây ngồi, cùng nhau dùng bữa.”

Sau khi mọi người nhìn thấy Hàn Tinh, cái gì cũng hỏi, bởi vì Hàn Tinh cả người gầy đi.

Trong chốc lát, trên bàn bày đầy đồ ăn, mọi người vẫn quan tâm hỏi, nàng không có nửa điểm cơ hội nói chuyện.

A? Nhạc Tâm Trùng đâu? Nàng tìm một chút, phát hiện hấn đang ở một bên, đang mỉm cười nhìn nàng.

Hấn không cần nhiều lời, ánh mắt đã nói lên tất cả. Quỳnh Tinh vội vàng mở to mắt.

“Tốt lắm! Đừng chỉ vây quanh Hàn Tinh, để cho nàng lấy hơi đi!” Phu nhân Nhạc Nhược Khiêm yên lặng mở miệng giải vây.

Ăn một lát, mọi người thấy nàng chưa ăn được vài miếng, ngược lại liếc mình gấp đồ ăn cho tiểu cô nương nàng mang về, Cốc Úy Minh không khỏi tò mò hỏi: “Nàng là ai? Không giới thiệu một chút sao? Không phải là Hải Đường bị ta đoạt đi, người lại bổ sung thêm người đi!”

Hải Đường đỏ mặt, liếc hấn một cái.

Quỳnh Tinh thấy vẻ mặt của mọi người xong, liếc Cốc Úy Minh một cái: “Cái gì mà bổ sung thêm người! Nói ta giống như hái hao tặc vậy. Hoán nhi, gọi người, mỗi người bọn họ đều già hơn ta, tùy người gọi thúc thúc, bá bá, adi, đại thẩm, đại nương.”

“Này! Chúng ta cũng không phải rất già, kêu thúc thúc, bá bá là quá già rồi!” Cốc Úy Tổ kháng nghị kêu lên.

Quỳnh Tinh liếc mắt nhìn hấn một cái, nói với Hoán nhi: “Hoán nhi, hấn chính là một trong những người lừa dối mà ta nói, Cốc Úy Tổ, người gọi hấn là đại thúc là được.”

Cốc Úy Tổ nghe xong, sắc mặt một cái, vội hỏi: “Đại thúc cái gì? Người là Hoán nhi đúng không! Gọi ta Tổ đại ca là được, đừng nghe Hàn Tinh nói lung tung.”

Hoán nhi gật gật đầu, ngọt ngào kêu một câu: “Tổ đại ca.”, sau đó lại hỏi: “Kia còn có hai người lưỡi dài kia là ai vậy?”

Mọi người dựng thẳng lỗ tai lên, rất sợ nghe thấy tên mình.

Quỳnh Tinh chỉ Huyền Đình Thiệu cùng Nhạc Tâm Viễn, nói với Hoán nhi: “Chính là bọn họ, về sau nhìn thấy ba người bọn hắn, trốn xa một chút, miễn cho bị xui xẻo của bọn hắn dính đến, sẽ xui xẻo.”

“Người đó là cổ già* kiêm đại sắc lang sao?” Hoán nhi ngây thơ hỏi.

*người cao tuổi có hiểu biết.

Mọi người vừa nghe, rất là hưng phấn, Cốc Úy Minh đã sớm hồng thấu mặt, oán hận nhìn Hàn Tinh.

Không tệ lắm! Tự mình hiểu được rõ ràng, Quỳnh Tinh hà hề nhìn mặt Cốc Úy Minh đỏ lên.

Quỳnh Tinh cố ý ra vẻ đau lòng, nhân cơ hội nói với Hoán nhi: “Hoán nhi, ngươi sẽ không vứt bỏ ta mà yêu nam nhân khác chứ?”

Hoán nhi reo lên: “Tinh tỷ tỷ, đừng buồn, ta sẽ không tùy tiện vứt bỏ tỷ.”

Mọi người nghe Hoán nhi gọi nàng là “Tinh tỷ tỷ”, toàn bộ đều kinh ngạc nhìn Quỳnh Tinh.

“Ừ! Vẫn là Hoán nhi ngoan nhất, hẳn chính là cái đại sắc lang bắt đi Hải Đường, bên cạnh chính là Hải Đường.”

Hoán nhi nhìn về phía hai người mà Quỳnh Tinh nói, hồi lâu mới nói: “Ừ! Hải Đường tỷ tỷ thật rất đẹp, nhưng mà Tinh tỷ tỷ đẹp hơn, không ai có thể so sánh được. Về phần đại sắc lang kia, bình thường! Cái đại ca ca vẫn nhìn người cười, đáng về mới thật tốt!”

Quỳnh Tinh đắc ý liếc về phía Cốc Úy Minh, cười với Hoán nhi: “Đương nhiên rồi! Ta chưa từng thấy qua nữ nhân nào đẹp hơn so với ta đâu.”

Mọi người đều cười lên, Cốc Úy Minh không vui nhìn chằm chằm Hàn Tinh cùng Hoán nhi, hẳn tin tưởng Tiểu Hoán nhi kia cũng là người tình ranh.

Hoán nhi đi tới chỗ Nhạc Tâm Trùng, ngây thơ hỏi: “Đại ca ca, ta là Bùi Hoán Nhi, là tiểu muội muội của Tinh tỷ tỷ, ca nhìn thật tốt nha! Có thể nói cho ta biết tên của ca hay không?”

Nhạc Tâm Trùng lại lộ ra nụ cười mê người của hắn, dịu dàng trả lời: “Hoán nhi, Tinh tỷ tỷ của ngươi không có nói cho ngươi biết ta là Nhạc Tâm Trùng sao?” Hắn cố ý nói to lên hai chữ “tỷ tỷ”.

Hoán nhi suy nghĩ thật lâu, mới đưa ra mấy ngón tay: “Lưỡi dài ca ca có ba người, một là Úy Tổ, hai là Đình Thiệu, ba là Tâm Viễn, Cốc Úy Minh vô cùng háo sắc, Huyền Đình Vạn túc trí đa mưu, hồng nhan hoạt bát Nhạc Tâm Hà, khanh đã biết yêu Hải Đường, Nhạc Nhục Thần, vợ là Mai Tử Hạc, xứng với vẻ đẹp mỹ lệ như diệp, Nhạc Nhục Khiêm lặng lẽ tính toán, Cốc Hoa Lâm nhập với (cùng với) Trữ Tinh, Huyền Dịch Ngôn với Nhạc Nhục Phong, Nhị phu nhân hiền thực đoan trang, đương chúc Cốc Tinh Nhi cùng Viên Úc Hàn, thiên chân lão ngoan đồng Lai Bảo, Nhạc Hiểu Vũ còn trên Cốc Tư Hối.” Tinh tỷ tỷ sợ nàng sợ hãi nhiều người, sẽ không nhớ được, liền biên soạn riêng một bài về thuận miệng. Nhưng mà giống như thiếu đi cái gì, Hoán Nhi nghiêng đầu. (bài dịch trên đã không còn thuận miệng, những cặp tên đi cùng với nhau chắc là vợ chồng?! và do không chắc nên mình cũng không dám thêm lung tung cho thuận miệng.)

Nhạc Tâm Trùng chờ mong nhìn Hoán nhi.

“Tri kỷ xinh đẹp động lòng người Tiểu Trạ, Nguyệt Nga nhu thuận, Tiểu Thúy lạnh lợi. Ta đã cảm thấy thiếu cái gì, hóa ra là một đoạn này nha!”

Nhạc Tâm Trùng thất vọng nhìn về phía Quỳnh Tinh.

Hoán nhi thấy hắn vô cùng uể oải, vội vàng an ủi: “Mặc dù không có tên của ca, ca đừng khổ sở! Có lẽ là Tinh tỷ tỷ quên.” Nàng chạy lại chỗ Quỳnh Tinh hỏi: “Tinh tỷ tỷ, tỷ có phải quên đại ca ca hay không? Không có hẳn vậy!”

Quỳnh Tinh nghe thấy lời Hoán nhi, liền hiện ra một vẻ mặt bưng bĩnh: “Ai nha! Ta đã quên. Bây giờ nghĩ không ra, lần sau lại bổ sung đi! Ngươi biết hẳn là ai vậy thì tốt rồi.”

Hoán nhi “nha” một tiếng, có chút đồng tình nhìn Nhạc Tâm Trùng, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, nói với hắn: “Ta thêm vào trước là được, chờ Tinh tỷ tỷ nghĩ ra rồi lại sửa.”

Nhạc Tâm Trùng mỉm cười, người mới vừa rồi bị tán thưởng là vô cùng sắc Cốc Úy Minh lại tức giận nói thêm một câu: “Hàn Tinh nói mới có tác dụng, ngươi nói không thể thay thế.”

Hoán nhi không phục nhìn mọi người nói: “Ta nghĩ ra được rồi, 'phong độ nhẹ nhàng Nhạc Tâm Trùng, khuynh quốc khuynh thành Hàn Quỳnh Tinh!'.”

Nhạc Tâm Trùng ôm lấy Hoán nhi, cười vang: “Hay một câu 'phong độ nhẹ nhàng Nhạc Tâm Trùng, khuynh quốc khuynh thành Hàn Quỳnh Tinh', ách Hàn Quỳnh Tinh? Hoán nhi, là Hàn Tinh, không phải là Hàn Quỳnh Tinh, ngươi nhớ nhầm sao?”

Hoán nhi nhửu mi, nghĩ một chút, nghĩ hoặc hỏi Quỳnh Tinh: “Tinh tỷ tỷ, là Hàn Tinh sao? Ta nhớ rõ là Hàn Quỳnh Tinh mà!”

Quỳnh Tinh mỉm cười nhìn Hoán nhi nói: “Người nhớ không lầm, là Hàn Quỳnh Tinh.”

Tiếp theo nàng nói với người bên trong phòng: “Xin lỗi! Trước dùng tên cũng không phải tên vốn có, gặp người khác nói ba phần thật, cho nên ta mới dùng tên Hàn Tinh. Nay nếu không vì hạnh phúc của Hải Đường, ta cũng sẽ không tuyên bố với mọi người thân phận nữ nhi của ta.”

Hải Đường cảm động nhìn Quỳnh Tinh, nàng biết Quỳnh Tinh dùng tên Hàn Tinh này, là có nguyên nhân, hôm nay nàng có bằng hữu như thế, chồng như vậy, còn gì cần đòi hỏi.

Toàn bộ người nghe choáng váng trong chốc lát, đáy mắt Nhạc tâm Trừng hiện lên chút thần sắc hưng phấn, chỉ là trong nháy mắt, lại khôi phục lại bình tĩnh ban đầu.

“Trời ạ! Đây 'người' thật là một cô nương sao? Nha! Ánh mắt ta như thế nào Ai!” Cốc Úy Tổ che hai mắt, không đành lòng tưởng tượng, hân nhưng lại tri độn như vậy!

Quỳnh Tinh không nói, chỉ liếc mắt nhìn hân một cái.

Nhạc lão thái gia đứng lên nghiêm túc nói: “Mặc kệ trước kia lý do của người là gì, cũng qua rồi. Hiện tại, người có thể giới thiệu một chút về mình được không, về chuyện của người chẳng hạn?”

“Dĩ nhiên! Tên của ta là Hàn Quỳnh Tinh, Hàn cùng Tinh hai chữ không thay đổi, chẳng qua trung gian thêm một chữ Quỳnh, ý là cô độc. Lúc tới sơn trang khi viết tư liệu, là sự thật, tuyệt không có nửa điểm nói ngoa. Ta là người phương Nam, cha là Hàn Tích Sâm, mẹ là Trình Hiếu Mạn, a - ta đã quên nói một chút, ta còn có ba muội muội, không, hân là nói, có ba muội muội đáng về giống ta y như đúc, chúng ta là sinh bốn.” Quỳnh Tinh đặc ý giới thiệu ba muội muội của mình.

Nhưng mà người khác đã có thể giết mình!

Cốc Úy Tổ kêu lên một tiếng: “Trên thế giới lại có ba người giống người như đúc sao? Thật đáng sợ! Mỗi người bọn họ đều thông minh giống như người sao?”

Quỳnh Tinh cười gât đầu, cười đến mức trong lòng Cốc Úy Tổ sợ hãi.

“Họ có biết nhiều giống như người không?” Huyền Đình Vận tò mò hỏi.

“Chúng ta mỗi người có một sở trường riêng, và lại thứ các nàng yêu thích không giống như ta, nhưng mà có thể nói như này, chỉ cần người nói ra cái gì, gần như chúng ta đều biết hết.” Quỳnh Tinh nhẹ nhàng băng quơ nói.

Nhạc Tâm Viễn hưng phấn hỏi: “Người lợi hại như vậy, có phải là người thông minh nhất trong nhà hay không?”

Quỳnh Tinh cười khẽ lắc đầu.

“Người cho rằng ta là người thông minh nhất hay sao?” Nàng buồn cười nhìn hân một cái, nói tiếp: “Ta nói, bốn đóa hoa nhà chúng ta, mỗi người một sở trường. Như ta mà nói, từ nhỏ đã được tặng những món quà khác với mọi người.”

Cốc Úy Minh hừ nói: “Không phải là bàn tính đi! A - .” Hải Đường nhéo hân một cái.

“Bingo! Thật sự là bàn tính, hơn nữa còn là một cái bàn tính vàng tinh xảo, đáng tiếc ta không mang trong người, nếu không có thể cho các người xem một chút. Hiện tại thiếu nó, giống như thiếu đi cái gì, không thể làm gì khác đành đi làm một cái thể thân.” Nàng lấy ra một cái bàn tính vàng, chính là cái bàn tính ngày đó tính sổ ở Liễu Nhạn lâu.

Hoán nhi vội vàng hỏi: “Vậy ba muội muội kia của tỷ đâu? Đáng về bọn họ thật sự giống tỷ y như đúc sao? Tên là gì vậy?”

Quỳnh Tinh nhẹ nhàng cười nói: “Không vội! Ta uống xong ngụm trà rồi nói tiếp.” Nàng cầm lên tách trà ngon vừa mới ngâm xong, uống một ngụm mới từ từ nói: “Ta có một gia đình vô cùng hạnh phúc, có cha, có mẹ, ba muội muội cùng sinh, còn có một người anh.”

Hoán nhi ngắt lời hỏi: “Tinh tỷ tỷ, cha là cha của người sao? Cha, mẹ là cái gì vậy?”

“Cha, mẹ chính là cha (âm hân nó phát âm khác, mà nghĩa vẫn vậy), nương mà các người nói đấy, chỉ là nhà chúng ta có cách gọi khác thôi, cha của ta, thật ra là cha nuôi, cũng chính là nghĩa phụ. Bốn tỷ muội chúng ta đều gọi ông ấy là cha.” Nàng kiên nhẫn giải thích rồi nói tiếp: “Ta là trưởng nữ (con gái cả), tên là Hàn Quỳnh Tinh, thứ nữ là người đậm bạc nhất trong nhà chúng ta, tên Thủy Du, tên rất phiêu dật đi! Sở trường của nàng chính là y thuật, bây giờ là một bác sĩ có y thuật vô cùng cao siêu, cũng chính là đại phu. Hơn nữa nàng còn là một chuyên gia buôn bán, nhưng mà nàng không thích ra mặt nói chuyện làm ăn, buôn bán cùng người khác. Tam nữ là Phi Thu hoạt bát xinh đẹp, là một thiên tài máy tính, yêu thích của nàng với ta có chút khác nhau, ta yêu thích nữ nhân, nàng lại thích nam nhân, nhưng mà nàng cũng không phải người phụ nữ lẳng lơ, nàng chính là thưởng thức nam nhân thôi! Cũng giống như ta thưởng thức nữ nhân, nhưng không có đoạn tay áo cho phích. Ma nữ Mộ Tuyết là muội muội ta yêu thương nhất, nàng ngây thơ mà lương thiện, thuần khiết giống như một trang giấy trắng, nhưng nàng không phải người ngoan ngoãn, cũng là một phần tử hiếu động. Tuyết Nhi là thiên tài lý hóa, nàng có thể dùng mấy món đồ không bắt mắt, thậm chí là vài món đồ bình thường, chế tạo ra món đồ mà hiệu quả làm người ta rung động. Cha cùng mẹ là một đôi vợ chồng ân ái vô cùng, bọn họ là thâm hoa kỳ tài (kiểu thiên tài ẩn dấu)! Về phần cha! Ông là một thương nhân rất thành công,

nhưng không phải là con buồn, quan niệm kính thương của ta đều là lời truyền thụ của ông, bản tính của ta, cũng là ông ấy đưa. Cha có một nhi tử, lớn hơn ta bảy tuổi, cũng là người anh tốt, chơi đùa với bốn tỷ muội của chúng ta từ nhỏ đến lớn, nhưng mà ta cùng hắn vô cùng hợp nhau, hắn tên là Hà Dịch Thần, nếu ta không vui vẻ, ở chung một chỗ với hắn nhất định sẽ cười!”

Quỳnh Tinh nói xong nhẹ nhàng ném thử ngụm trà ngon, trong đầu vẫn nghĩ tới người mà nàng nhớ nhung.

Nghe xong lời nói của nàng, tất cả mọi người đều im lặng. Nhạc Tâm Trùng thâm tình nhìn nàng, có chút khó hiểu, vì sao trên mặt nàng bao phủ một nỗi buồn thật lớn? Có lẽ là nhớ nhà đi! Lần này đi xuôi Nam, nàng có thể trở về nhà nhìn xem, chỉ cần có cơ hội, hắn nhất định sẽ giúp nàng.

“Oa! Nếu như một ngày kia không cẩn thận gặp ba mươi ba tuổi của ngươi, nhất định sẽ bị chinh phục.” Cốc Úy Tổ kêu to.

Tất cả mọi người bật cười, cô đơn trong mắt Quỳnh Tinh, toát ra một chút đau buồn.

Thật lâu sau, nàng mới ngoái đầu nhìn lại, thê tuyệt (buồn bã, tuyệt vọng) cười nói: “Việc đó là không thể nào! Ta mệt mỏi, có chuyện gì ngày mai lại nói.” Nàng cũng không quay đầu lại nắm tay Hoán nhi rời đi.

Trừ Hải Đường ra, những người khác đều trầm tư nhìn hướng nàng rời đi, không hiểu gì.

Hải Đường khổ sở nhìn cây ngô đồng trong viện, nước mắt không tự chủ được rơi xuống.

“Làm sao vậy?” Cốc Úy Minh nhẹ giọng hỏi.

Toàn bộ mọi người nhìn về phía Hải Đường, có lẽ nàng biết ý của Quỳnh Tinh.

Hải Đường cố cười nói: “Không có việc gì! Ta cũng mệt mỏi, muốn cùng Nguyệt Nga, Tiểu Thúy đi về Thu Ý trai trước.

”Cũng tốt! Sắc mặt của ngươi rất khó coi.” Kiềm Trữ Tinh quan tâm nói.

Nguyệt Nga cùng Tiểu Thúy đỡ Hải Đường đi, Trước khi đi, Hải Đường sâu kín ngâm nga: “Vô ngôn độc thượng tây lầu, nguyệt như câu, tịch mịch ngô đồng thâm viện tỏa thanh thu. Tiễn bất đoạn, lí hoàn loạn, thị li sầu, biệt thị nhất bàn tư vị tại tâm đầu.” Âm thanh ngừng, người cũng đi từ lâu.

Dịch thơ:

Làm thinh, bước đến Tây Lầu,

Trăng lười câu

Lặng lẽ ngô đồng trong viện,

Khoá mùa thu.

Cắt chẳng đứt,

Gỡ càng rối,

Ấy ly sầu.

Biết đó chính là hương vị,

Của tim đau.

Trăng như câu : là trăng hình lưỡi câu. Quả thật nếu để nguyên từ này người đọc rất khó hiểu.

Khoá mùa thu: có thể hiểu là mùa thu tận. (chết).

Của tim đau: trong nguyên bản tiếng hoa là Tại tâm đầu nghĩa là tại tâm này.

Bài này viết trong lúc tâm trạng ông ấy cô đơn rồi bởi

Nguồn: www.thivien.net

Âm lượng rất thấp, nhưng mỗi người đều nghe thấy. Bọn họ rung động, nhất là Nhạc Tâm Trùng, nhủ mi trầm tư.

Đây là ý gì? Có liên quan gì đến Quỳnh Tinh chứ? Bọn họ đột nhiên nhật ra, càng lúc càng không hiểu nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Cổ Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Ba ngày sau, Nhạc Tâm Trùng cùng đoàn người chậm rãi xuất phát đi, tiến về Giang Nam. Trong lúc đó cũng gặp không ít phiền toái, bởi vì Hải Đường cùng Hoán nhi đi, Nhạc Tâm Hà cũng âm ỉ muốn đi theo.

Các nàng âm ỉ thật lâu, vẫn là Quỳnh Tinh cực lực cam đoan cùng nói ra một đồng lời ngụy biện, cuối cùng cũng được như ý nguyện cùng nhau xuôi nam.

Kể từ sau khi Quỳnh Tinh thừa nhận mình là nữ nhi, rất nhiều chuyện đều bị đám đại nam nhân kia cản lại, không cho phép nàng làm. Như vậy vừa tốt, nàng thật thoải mái, thật vui vẻ chờ ở bên trong xe ngựa cùng Hải Đường các nàng.

Thời gian mười ngày, nháy mắt đã trôi qua.

Quỳnh Tinh buồn bực, kéo màn xe ngựa ra, rống với người bên ngoài: “Còn bao lâu nữa mới có thể đến hả? Đã mười ngày rồi, nếu khôn đến, ta muốn xuống xe tự mình đi.”

Cốc Úy Minh dám khẳng định nội lực Quỳnh Tinh không thấp, vừa rồi nàng rống, đủ để cho tất cả mọi thứ chấn động.

Hắn tự mình đi tới chỗ Hải Đường, dịu dàng đỡ nàng xuống xe, dùng âm lượng thích hợp nói: “May mà Hải Đường của ta dịu dàng động lòng người, nếu không ta làm sao chịu được!” Nói xong còn vỗ ngực một cái.

May mà người hắn yêu là Hải Đường, nếu là yêu cạp mẹ kia, vậy cũng thảm! Cốc Úy Minh cảm thấy may mắn vì vận may của mình, cùng đau thương vì huyênh đệ mình, Tâm Trùng cũng thật xui xẻo, ai không yêu, lại đi yêu nữ la sát này.

Quỳnh Tinh không để ý tới lời châm chọc của hắn, không kiên nhẫn hỏi: “Còn bao nhiêu lâu mới đến hả?”

Sớm biết vậy, nàng liền cười ngựa, ở bên trong xe ngựa quá buồn.

Nhạc Tâm Trùng lật mình xuống ngựa, đi đến bên cạnh Quỳnh Tinh, dịu dàng nói: “Cũng sắp rồi! Trước giữa trưa, chúng ta có thể tới. Nàng xuống dưới nghỉ ngơi trước đi! Ngày mai bắt đầu rồi nàng sẽ có một thời gian rất bận, đến lúc đó đừng kêu mệt thì tốt rồi.”

Hắn tự tay muốn đỡ nàng, Quỳnh Tinh lại mặc kệ tay hắn tự mình đi xuống.

“Ta không cần người đỡ, người đi đỡ Hoán nhi bọn họ xuống đây đi! Còn nữa, đừng có dùng cái loại ánh mắt đó nhìn ta, nghĩ giết điện ta chết à!”

Nhạc Tâm Trùng bất đắc dĩ cười một cái, chấp nhận đỡ Hoán nhi xuống.

Hoán nhi thấy Quỳnh Tinh đang khi dễ Nhạc Tâm Trùng, xuống xe ngựa xong chạy đến dưới tàng cây nơi Quỳnh Tinh nghỉ ngơi, nhú mày nói: “Tinh tỷ, không phải tỷ mỗi lần đối với Tâm Trùng ca ca đều ác như vậy chứ!”

Cốc Úy Minh đùa cợt nói: “Hoán nhi, người đừng uống phí công sức, Tinh tỷ tỷ của người nha! Không chỉ đối xử với Tâm Trùng như vậy, đối với nam nhân chúng ta đều như thế. Nàng nha! Chỉ thích nữ nhân, đối với nam nhân không có sắc mặt tốt, đừng khuyên! Ta nói người phải cẩn thận, đừng thân cận với nàng quá, nếu không lại giống như nàng, chỉ thích nữ nhân, ai nha . . .” Lại bị Hải Đường nhéo.

Quỳnh Tinh liếc mắt nhìn hắn một cái, gõ đầu của Hoán nhi, tức giận nói: “Tiểu phản đồ! Người đừng suốt ngày vì những nam nhân xấu kia nói chuyện. Còn có, hiện tại ta mặc nam trang, ở đây gọi tỷ tỷ thì không sai, nhưng vào thành, người phải thông minh lên một chút, phải gọi Tinh ca ca hoặc đại ca, đừng gọi tỷ tỷ, nếu không bị người bắt tới nghiệm mình bản thân, ta nhất định sẽ kéo theo người!”

Nhạc Tâm Trùng buồn cười nghe nàng uy hiếp, lắc đầu thờ dài.

Hoán nhi không tình nguyện “Nha” một tiếng, vô tâm đùa bốn hoa cỏ.

“Thiếu gia Tâm Trùng bọn họ tới, mau! Mau ra đây nghênh đón!” pmoottj quân sự ghi nợ ở phân quán Giang Nam Dương Châu hưng phấn thông báo.

Một vị nam nhân lớn tuổi rất nhanh đi ra cửa nghênh đón, những người còn lại đi theo sau hắn, theo thứ tự gạt ra hai bên.

“Trùng thiếu gia.” Giọng nói cứng cáp hữu lực vang lên, cung kính khom người, ân cần thăm hỏi.

Nhạc Tâm Trùng gạt đầu với nam nhân, thân thiết nói: “Từ tổng quản, thật sự là vất vả cho người.”

Từ tổng quản vội vàng nói: “Đâu có! Lời nói của thiếu gia, thật sự làm lão phu ngại chết.”

Nhạc Tâm Trùng khẽ mỉm cười, kéo Quỳnh Tinh qua, nói với Từ tổng quản: “Từ tổng quản, sau lưng ta là bảy huynh đệ kia, người đều biết, duy chỉ vị này nhất định người chưa từng thấy qua.”

Từ tổng quản cặp mắt sáng lên, vui vẻ nói: “Nàng là Hàn Quỳnh Tinh cô nương sao? Nữ tổng quản duy nhất của Lăng Hạo sơn trang chúng ta sao?”

“Làm sao ngài biết?” Quỳnh Tinh tò mò hỏi.

Từ tổng quản cười nói: “Mười ngày trước, sau khi các người xuất phát, bên trong sơn trang liền cấp báo cho ta biết. Tất cả mọi người đều biết có vị nữ tổng quản, đáng vẻ xinh đẹp như hoa, cơ trí hơn Gia Cát, học thức như biển rộng.”

“Không nghĩ tới danh tiếng của ta truyền đi xa như vậy!” Quỳnh Tinh nói xong le lưỡi.

Nhạc Tâm Trùng mỉm cười giới thiệu cho Quỳnh Tinh: “Hắn là tổng quản phân quán Dương Châu, Từ Lập Hành. Mấy năm nay, dẫu vào Từ tổng quản lo liệu để ý, Giang Nam nơi này mới có thành quả như thế.”

“Không dám, không dám! Lão phu chỉ làm tròn bổn phận mà thôi.” Từ Lập Hành vội vàng chấp tay nói.

Lập tức trong lòng Quỳnh Tinh đánh giá Từ Lập Hành, điểm rất cao.

Nàng gật đầu mỉm cười nói: “Từ tổng quản, ngài đừng khách khí, đầu năm nay người làm tròn bổn phận cũng không còn nhiều đâu. Nhưng mà, chúng ta cần phải đứng ở chỗ này nói chuyện sao?”

“A! Lão phu thật hồ đồ, Trùng thiếu gia, các vị thiếu gia, thất lễ, mau mời vào trong.” Từ Lập Hành vội vàng kêu.

Huyền Đình Vận trấn an nói: “Từ tổng quản, không vội, từ từ đi! Dù sao chúng ta đều đã đến rồi.”

“Luu bá, mau mang trà.” Từ Lập Hành vào đại sảnh liền vội vàng tiếp đón.

Cốc Úy Tổ vui vẻ nói: “Từ tổng quản, người cứ ngồi xuống đi, không vội.”

“Đúng vậy! Người nhà mình cả nên cũng đừng khách khí.” Nhạc Tâm Viễn cười nói.

Từ Lập Hành cố chấp nói: “Làm sao có thể như vậy được, chủ tớ phải phân rõ ràng, tránh khỏi người phía dưới thấy được, học theo sẽ không tốt.”

Quỳnh Tinh bỗng nhiên thở dài: “Ai! Đây không phải là đang nói ta sao? Ta phải đứng lên nếu không lại thành không biết lớn nhỏ.”

“Không không không!” Từ Lập Hành vội vã giải thích.

“Từ tổng quản không phải ý này, hi vọng Hàn cô nương chớ hiểu lầm. Tại hạ Mai Dương Thiên.” Một giọng nói xa lạ truyền đến.

Một người trung niên đi ra từ sau sảnh, thân thiết giải thích. Từ trong lời nói của hắn, nhìn ra được giao tình của hắn và Từ Lập Hành.

“Tinh, hắn cũng là tổng quản nơi này, Mai tổng quản chủ nội, Từ tổng quản chủ ngoại.” Nhạc Tâm Hà giải thích cho Quỳnh Tinh.

“A Tiểu thư quá khen ngợi chúng ta, thật sự là then không nhận nổi.” Mai Dương Thiên nói xong, lại ân cần chờ Nhạc Tâm Trùng thăm hỏi.

Hàn huyền một hồi, Từ tổng quản nói ra nghi vấn của hắn và Mai Dương Thiên.

“Trùng thiếu gia, không biết lần này các người xuôi nam, có thể ở lại bao nhiêu lâu?”

Cốc Úy Minh hỏi đáp: “Bây giờ là trung tuần tháng bảy, chúng ta sẽ ở tới khi trước lễ mừng năm mới. Trong khoảng thời gian này, đủ cho chúng ta xử lý chuyện của Hồng Lăng và Hồng Trù.” Một câu cuối cùng, trầm trọng nói ra.

Mai Dương Thiên cảm khái tự giễu: “Mới vừa rồi các người còn khích lệ khen hai người chúng ta, mà không từ mà biệt, hạng mục lần này đều nhìn ra sự bất lực của chúng ta, đối với lời khen vừa rồi lão phu thật sự là then không nhận nổi.”

Không chỉ Mai Dương Thiên thần sắc đau thương, Từ Lập Hành cũng là vẻ mặt áy náy.

Thật lâu sau, trong ai đại sảnh không ai nói một câu, im lặng không một tiếng động.

“Không biết phân quán này bây giờ tên là gì? Vừa mới ở trước cửa sao không thấy bảng hiệu đâu? Quỳnh Tinh có chút nghi ngờ nhìn mọi người, nói sang chuyện khác.

Nhạc Tâm Trùng đơn giản nói: “Nơi này là tổng bộ ở Giang Nam, không có chiêu bài buôn bán, mỗi tháng sẽ kết toán lãi và lỗ trong thành Dương Châu, nửa năm tổng kết sổ sách ở Giang Nam một lần, đến trước lễ mừng năm mới một tháng, từ người ở đây cùng các phân quán khác nhau phải đi một người, trở lại sơn trang tính sổ sách.”

“Nói như vậy, Hồng Lăng cùng Hồng Trù ở trong thành Dương Châu sao?” Quỳnh Tinh lớn mật phỏng đoán.

Huyền Đình Vận mỉm cười gật đầu.

Đột nhiên Quỳnh Tinh hỏi ra một câu không liên quan: “Các ngươì có mệt không?”

Mọi người kỳ quái liếc nàng một cái, đều lắc đầu.

Hoán nhi tò mò hỏi: “Tinh tỷ tỷ, tỷ muốn làm gì?”

Quỳnh Tinh vỗ nhẹ hai má của Hoán nhi, sau đó nói với Từ Lập Hành: “Từ tổng quản, đây là tiểu muội muội của ta, Bùi Hoán Nhi, bên cạnh Úy Minh là Hải Đường, xin ngài tìm người mang họ đi nghỉ ngơi, bọn họ đều mệt rồi.”

Hoán nhi lập tức không vui nói: “Tinh tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy! Ai mệt mới chứ, muội mới không cần nghỉ ngơi đâu!”

“Đừng vậy! Ta không mệt, Nguyệt Nga, Tiểu Thúy cũng không kêu mệt.” Hải Đường cũng không vui nói.

“Đừng vậy!” Nguyệt Nga cùng Tiểu Thúy ăn ý trả lời.

Quỳnh Tinh nở một nụ cười lạnh, lạnh đến nỗi làm người khác nổi da gà.

“Nếu như các người không nghỉ ngơi, thì chuẩn bị nằm trên giường ba ngày đi, không ngủ được thì tự cầm gậy gõ vào đầu mình, bao gồm cả người, Nhạc Tâm Hà, Nhạc đại tiểu thư.”

Nhạc Tâm Hà nuốt từng ngụm nước bọt, Hải Đường trốn sau lưng Cốc Úy Minh.

Về mặt những người khác giống đang xem trò vui, mà Từ, Mai hai vị tổng quản là tròn tròn mắt, bọn họ chưa từng thấy qua trường hợp này, lại càng không dám tin, nàng lại uy hiếp Nhạc Tâm Hà, bọn họ không hiểu, tại sao các vị thiếu gia cũng buồn bực không lên tiếng đây?

“Trốn cũng vô dụng” Nhạc Tâm Trùng liếc mắt nhìn người đang núp đằng sau Cốc Úy Minh.

“Ừ, ta buồn ngủ quá! Ta muốn ngủ.” Hoán nhi vội vàng nói.

Kẻ thức thối là trang tuần kiệt! Còn kẻ mặc cả cùng Tinh tỷ tỷ hậu quả rất thảm, nàng tin tưởng Hải Đường tỷ nên hiểu rõ.

Quả nhiên, Hải Đường cũng bịt miệng ngáp.

Quỳnh Tinh vừa lòng nói với Từ Lập Hành: “Từ tổng quản, làm phiền ngài rồi.”

“Không phiền.” Từ Lập Hành lập tức phất người mang Hoán nhi các nàng đi xuống nghỉ ngơi.

Cốc Úy Tổ thấy các nàng đều đi rồi, mới hỏi: “Mọi người đi rồi, người muốn làm gì có thể nói đi.”

Quỳnh Tinh cười một cái, nụ cười này làm vài nam nhân đều bị lạc hồn.

“Mai tổng quản, mời người mang bọn ta đi nhìn một chút hai nơi gặp chuyện không may. Còn có Nhạc Tâm Trùng, người đừng nhìn chằm chằm ta chảy nước miếng nữa có được không?”

Nói xong, lôi kéo hai vị tổng quản bước đi, những người còn lại không khỏi kêu đau.

“Ôi! Nàng không để sáng sớm mai làm tiếp được sao? Nàng ngồi xe ngựa, chúng ta là cưỡi ngựa mà!” Huyền Đình Thiệu oán giận.

Nhưng bước chân của hắn không ngừng lại, đi theo sau.

Cốc Úy Minh huých Nhạc Tâm Trùng nói: “Chảy nước miếng sao? Muốn tìm Hải Đường mượn khăn tay lau đi hay không?”

Cốc Úy Tổ cùng Huyền Đình Vận đồng tình liếc nhìn hắn một cái xong, cũng cười đi ra ngoài.

Trong đại sảnh chỉ còn lại một mình Nhạc Tâm Trùng cười khổ.

Từ sau khi Quỳnh Tinh hiểu hết tình hình, nàng không dừng lại nghỉ ngơi, đương nhiên, đám thiếu gia số khổ kia cũng là liều mình bởi quân tử, bận rộn không nói nên lời.

Bận rộn hơn một tháng, tổng quản có thể nghỉ nơi lấy hơi rồi.

“Phù! Mệt mỏi hơn một tháng, cuối cùng cũng có thể nghỉ một chút rồi.” Cốc Úy Tổ kêu to.

”Chính là vậy! Làm chúng ta mệt lắm” Huyền Đình Thiệu kêu lên.

Hoán nhi nghe vậy khinh thường hừ lạnh: “Hừ! Các người làm sao thảm như ta. Đám người các người, cấu kết với nhau làm việc xấu, giết hại tâm hồn non nớt của ta.”

Nhạc Tâm Viễn đang uống trà, phun một ngụm ra ngoài.

”Người đáng thương như bọn ta sao? Làm việc coi như xong, lại còn phải dạy người, tên đệ tử ngu ngốc.” Nhạc Tâm Viễn oán giận nói thầm.

Không thể trách Hoán nhi kêu mệt, nữ oa mới mười ba tuổi, còn phải học một ít công việc buôn bán, ngâm thơ học cổ văn, luyện vẽ đánh đàn, còn phải tập võ, đây cũng không phải là thứ nữ oa bình thường có thể tiếp nhận.

Hải Đường cũng nói chuyện thay Hoán nhi: “Tình, không phải người cũng quá nghiêm khắc đi? Hoán nhi còn nhỏ, đừng bức bách muội ấy quá.”

Quỳnh Tinh không nói, vuốt tóc Hoán nhi suy tư một hồi lâu, mới hỏi Nhạc Tâm Trùng: “Người cho là thế nào?”

Nhạc Tâm Trùng vô cùng kinh ngạc, nàng lại hỏi cách nhìn của hắn.

”Ta cảm thấy rất tốt, Hoán nhi rất thông minh, khả năng muội ấy tiếp thu những tri thức này, hẳn là không có vấn đề gì.”

Sau khi Quỳnh Tinh nghe xong, đắc chí vừa lòng nói: “Ta không bức bách muội ấy quá gấp, Tâm Trùng cũng nói như vậy.”

Mọi người không đưa ra bình luận gì, ngồi uống trà, chỉ có Hoán nhi thờ phỉ phò nhìn chăm chăm Tâm Trùng ca ca mà nàng sùng bái.

Ánh mắt Nhạc Tâm Trùng dán trên người Quỳnh Tinh, ngay từ đầu, nàng đã gọi cả họ cả tên hắn, đây là lần thứ -, nàng chỉ gọi tên của hắn, làm cho hắn giật mình không thôi. (-.- rõ ràng là chỉ gọi “người” thôi mà, gọi riêng tên đầu ra)

Quỳnh Tinh thấy ánh mắt của Nhạc Tâm Trùng cứ nhìn chăm chăm mình, không kiên nhẫn hỏi:

”Nhìn ra cái gì tâm đắc không? Tại sao ngay từ lúc đầu người cứ nhìn chăm chăm vào ta thế? Người không phải nhìn những người khác sao?”

Nhạc Tâm Trùng da mặt dày cười nói: “Bởi vì bên trong lòng ta chỉ có nàng, không chưa nổi bất luận kẻ nào.”

Mọi người ở một bên nghe xong, đều tròn to hai mắt, rất sợ lọt vào khung cảnh đặc sắc.

Quỳnh Tinh híp mắt, quan sát người trước mắt đang tỏ tình với nàng.

Hắn vẫn là nói ra. Hắn tốt hơn sao! Một chút cũng không biết xấu hổ, nhưng mà, nàng cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

Quỳnh Tinh khéo léo cười tươi nói: “Người muốn theo đuổi ta sao? Người có năng lực sao?”

Nhạc Tâm Trùng cơ hồ bị nụ cười đẹp mắt này đoạt đi hô hấp.

Tuy rằng không hiểu rõ lời của nàng, nhưng mà đoán ra được ý tứ đại khái.

Nhạc Tâm Trùng ổn định tinh thần, bình tĩnh trả lời: “Đương nhiên! Ta sẽ không buông tha nàng, ta tin rằng ta có đủ lòng tin và sức chịu đựng để chơi với nàng. Nàng trốn không thoát, hôm nay ta sẽ lớn tiếng nói ra, bày tỏ rawgf ta Nhạc Tâm Trùng cùng nàng là chuyện đã định rồi, cùng lên bích lạc, cùng xuống hoàng tuyền*, cả đời này ta sẽ không bỏ qua nàng.”

*Giống kiểu cùng lên thiên đàng, cùng xuống địa ngục ấy.

Ánh mắt của hắn sâu như một hồ nước đầm*, kiên định nhìn thẳng Quỳnh Tinh, nói ra tâm ý của mình.

*hồ nước sâu thăm thẳm.

Quỳnh Tinh giống như cảm động đến đỏ mắt, nhưng nàng lập tức lạnh lùng đứng lên, đi ra khỏi khách điểm, bình thản nói: “Có thời gian nói nhảm, không bằng đi làm chính sự, chúng ta ngồi ở trong này lâu rồi, ta đi ra ngoài trước xem đường phố xung quanh, đi dạo một chút cũng tốt hơn so với ngồi đây nghe nói nhảm.”

Nàng vô tình như vậy! Mọi người thờ dài vì Nhạc Tâm Trùng. Xem ra lấy được lòng của nàng, còn khó hơn so với lên trời.

Thanh toán xong, mọi người lặng lẽ đi theo sau Quỳnh Tinh, nhìn nàng hưng trí bừng bừng đi dạo mỗi quầy hàng.

Nhạc Tâm Trùng cũng không quan tâm, đi theo nàng vào một cửa hàng.

”Lão bản, tượng Ngọc Quan Âm này của người giá bao nhiêu?” Quỳnh Tinh cầm một pho tượng Ngọc Quan Âm có kỹ thuật điêu khắc không tẻ thường thức.

Lão bản cửa hàng toát mồ hôi lạnh, nhìn Quỳnh Tinh vuốt vuốt Ngọc Quan Âm, rất ợ tên khách “quý” này đập nó.

Cặp mắt Hải Đường sáng lên, tán thưởng nói: “Công phu điêu khắc này thật là tốt!”

Huyền Đình Vận cũng gật đầu nói: “Thật không tệ.”

Lão bản cẩn thận đánh giá mấy vị khách “quý” mới vào cửa, nhìn cách ăn mặc của bọn hắn, nhất định là con cháu nhà giàu, hắn cúi người lấy lòng nói: “Công tử, người nhìn trúng tượng Ngọc Quan Âm này, chứng tỏ ngài là người vô cùng biết nhìn hàng, tính ngài một trăm lượng là được rồi.”

Huyền Đình Vận nghe thấy số tiền, hắn cảm thấy đây vốn là buôn bán, không cần quá so đo, nhưng Quỳnh Tinh không cho là vậy, lấy con mắt chuyên nghiệp của nàng, lão bản này chính là tên lừa gạt.

“Chờ một chút.” Nàng thuận tay lấy đi ngân phiếu.

Lão bản vô cùng kinh ngạc, bạc tới tay lại bay mất.

Đầu óc hắn chuyển động nhanh, gần như nín hơi: “Công tử, không phải ngài còn nhìn trúng cái gì khác đi? Ta có thể giảm giá cho ngài.”

Quỳnh Tinh không để ý tới hắn, nhìn về phía mọi người: “Các người nhìn trúng cái gì, dù là gì, hôm nay ta trả tiền.” Nụ cười của nàng rất quý dị.

Mọi người thấy nụ cười của nàng xong, lập tức hiểu, nàng lại muốn chinh phục người rồi.

Vì vậy, mọi người chia ra chọn một ít đồ vật.

Quỳnh Tinh rất hài lòng sự phối hợp của mọi người, cười nói: “Lão bản, người có thể tới nhìn một cái, xin nhớ viết hóa đơn, để ta biết rõ giá tiền của tất cả đồ.”

Lão bản cười không khép miệng, khúm núm mà đáp.

Một lát, lão bản cung kính đưa lên danh sách, sau khi Quỳnh Tinh nhận lấy, rung đùi đắc ý nói: “Ngọc Quan Âm một trăm lượng, quan vật kính năm mươi lượng, kim bệ ngọc Thúy Hoa bốn trăm lượng, một ấm trà một trăm lượng, bình hoa hai trăm lượng, sáo ngọc một trăm năm mươi hai lượng, hai cái nghiền mực Thạch hoa năm trăm lượng, hai cái vòng tay mã não một ngàn lượng.”

Sau khi đọc xong, ánh mắt khôn khéo của nàng mị mị liếc nhìn lão bản tham lam.

Người nhất định phải chết! Quỳnh Tinh nhanh chóng rút tay về, lão bản thấy cảm đều muốn rút xuống đất.

Quỳnh Tinh nở một nụ cười, lấy ra bàn tính của nàng, bắt đầu tính toán chi tiết.

“Lão bản, ta cảm thấy người lấy của ta hai ngàn năm trăm lượng vô cùng không có lời. Thứ nhất, cái Ngọc Quan Âm này điêu công thật là tốt, nhưng mà ngọc nguyên bản cũng chỉ là hàng hạ đẳng, cho nên ta chỉ bỏ ra hai lượng, thứ hai, người nói cái vòng tay mã não kia, căn bản chính là tảng đá thôi! Co nên hai cái vòng tay ta chỉ bỏ ra một lượng, còn cái sáo ngọc kia, nếu nó thổi được ra âm thanh, ta trả một ngàn lượng, vì vậy cái sáo ngọc kia, ta không muốn nữa, còn có Tổng cộng tất cả các vật, ta chỉ trả ba mươi lượng, có muốn hay không đều tùy người.” Quỳnh Tinh nhẹ nhàng ném bàn tính vào trong túi, ung dung nhìn lão bản đang sùi bọt mép trước mặt.

Lão bản rất muốn lớn tiếng nói không bán, nhưng mà khách nhân bên trong tiệm rất nhiều, nếu hắn không bán, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ tin lời nói của tiểu tử này, chỉ gắng gượng cười theo, trong mắt bắn ra ánh mắt giết người, giống như nghiêng răng nghiêng lợi hạ xuống ba mươi lượng, còn phải lấy lý do bồi thường tinh thần dâng tặng cho một cây nhân sâm ngàn năm.” (nữ chính đã ngu, lão bản còn ngu hơn, đồng ý bán mới chứng minh lời nói ấy đúng chứ).

Mọi người vừa mới bước ra khỏi cửa tiệm, Huyền Đình Thiệu cười một trận dữ dội ra tiếng, hắn chỉ vừa nghĩ tới sắc mặt trắng bệch của lão bản, liền không nhịn được buồn cười.

Những người khác cũng nở nụ cười.

Quỳnh Tinh đắc chí vừa lòng cười, đột nhiên nàng nghĩ tới một chuyện đùa

Nhạc Tâm Trùng sau khi đi chợ trở về liền ngồi ở đại sảnh, vẫn cảm thấy không đúng, lại thấy Quỳnh Tinh mang theo nụ cười mị người trở về phòng, chuống báo động trong lòng hắn vang lớn.

Huyền Đình Vận kỳ quái nhìn sắc mặt thay đổi của Tâm Trùng. Xem sổ sách cũng có thể có nhiều sắc mặt như vậy, có phải bàn trên tay hắn có vấn đề hay không?

Hắn quay đầu lại nhìn những huynh đệ khác, bọn họ cũng phát hiện.

Nhận được những ám hiệu của các huynh đệ, hắn đang muốn mở miệng hỏi nguyên nhân, liền gặp được Quỳnh Tinh đi vào, đi theo sau lưng là đội quan

tóc dài.

Nhạc Tâm Trùng biết có chuyện lớn sắp xảy ra, nếu không mấy nữ hài từ kia cũng không dùng ánh mắt đồng tình để nhìn hắn, không nghĩ tới trực giác của hắn thật chính xác.

”Ngươi thích ta sao?”

Không hề báo động trước, Quỳnh Tinh ngẩng đầu lên hỏi một câu.

Tất cả mọi người cũng ngây ngẩn cả người, trăm lần không ngờ được nàng lại hỏi như thế.

Nhạc Tâm Trùng trả lời rất nhanh: “Thích không đủ để biểu đạt cảm giác của ta, nói chính xác hơn, ta yêu nàng.”

Quỳnh Tinh xem thường nhướn mày: “Đừng giắt từ yêu bên ngoài miệng, nghĩ thông suốt rồi hãy trả lời.”

”Đây là câu trả lời rất rõ ràng.” Nhạc Tâm Trùng thâm tình nhìn nàng.

Quỳnh Tinh nhún vai, lại hỏi: “Ngươi có thể thích Ừ, ngươi có thể yêu ta cho đến khi ta chết sao?”

Nhạc Tâm Trùng trả lời nàng: “Có thể.”

Đáp án này làm Quỳnh Tinh có chút giật mình, nàng biết loại nam nhân giống như Nhạc Tâm Trùng, sẽ không dễ dàng nói lời hứa hẹn.

Nàng hứng thú nhìn thẳng hai mắt hắn, lại không nhìn thấy ánh mắt dối trá, chỉ có một mảnh thật lòng.

”Ta vẫn chưa nói rõ lai lịch của ta, ngươi muốn một nữ nhân không rõ lai lịch sao?”

”Ta không quan tâm.”

Nghe được đáp án của Nhạc Tâm Trùng, người ở chỗ này dường như đều thờ dài, nếu đổi lại thành mình, có lẽ sẽ không sáng khoái được như vậy.

”Nghe nói ngươi rất có tiền?” Quỳnh Tinh hỏi một câu hỏi quái dị.

”Nàng hẳn rất rõ ràng mới đúng.”

”Ngươi có thể bao dung mỗi khuyết điểm và tính khí hi nộ vô thường của ta không?”

”Có thể. Nhưng mà nếu nàng hỏi nữa, sẽ làm ta cảm thấy nàng muốn gả cho ta.” Nhạc Tâm Trùng trên ghẹo nói.

Quỳnh Tinh nghiêm túc nói: “Bây giờ, lời nói của ta, ngươi phải hiểu thật rõ ràng.” Sau khi thấy hắn gật đầu, nàng nói: “Bây giờ lời ta nói đều là lời thật, không cần hoài nghi. Ta đến từ thế giới ngàn năm sau, bất đồng thời đại với các ngươi, ngươi có thể có khả năng tiếp nhận thân phận quái dị này của ta sao?”

Tất cả mọi người trừng to mắt, trừ bỏ Hải Đường đã biết trước mọi chuyện.

”Ta thích con người của nàng, không phải là thân phận của nàng.” Nhạc Tâm Trùng cũng trả lời.

Quỳnh Tinh dĩ nhiên là rất cảm động, nhưng mà chuyện nàng nên làm nàng sẽ không quên.

Nàng rất vui mừng đi tới trước mặt nam nhân vật chính nói: “Ta quyết định sẽ làm bạn gái của ngươi, nhưng mà muốn thu phí.”

Này khiến cho những người khác phản ứng.

”Cái gì!” Cốc Úy Minh kêu lên.

”Bao nhiêu tiền?” Huyền Đình Vận hỏi.

”Không thành vấn đề” Nhạc Tâm Trùng đáp.

Hắn sẽ không buông tha cho cơ hội tốt này, Quỳnh Tinh đã từng giải thích cho hắn ý nghĩa của từ “bạn gái”.

”Tốt lắm.” Quỳnh Tinh vừa lòng đáp: “Ta muốn thu tiền đặt cọc là một vạn lượng, phí danh nghĩa bốn vạn lượng.” (cô gái thực dụng thời hiện đại? :3)

”Vậy thì có vấn đề gì. Ta chỉ có một điều kiện, ta có thể gọi nàng là Tinh nhi không?” Hắn yêu cầu nói.

Quỳnh Tinh chần chừ, người gọi nàng là Tinh nhi chỉ có Hà Dịch Thần, xưng hô thế này làm nàng đau lòng.

”Không được!” Nàng rất nhanh rằng giận.

Nhạc Tâm Trùng không bỏ qua ánh mắt của nàng, không cam lòng hỏi: “Nhưng nàng là bạn gái của ta, ngay cả tên gọi thân mật cũng không có, rất không công bằng chứ!”

“Người có thể gọi ta Tinh.”

“Không được, ta không muốn giống như bọn họ, ta muốn gọi nàng là Tinh nhi.” Hấn không thỏa hiệp.

Quỳnh Tinh suy nghĩ thật lâu, mới nói: “Được rồi! Nhưng mà muốn lấy tiền. Gọi 'Tinh nhi' một ngày thu hai ngàn lượng, dắt tay bảy ngàn lượng, ôm eo một vạn lượng, mỗi ngày kết toán một lần.” (Tình hình là editor ghét nữ chính, rất nản edit, thế lên giường là mười vạn lượng là được à).

“Người thật đúng là 'vạn kim khu' nha!” Huyền Đình Vận nói.

*Người có rất rất nhiều tiền.

Nhạc Tâm Trùng không cần gặt đầu, tiền này đối với hắn không tính là gì.

Quỳnh Tinh thật vui vẻ đi đến trước mặt hắn, cầm tờ giấy đã sớm viết trên tay cho hắn: “Mời người nhớ kỹ 'nam nhân kinh' của ta, phạm vào một lần sẽ phải sao chép thành hai bản, một ngày phạm hai lần, sẽ sao bộ 'kinh' này một trăm lần. Danh nghĩa bạn gái, ngày mai bắt đầu có hiệu lực, mời người mang tiền đặt cọc cùng phí danh nghĩa đưa tới trước.” (-.-)

“Ông trời!” Nhạc Tâm Viễn không thể tưởng tượng nổi mà kêu lên.

Nhạc Tâm Trùng ngây ngẩn cả người, mở ra 'Nam nhân kinh' trong tay, không khỏi hít vào một hơi, hàng mực bên trong không dưới một trăm điều, sao chép một trăm lần thì còn gì nữa.

“Người muốn nhiều tiền như vậy để làm gì?” Huyền Đình Vận không nhịn được hỏi.

“Làm việc, rất nhiều việc có thể làm.” Quỳnh Tinh bí hiểm trả lời.

“Người . . .” Cốc Úy Tổ đang muốn nói chuyện, lại bị Từ Lập Hành vội vàng chạy vào cắt đứt.

“Không xong! Trùng thiếu gia.”

“Từ tổng quản, người bình tĩnh từ từ nói.” Nhạc Tâm Hà trấn an.

“Việc này chậm không được, người của Hồ Gia Bảo thừa dịp buổi tối đi trộm đang ở Hồng Trù và Hồng Lăng, bây giờ Mai tổng quản đang ở đó ngăn cản.”

Lời hắn vừa mới dứt, người trong phòng lập tức chột lóe rồi biến mất, ngay cả Hoán nhi không có công phu cũng bị mang đi.

Cao thủ Hồ Gia Bảo tập trung ở trong Hồng Trù, tính toán lực đánh hạ Hồng TRù lại phá Hồng Lăng.

Không bao lâu sau, tất cả mọi người của Lăng Hạo sơn trang đều đến Hồng Trù, cùng người của Hồ Gia Bảo xung đột chính diện.

“Mạnh Nguyên, buổi tối không ngủ sao?” Huyền Đình Thiệu cười hỏi, trong mắt lại mang theo sự khắt nghiệt.

“Ngày gần đây bầu trời cao (?), không nghĩ tới tất cả các người đều tới Dương Châu, vị kia là tổng quản mới của các người Hàn Tinh đi?” Nam tử gọi Mạnh Nguyên kia cười nhìn Quỳnh Tinh.

“Ánh mắt không tệ.” Quỳnh Tinh cười nói.

Mạnh Nguyên lại nói: “Sao lại mang theo mấy nữ nhân không biết võ công, xem cuộc vui cũng chọn sai thời điểm rồi!”

“Sẽ không! Họ cũng rất muốn nhìn một chút người lòng lang dạ sói, không có nhân tính lớn lên sẽ trông như thế nào.” Nhạc Tâm Viễn cũng cười đáp.

Ánh mắt Mạnh Nguyên lạnh lùng, Mã Chí phía sau hắn hợp lý nói: “Mạnh huynh, nói cũng bọn họ nhiều như vậy?”

“A! Tinh tỷ tỷ, hắn chính là người giết cha mẹ ta, ô nhục trong sạch của mẹ ta.” Sau khi Hoán nhi nhìn thấy Mã Chí, lập tức kêu to.

Quỳnh Tinh hỏi: “Người xác định không nhìn lầm?”

Hoán nhi gật thật mạnh đầu, Quỳnh Tinh chuyển hướng Mã Chí, sắc bén nhìn nhìn hắn: “Điều nàng nói là sự thật?”

Mã Chí làm sao nhớ rõ nhiều như vậy được, nhưng mà hắn vô cùng cảm thấy thú “tính” đối với người trước mặt.

”Nàng gọi người là tỷ tỷ sao? Vậy người là một cô nương. Ta nhìn thấy không ít mỹ nhân, lại chưa từng thấy qua người xinh đẹp hơn người.”

Quỳnh Tinh cười nói: “Ta biết mình rất đẹp, bọn họ cũng biết, không cần người tuyên truyền hộ ta.”

”Tĩnh tỷ tỷ, dạy dỗ hộ muội tên người xấu kia.” Mặt Hoán nhi đã đầy nước mắt.

”Ha!” Mã Chí quái dị cười một tiếng: “Hàn Tinh chỉ biết tính toán sổ sách, thơ văn đầy mình, về phần dạy dỗ ta, chỉ sợ nàng không có cái năng lực kia. Thế nào? Hàn Tinh, nàng vẫn là theo ta đi! Nhất định ta sẽ đối xử tốt với nàng.” Nói xong phát ra tiếng cười dâm dăng.

Quỳnh Tinh yên lặng nhìn Mã Chí, đáy mắt hiện lên một tia cảm xúc, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Nàng nhớ lại một chuyện cũ -

”Tĩnh, nếu có người vô lễ với ta, người sẽ làm như thế nào?” Mộ Tuyết ngây thơ hỏi.

Quỳnh Tinh nhân nhặt liếc nhìn nàng một cái, hài hước nói: “Em sẽ để yên như vậy không làm gì sao? Em đừng đi khi dễ người, ta liền cảm ơn trời đất rồi!”

”Tĩnh, tại sao người lại như vậy! Em nói thật. Nếu như hôm nay chị gặp chuyện không may, nhất định em sẽ khiến người kia muốn sống không được, muốn chết không xong.” Mộ Tuyết nghiêm túc nói.

”Oa! Đáng sợ như vậy.”

Mộ Tuyết trịnh trọng gật đầu, khoe miệng nhếch lên nụ cười lạnh: “Dĩ nhiên! Ai bảo hấn xúc phạm người thân của ta.”

”Muốn sống không được, muốn chết không xong của em không phải là lấy loài bò sát đi chinh người đi!” Thấy nàng trịnh trọng như vậy, Phi Thu có ý nói giỡn nàng.

”Ha . . .” Quỳnh Tinh cùng Thủy Du nghe vậy cười to, Tuyết nhi giỏi nhất lấy động vật loài bò sát đi chinh người rồi.

Mộ Tuyết nhú mày, bình tĩnh nói: “Dĩ nhiên không phải vậy! Kia chỉ có thể lấy ra dọa người mà thôi, làm sao có thể muốn sống không được, muốn chết không xong đâu! Ta sẽ . . .” Nàng ngừng một chút.

Quỳnh Tinh liếc nàng, thuận miệng hỏi: “Em sẽ làm như nào?”

Mộ Tuyết tặc lưỡi, vui vẻ nói: “Ta sẽ thiến hấn.”

”Gi.” Quỳnh Tinh đứng thẳng dậy, trừng mắt nhìn người trước mắt.

”Thiến hấn sao?” Phi Thu không tin kêu to.

”Không thể nào!” Ánh mắt hoài nghi của Thủy Du nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Phản ứng của các nàng giống như Mộ Tuyết đang nói chuyện vô cùng buồn cười.

Quả nhiên, Mộ Tuyết chần chờ một lát hỏi: “Có phải quá tàn nhẫn hay không? Sao về mặt của các chị lại kỳ quái như vậy.”

Phi Thu cùng Thủy Du liếc mắt nhìn nhau một cái, tiếp theo ăn ý lắc đầu thờ dài.

Quỳnh Tinh vuốt mái tóc dài của Mộ Tuyết nói: “Ngu ngốc! Nếu những người đó dám đụng em, thiến hấn là quá nhân từ, nếu như là chị mà nói, không thể nào chỉ thiến hấn thôi. Nhưng mà 'thiến hấn' những lời này do em nói ra, mặc dù không thể xảy ra đã không tệ rồi.”

Quỳnh Tinh hồi phục lại tinh thần, đúng vậy, 'thiến hấn'. Hoán nhi là tiểu muội muội của nàng, nếu bị uất ức, đương nhiên nàng muốn ra mặt thay muội muội.

”Hàn Tinh cô nương nhìn ta chăm chú như vậy, có phải bị ta mê hoặc rồi hay không? Nếu đúng như vậy, mau tới đây bên ta đi!” Mã Chí vẫn không biết sống chết hồ ngôn loạn ngữ.

”Ta không phải tên Hàn Tinh, Hàn Quỳnh Tinh mới là tên của ta.”

Quỳnh Tinh đi từng bước lại gần Mã Chí, nụ cười đoạt mệnh treo ngay bên môi, Mã Chí mặc dù bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của nàng, vẫn còn hiểu được bốn chữ 'ý thức nguy cơ' này.

”A! Ta cho là tình báo của ta sẽ không sai.” Mạnh Nguyên không cho là đúng thuận miệng lên tiếng.

Quỳnh Tinh càng đi đến gần chỗ Mã Chí, Nhạc Tâm Trùng kéo tay của nàng: “Tĩnh nhi, nàng ở đây làm cái gì? Ra ngoài đi.”

Ông trời! Hấn còn chưa biết rõ công phu của Tĩnh nhi nông sâu ra sao, nhưng mà hình như nàng không xem vào võ công của Mạnh Nguyên bọn họ, tốt

xấu gì đôi phương trên giang hồ rất có danh tiếng!

Quỳnh Tinh tránh khỏi tay hắn, nở nụ cười sáng lạn với hắn, giống như nói người yên tâm, lại chậm rãi đi tới gần chỗ Mã Chí.

Ánh mắt của nàng giả bộ như bị thôi miên, từng bước từng bước đến gần, sự cảnh giác của Mã Chí lơ lửng đi vài phần, lúc nàng cách hắn không tới mười bước thì trong mắt Mã Chí chỉ có mê hoặc, bị nàng dẫn dắt.

Không sai! Quỳnh Tinh sẽ thôi miên.

Mạnh Nguyên phát hiện ánh mắt Mã Chí mờ mịt, vội vàng hô: “Mã huynh, người đừng bị sắc đẹp mê hoặc!”

Quỳnh Tinh mỉm cười với Mã Chí.

Mã Chí không nhìn sự ngăn cản của Mạnh Nguyên, thẳng tắp đi về phía Quỳnh Tinh, ngay cả Nhạc Tâm Trùng cũng không tin tưởng một màn này.

“Người thích ta sao?” Quỳnh Tinh lạnh lùng hỏi.

“Thích.”

“Người có thể giết hai người kia vì ta không?” Quỳnh Tinh chỉ hai người phía sau Mạnh Nguyên.

“Có thể, ta có thể làm bất cứ chuyện gì vì nàng.” Câu trả lời của Mã Chí làm người ta kinh ngạc.

“Tốt lắm, giết hai người bọn họ!” Quỳnh Tinh lạnh lùng nói, đi đến chỗ Nhạc Tâm Trùng.

Nàng mới ra lệnh, Mã Chí lập tức lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh người mình.

“Tại sao người lại làm được?” Huyền Đình Vận trăm mối vẫn không có cách giải.

Quỳnh Tinh chỉ đôi mắt, coi như trả lời.

“Hoán nhi, người đừng sợ, chờ một chút muội sẽ biết ta báo thù cho muội như thế nào.” Quỳnh Tinh gõ trên trán Hoán nhi một cái, êm ái nói.

“Ồ” Hoán nhi nhào vào trong lòng nàng, gào khóc.

“Ngoan! Đừng khóc.” Quỳnh Tinh trấn an nàng, nhìn ba ác nhân chém giết.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Cổ Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

“Mã Chí, người có biết người đang làm cái gì không?” Tần Thân vừa né tránh vừa cố gắng đánh thức Mã Chí.

Mạnh Nguyên lại càng thêm căm giận rống Quỳnh Tinh: “Yêu nữ, người đã làm gì với hắn?”

“Cũng không có gì! Qua một lát nữa, hắn sẽ tỉnh, đây là loại thôi miên nhẹ nhất.” Quỳnh Tinh cười đáp.

“Yêu nữ! Người nhớ kỹ cho ta, đợi lát nữa, ta sẽ khiến người sống không bằng chết.” Dáng vẻ Tần Thân như là muốn ăn thịt người.

Quỳnh Tinh nhú mày, không đồng ý nhìn hắn nói: “Người ứng phó hắn trước đi! Nếu người không chết, ta sẽ cho người cơ hội.”

“Hừ!” Tần Thân lại tập trung vào Mã Chí.

“Tinh, bọn họ muốn đánh tới khi nào vậy?” Cốc Úy Tổ không kiên nhẫn nhìn ba người đánh nhau.

“Nhanh thôi, người đừng vội!” Quỳnh Tinh trừng mắt liếc hắn một cái.

Về mặt Cốc Úy Tổ xụ xuống nói thầm: “Nhanh sao! Rõ ràng là vẫn lẫn lộn thành một đoàn, không nhìn thấy nhanh ở chỗ nào.”

Quỳnh Tinh đá chân hắn một cái nói: “Người xem, không phải ngừng rồi sao, dám hoài nghi lời của ta!” Lại đạp hắn một cái thật mạnh.

Cốc Úy Tổ ôm chân kêu to: “Sao người lại dùng sức như vậy, nếu đứt thì làm sao bây giờ?”

”Thì vút bỏ.”

”Ngươi” Cốc Úy Tổ hơi nổi giận.

”Hừ! Đừng ầm ĩ!” Hải Đường không vui liếc mắt nhìn hắn một cái.

Lúc này, Mã Chí khôi phục thần chí, lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, hằm hằm đi về phía Quỳnh Tinh: “Hàn Quỳnh Tinh, ngươi muốn chết sao! Dám trêu đùa ta như vậy!”

Nhạc Tâm Trùng rất nhanh kéo Quỳnh Tinh ra phía sau, trở tay đánh lại Mã Chí một chưởng, làm hấn lui vài bước.

Quỳnh Tinh thừa cơ dùng mũi chân đá lên một hòn đá nhỏ, vừa nhanh vừa chuẩn bắn về phía mệnh căn của hấn.

Bỗng dưng, Mã Chí thê lương kêu to, ôm lấy bụng quần hết lớn.

”Hàn Quỳnh Tinh, ta muốn ngươi phải trả giá thật lớn! A -.” Hấn thở hổn hển hét chói tai.

”Đừng kêu nữa! Chừa lại chút sức lực mở to mắt ra nhìn đi.” Quỳnh Tinh cười lạnh nói.

Nàng nhìn về phía Mạnh, Tần hai người: “Hấn rất nhanh sẽ hôn mê! Các ngươi không mang hấn đi sao?”

Mạnh Nguyên cùng Tần Thân đỡ Mã Chí, lại nhìn Quỳnh Tinh trước mắt, trước đi đi nói to: “Hàn Quỳnh Tinh, món nợ này để tạm đó, rất nhanh ngươi sẽ phải trả giá thật lớn!”

Đoàn người biến mất trong bóng đêm.

”Đi thôi! Cũng hết kịch rồi.” Quỳnh Tinh dắt tay Hoán nhi, nhanh chóng rời đi.

”Lão đại, nàng thật là ác độc.” Đông Tâm Viễn không thể tin được từng mắt nhìn bóng lưng của nàng.

Nhạc Tâm Trùng không nói gì, nhanh chóng đi theo sau.

Buổi sáng mùng một đầu năm, bên trong Lăng Hạo sơn trang cực kỳ náo nhiệt.

Từ sau khi đoàn người Quỳnh Tinh trở lại Lăng Hạo sơn trang, nàng và Nhạc Tâm Trùng tiến triển tương đối nhanh.

Thật ra phải nói là Nhạc Tâm Trùng dính nàng thật nhiều, suốt ngày kêu Tinh nhi Tinh nhi, Quỳnh Tinh đã sớm bị hấn làm phiền chết rồi.

Giống như hiện tại, Hoán nhi cùng Quỳnh Tinh đang chơi đùa ở trong sân, con ruồi bám người kia lại tới.

”Tinh nhi, nàng đừng chơi, ta dẫn nàng đi xem một chỗ.” Nhạc Tâm Trùng đứng ở trên hành lang gọi.

Quỳnh Tinh ngẩng đầu liếc hấn một cái, lại cúi đầu xuống rất nhanh.

Lại tới nữa! Hấn luôn dùng ánh mắt phóng điện kia nhìn nàng.

”Tinh nhi!”

Quỳnh Tinh đứng lên, vừa đi vừa nói: “Hoán nhi, đi tìm Tiểu Hà hoặc Hải Đường đi, đừng ở chỗ này một mình.”

”Được!” Hoán nhi đáp một tiếng, xoay người rời đi.

Sau khi không nhìn thấy bóng dáng của Hoán nhi, Quỳnh Tinh mới không vui hỏi: “Lại muốn mang ta đi đâu? Ở bên trong sơn trang, hình như chưa nơi nào mà ta chưa đi qua.”

Nhạc Tâm Trùng dắt tay của nàng, vừa đi vừa chà xát tay của nàng ấm lên, Quỳnh Tinh mặc dù cũng quen nhưng vẫn không kiên nhẫn rút tay về: “Này! Ngươi đừng luôn dùng cặp mắt phóng điện kia nhìn ta, ngươi muốn ta giật điện chết hả!”

Tâm Trùng kéo tay của nàng về, khẽ mỉm cười nói: “Lần này ta muốn dẫn nàng đi một nơi rất đẹp đó! Hơn nữa, ta có lời muốn nói với nàng.”

Quỳnh Tinh hừ một tiếng: “Hấn là ngươi có chuyện muốn nói với ta, thuận tiện đi nhìn nơi đó đúng không?”

”Có khác gì nhau sao?”

”Đương nhiên!”

Tâm Trùng đột nhiên dùng chân khí, đi rất nhanh.

”Làm sao vậy? Đi từ từ là được rồi!” Quỳnh Tinh bị hắn ôm vào trong ngực.

Ừ! Cảm giác không tệ, nàng thật sự càng lúc càng thích cảm giác ở trong ngực của hắn rồi, mỗi lần đều mê luyến hơn so với lần trước.

”Sử dụng khinh công có vẻ nhanh.”

Hắn mới nói xong, liền dừng lại.

”Đến sao?” Quỳnh Tinh từ trong ngực của hắn ngẩng đầu hỏi.

”Đúng vậy, nàng nhìn xem.”

Quỳnh Tinh có chút luyến tiếc cảm giác ở trong ngực của hắn, lâu bầu nói: ”Nhanh như vậy sao!”

”Cái gì?” Tâm Trùng không nghe rõ nàng nói gì.

”Không có gì.” Quỳnh Tinh le lưỡi một cái.

Tâm Trùng mỉm cười nhìn phản ứng của nàng.

Thật lâu sau, Quỳnh Tinh mới thở dài nói: ”Thật là đẹp! Rất . . . Rất giống tiên cảnh trong mộng.”

Tâm Trùng ôm eo của nàng nói: ”Đúng vậy! Lần đầu tiên ta nhìn thấy cũng bị nó hấp dẫn.”

Quỳnh Tinh chìm đắm ở bên trong cảnh đẹp, thật lâu sau mới ngẩng đầu nói: ”Không phải ngươi có chuyện muốn nói sao?”

”Đúng vậy.” Hắn dắt nàng đi đến một chỗ trên dốc ngồi xuống.

”Có chuyện gì?” Quỳnh Tinh hỏi.

Tâm Trùng nhìn y phục của nàng, đột nhiên hỏi: ”Nàng có nghĩ tới đôi quay trở về nữ trang hay không? Bây giờ ai cũng biết Hàn tổng quản Lăng Trúc lâu là một cô nương, nàng không cần tiếp tục mặc nam trang nữa.”

Nàng nghĩ một chút, giương mắt nhìn hắn: ”Ngươi chỉ muốn nói cái này sao?”

Hắn thâm tình cười nói: ”Đương nhiên không phải! Nàng có thích cảm giác chúng ta ở chung một chỗ hay không?”

Quỳnh Tinh cau mày suy nghĩ trong chốc lát mới nói: ”Cũng không tệ lắm! Chỉ cần ngươi đừng quá bám người.”

Tâm Trùng cười khò nói: ”Ta hi vọng nàng có thể nhìn thẳng vào vấn đề giữa chúng ta, đừng nghĩ rằng đây chỉ là một cuộc giao dịch.”

Quỳnh Tinh không nói, cúi đầu đùa giỡn cỏ dại trong tay.

”Đồng ý với điều kiện của nàng, cũng không phải là ta đồng ý cách giải quyết của nàng trong mối quan hệ của chúng ta. Tình nhị, muốn ta như nào mới có thể có được lòng của nàng?” Hắn có chút mệt mỏi hỏi.

Quỳnh Tinh ngẩng đầu lên, cảm khái nói: ”Nếu như chúng ta không gặp nhau ở thời điểm này, có lẽ vấn đề sẽ dễ giải quyết hơn.”

”Nàng sợ hãi cái gì?” Tâm Trùng không hiểu, rốt cuộc nàng băn khoăn cái gì?

Quỳnh Tinh cúi đầu, chậm rãi nói: ”Ta sợ ta sẽ yêu ngươi, cũng sợ ngươi sẽ yêu ta, sợ có một ngày ta sẽ trở về thế giới của ta, nếu thật sự có một ngày như vậy, đối với ta, đối với ngươi đều là tàn khốc, ta không muốn sau khi ta lấy ra chân tình, lại đối mặt với chia lìa.”

”Nhưng mà, ta sớm đã yêu nàng.” Tâm Trùng thâm tình thổ lộ.

Quỳnh Tinh chợt đứng lên, nhìn về phương xa nói: ”Có thể ngươi không biết rõ cảm giác của chính mình.”

Tâm Trùng đứng dậy ôm lấy vai cầu nàng, thất bại gặm nhấm: ”Ta hiểu được cảm giác của chính mình, là nàng chưa biết rõ, vì sao nàng không thể chân tình với ta đây?”

”Ai! Có lẽ là bởi vì ta không có tâm đi.” Quỳnh Tinh trầm trọng thờ dài.

Tâm Trùng cảm thấy nản lòng thoái chí, khàn khàn nói: ”Nàng có lẽ là không có tâm, ta lại qua đa tình rồi, nhất định phải chịu khổ.”

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người không nói gì, trong rừng chỉ có âm thanh của gió từ từ lay động.

”Đây là nơi nào?”

”Lan viện phía sau núi.”

”Khó trách ta chưa từng tới.”

Lại là một hồi yên lặng.

”Đúng rồi! Ta muốn đi ra ngoài hai ngày.” Quỳnh Tinh bỗng nhiên nói.

”Nàng muốn đi đâu?”

”Ta vừa tới nơi này thì biết cha con họ Diệp, họ đối với ta vô cùng tốt, sau khi ta đi vào Lăng Hạo sơn trang, còn không trở về nhìn qua bọn họ.” Nàng nên rời khỏi hẳn một thời gian, suy nghĩ một chút thật tốt.

”Ta đi cùng nàng.” Tâm Trùng không quá yên tâm nói.

Quỳnh Tinh nhìn ra được lo lắng của hắn, cười nói: “Đừng lo lắng, bản lĩnh của ta nguoi cũng thấy đấy. Ta chỉ đi hai ngày, không có việc gì.”

”Được rồi!” Tâm Trùng tin tưởng nàng có năng lực tự bảo vệ mình.

”Ta sẽ đi, nguoi nhớ thay ta nói với mọi người trong sơn trang một tiếng.” Nàng rất tiêu sái quay đầu rời đi.

Tâm Trùng có chút ngạc nhiên: “Nàng đi không nói một tiếng, bọn họ sẽ giận nàng.”

”Có nguoi ở đây thôi, nguoi sẽ giải quyết tốt!” Quỳnh Tinh đã đi xa.

”Đúng nha! Ta sẽ thay nàng giải quyết.” Tâm Trùng cười khổ một tiếng.

Quỳnh Tinh cỡi “thiên tài” (chắc là con ngựa) Tâm Trùng đưa nhanh chóng chạy về phía núi Nha.

Con tuần mã này chạy cũng rất nhanh, lập tức đã đến núi Nha, từ xa xa Quỳnh Tinh đã hô to: “Tiểu Hồng! Tiểu Hồng! Nguoi ở đâu? Ta là Quỳnh Tinh.”

Diệp Hồng cùng Diệp lão bá nhanh chóng đi ra ngoài, liếc mắt liền thấy được Quỳnh Tinh.

Diệp Hồng hưng phấn vỗ tay: “Tinh!”

”Thiên tài” dừng trước mặt Diệp Hồng, Quỳnh Tinh nhảy xuống ngựa, hai người vừa gặp mặt, liền ôm nhau ở chung một chỗ.

”Tinh, nguoi thật là không có lương tâm! Vừa đi thì lâu như vậy mới trở về thăm chúng ta.” Diệp Hồng giả vờ giận oán trách.

Quỳnh Tinh cỡi “Thiên Tài” Tâm Trùng đưa nhanh chóng chạy về phía núi Nha.

Con tuần mã này chạy cũng rất nhanh, lập tức đã đến núi Nha, từ xa xa Quỳnh Tinh đã hô to: “Tiểu Hồng! Tiểu Hồng! Nguoi ở đâu? Ta là Quỳnh Tinh.”

Diệp Hồng cùng Diệp lão bá nhanh chóng đi ra ngoài, liếc mắt liền thấy được Quỳnh Tinh.

Diệp Hồng hưng phấn vỗ tay: “Tinh!”

Thiên tài dừng trước mặt Diệp Hồng, Quỳnh Tinh nhảy xuống ngựa, hai người vừa gặp mặt, liền ôm nhau ở chung một chỗ.

”Tinh, nguoi thật là không có lương tâm! Vừa đi thì lâu như vậy mới trở về thăm chúng ta.” Diệp Hồng giả vờ giận oán trách.

Quỳnh Tinh đang thăm ngẫm: “Trời ạ! Lòng của ta thật là đau! Thật không ngờ Tiểu Hồng đối với ta như vậy, uống ta đối với nàng một mảnh chân tình.”

Diệp Hồng bị nét mặt của nàng chọc cười, vẫn không nhịn được nói: “Cái người này vừa đi là đi hơn nửa năm, hại ta cùng cha cả ngày đều lo cho nguoi.”

Diệp lão bá ở một bên nhạo báng: “Cũng không phải vậy! Nha đầu này mỗi ngày đều quần lấy ta hỏi sao Tinh chưa trở lại? Chờ nàng trở lại nhất định phải cầm dao bổ nàng.”

”Cha!” Diệp Hồng đỏ mặt giậm chân liên tiếp: “Oa! Tiểu Hồng, nguoi thật ác độc, thiệt thòi ta còn mang cho nguoi nhiều lễ vật như vậy, ta thấy hay là thôi! Dữ dội như vậy, ta đi thì tốt hơn, tránh cho bị chém.”

”Ta mới không muốn chém nguoi! Cha nói bậy.” Diệp Hồng nóng nảy.

”Thật sao?” Quỳnh Tinh đáng thương hỏi.

”Thật! Ta thề.” Diệp Hồng giờ tay lên muốn thề.

Quỳnh Tinh nhanh chóng kéo tay nàng xuống nói: “Không nên tùy tiện thề, không tốt.”

”Vậy ngươi không đi chứ?” Diệp Hồng thử thăm dò.

Quỳnh Tinh cười nói: “Không có nhanh như vậy! Ta có thể ở hai ngày rồi mới trở về.”

”Oa! Thật là giỏi! Cha, người đi dắt con ngựa trắng kia đi, con cùng Tinh đi vào nhà trước.”

Quỳnh Tinh kéo Diệp lão bá nói: “Diệp lão bá, ngài cũng đừng đụng đến nó, Thiên Tài chỉ cho ta và chủ nhân của nó đến gần thôi, ngài đến gần nó, sẽ bị nó đá.”

”Thiên Tài? Nó tên là Thiên Tài sao?” Diệp Hồng liếc mắt đánh giá.

”Đúng vậy! Ta lấy tên này rất nhanh, rất hợp với nó đi!” Quỳnh Tinh khoe khoang nói.

”Có lẽ vậy!” Diệp Hồng không quá hứng thú liếc một cái.

”Ta nói nữ nhi à! Ngươi để cho Tinh vào nhà ngồi xuống hãy nói chuyện cũng không muộn nha!” Diệp lão bá nhắc nhở.

”Đứng đứng đứng! Tinh, chúng ta vào nhà rồi nói, ta làm rất nhiều điểm tâm” Diệp Hồng hưng phấn nói.

”Thật sao! Ta nhất định phải ăn một bữa thật no, rồi đi lâu như vậy, ta rất nhớ điểm tâm ngươi làm” Nói xong vọt vào nhanh như chớp.

”Giống như quỷ tham ăn.” Diệp Hồng cười trêu.

Diệp lão bá mỉm cười nhìn một màn trước mặt này, đi vào sau nữ nhi.

Su khi bọn họ đi vào trong nhà, một người từ phía xa đi ra, trên mặt là một nụ cười lạnh gian ác.

”Tinh, ngươi ở hai ngày lại muốn đi nữa sao?” Diệp Hồng hỏi không dứt miệng.

Hai ngày nhanh chóng trôi qua, hai ngày này là giây phút Quỳnh Tinh không có một chuyện phiền não nào, khiến cho nàng suy nghĩ rất nhiều chuyện.

”Đúng vậy! Ta đáp ứng Tâm Trùng, hai ngày sau phải đi về, ta ở Lăng Hạo sơn trang, rất gần chỗ này, ta sẽ thường trở về thăm hai người, hai người muốn gặp ta cũng có thể đi tìm ta.” Quỳnh Tinh dịu dàng an ủi Diệp Hồng.

”Được rồi! Rảnh rồi chúng ta sẽ đi tìm ngươi, chờ ngươi tới, sợ rằng lại phải chờ hơn nửa năm nữa.” Diệp Hồng cười nói.

Diệp lão bá hiền lành dặn dò nàng: “Phải chăm sóc bản thân thật tốt, đừng chỉ lo nhớ ta cùng Tiểu Hồng!”

”Cảm ơn ngài! Diệp lão bá, lần sau tới Lăng Hạo sơn trang tìm ta, ta có thể mạng ngài đi chơi!” Quỳnh Tinh bước lên ngựa.

”Ngươi có lòng là được rồi.” Diệp lão bá phát tay một cái, ý bảo nàng có thể lên đường.

”Tiểu Hồng, điểm tâm ngươi làm càng ngày càng tốt, lần sau nhớ làm nhiều hơn một chút.”

”Nhất định!” Tiểu Hồng vẫy tay một cái, cố cười nói.

Quỳnh Tinh thúc giục Thiên Tài lên đường, không bao lâu bóng dáng đã đi xa.

”Cha! Không biết khi nào Tinh sẽ trở lại.” Diệp Hồng sầu não nói.

Diệp lão bá vỗ nhẹ vai của nàng an ủi: “Nàng với chúng ta khác nhau, nàng có tấm lòng như vậy là đủ rồi. Đi thôi! Đi vào nhà.”

”Vâng.”

Hai người cùng đi vào nhà, không nghĩ tới từ thần đang lặng lẽ đến gần.

Sau khi Quỳnh Tinh trở lại sơn trang, quả nhiên bị oanh tạc một bữa.

”Tại sao ngươi không từ mà biệt đây?” Hải Đường trách cứ.

”Cái gì mà không từ mà biệt, ta có nói cho Tâm Trùng nha!” Dáng vẻ Quỳnh Tinh giống như không chịu được.

Hoán nhi nói tiếp: “Tại sao tỷ không mang muội đi đây? Không có nói cho ta cùng Hải Đường tỷ biết, thì gọi là không từ mà biệt.” Nàng tức giận Tinh tỷ có chuyện tốt chơi mà không mang nàng đi theo.

”Đúng nha! Không nói cho chúng ta biết, thì gọi là không từ mà biệt.” Hải Đường ở một bên phụ họa.

Quỳnh Tinh dờ khóc dờ cười nhìn hai người nói: “Ta có nói cho Tâm Trùng nơi ta đi cùng thời gian trở về mà, cái này không gọi là không từ mà biệt.”

”Hừ! Nhưng hôm nay cũng đã mừng ba rồi.” Hoán nhi bĩu môi, không vui nói.

”Ngươi đáp ứng muốn cùng chúng ta đi xem pháo hoa.” Nhạc Tâm Hà mắt hừng chỉ trích.

”VẬY CÁC NGƯỜI ĐÃ ĐI CHƯA?” Quỳnh Tinh hỏi.

Hoán nhi lắc đầu một cái.

”Xin hỏi hôm nay còn có pháo hoa để xem không?” Quỳnh Tinh hỏi tiếp.

”Có, mãi cho đến ngày sinh chủ (? ai biết nói cho mình với) thì mới kết thúc.” Nhạc Tâm Hà trả lời nàng.

”Này chẳng phải được sao! Nếu như ta không muốn đi cùng các ngươi thì cũng sẽ không đồng ý, hơn nữa nếu ta thật sự muốn lỡ hẹn, cũng sẽ không trở lại ngày hôm nay.”

”Ý của ngươi là, tối hôm nay có thể đi sao?” Hải Đường vui mừng hỏi.

Thái độ thay đổi thật là nhanh! Trong lòng Quỳnh Tinh thờ dài nói.

”Đúng vậy, nhưng bây giờ có thể dùng bữa tốt trước được hay không? Ta rất đói, hơn nữa ta chưa ăn no, tối nay cũng không thể đi xem pháo hoa được.” Quỳnh Tinh uy hiếp nói.

”Này, nhanh đi ăn đi!” Hoán nhi lo lắng tối nay lại không thể đi.

Tâm Trùng phân phó người làm đi mời các trưởng bối đi ra ăn cơm. Đại đương gia hạ lệnh, trong chốc lát liền ăn cơm.

Trong bữa tiệc, Nhạc Nhược Thần hỏi: “Tinh, ngươi đi ra ngoài hai ngày, chơi có vui không?”

”Đương nhiên! Ở chung một chỗ với cha con bọn họ thì không có phiền não gì, cực kỳ vui vẻ.”

”Ngươi ở đây thì có phiền não gì? Nhớ nhà sao?” Câu hỏi của Huyền Đình Thiệu nhận lấy sự coi thường của đám người Nhạc Tâm Trùng.

Quỳnh Tinh ngăn ra, sau đó buồn bã nói: “Đúng vậy! Nhớ nhà, ta rất là muốn về nhà.” Nàng không nhịn được rơi nước mắt.

Tâm Trùng ném cho Huyền Đình Thiệu một ánh mắt có thể giết chết người, vội vàng an ủi nàng.

”Tinh nhi, đừng khóc! Nếu người nhà của nàng biết, sẽ khổ sở.” Hắc ôm Quỳnh Tinh, lăm bắm an ủi ở bên tai nàng.

Quỳnh Tinh không nói.

”Tinh nhi!” Tâm Trùng thay nàng lau sạch nước mắt, nói: “Bây giờ người nhà của nàng cũng có thể đang dùng cơm, trong không khí của lễ mừng năm mới, nếu nàng thương tâm, bọn họ sẽ biết, sẽ khổ sở.”

Quỳnh Tinh không nhịn được nghẹn ngào nói: “Thời gian, ngày tháng ở nơi này hoàn toàn khác nơi đó, ta không biết rốt cuộc bây giờ bọn họ như thế nào? Ta rất muốn trở về, thật sự rất muốn trở về.”

Cái loại cảm giác mất mát đó lại tới, Tâm Trùng thường có một loại cảm giác mất mát, rất sợ có một ngày, Quỳnh Tinh thật sự rời khỏi hắn.

Hoán nhi mắt đỏ hoe an ủi nàng: “Tinh tỷ tỷ, ta biết rõ loại cảm giác này, cha mẹ của ta đã chết, mà cha mẹ của tỷ vẫn khỏe mạnh, tỷ đừng quá đau buồn, tỷ chỉ cần nhớ bọn họ mãi mãi sẽ nhớ tỷ, thế là được, không phải sao?”

Quỳnh Tinh rung rung nhìn cô gái trước mắt.

Trời! Hoán nhi nhỏ hơn nàng, chịu đau thương nặng hơn nàng, mà ngược lại lại an ủi nàng.

Nàng hít thật sâu một hơi rồi thở ra, nói: “Ta không sao rồi! Mọi người ăn cơm đi.”

Nàng cố nén nước mắt, không muốn để cho người khác đau lòng vì nàng.

Tâm Trùng đau lòng nhìn nàng, hận mình vô lực vì không thể làm gì cho nàng.

Lúc này, một gã thủ vệ đi vào.

“Các vị quản gia cùng các thiếu gia có thể đi một chuyến tới Hạo Hồng lâu hay không?” Hấn lạnh nhạt báo cáo.

“Làm sao?” Nhạc Nhượng Khiêm hỏi.

“Hò Gia Bảo tặng một lễ vật cho Hấn tổng quản.” Thủ vệ đáp.

Tất cả mọi người đều tò mò Hò Gia Bảo tặng lễ vật gì cho Quỳnh Tinh, rồi rít đứng dậy đi về phía Hạo Hồng lâu.

Tâm Trùng nhìn Quỳnh Tinh bên cạnh một cái, phát hiện sắc mặt của nàng thật không tốt.

“Thế nào?” Hấn đỡ nàng, vừa đi vừa hỏi. Thái độ Quỳnh Tinh khác thường, tiến sát vào trong ngực Tâm Trùng, lạnh run nói: “Không biết, ta có dự cảm xấu.”

“Đừng nghĩ bậy, nhìn rồi nói.” Tâm Trùng dắt tay nàng, bước đi nhanh về phía Hạo Hồng lâu.

Vừa vào Hạo Hồng lâu, liền thấy trên bàn để hai cái hộp đen, còn có một tin dành cho Quỳnh Tinh.

Quỳnh Tinh đi về phía cái bàn, từ từ mở ra một trong hai cái hộp.

“Không -” Nàng chỉ liếc mắt một cái liền thê lương kêu to.

Tâm Trùng vội vàng ôm chặt nàng, mà những người đàn ông khác cũng vội vàng che kín ánh mắt nữ quyến, không để cho các nàng nhìn lâu.

Nhạc Nhượng Thần mở ra một cái hộp khác, Quỳnh Tinh che miệng, nước mắt lăn chã rơi xuống.

Đó là thủ cấp (đầu) của Diệp lão bá cùng Tiểu Hồng. Quỳnh Tinh không thể tin được, buổi sáng mới nói từ biệt hai người, cho nên

Tâm Trùng ôm thật chặt nàng, ý bảo Nhạc Nhượng Thần đọc lá thư này. Hấn Quỳnh Tinh:

Phần lễ vật này xem như là quà tặng chúc tết cho ngươi, ngươi có hài lòng không?

Ta nói rồi ta sẽ báo thù, hôm nay chỉ là bắt đầu. Ngươi cứ chờ xem!

Mã Chí.

Đôi mắt Quỳnh Tinh mờ mịt nhìn về phương xa, bỗng chốc, nàng chạy về phía chuồng ngựa.

Tâm Trùng ngăn cản nàng: “Nàng muốn đi đâu?”

“Ta muốn đi núi Nha nhìn một chút, ta không tin là thật, ta không tin!” Quỳnh Tinh khóc ngất ở trong ngực hấn.

Tâm Trùng thừa cơ điểm huyệt ngũ của nàng, ôm lấy nàng trở về Thu Ý trai.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Cổ Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

“Vương Hoành.” Nhạc Hiểu Vũ thấp giọng gọi.

“Lão thái gia có gì phân phó?”

“Hạ lệnh các ngành nghề, chi nhánh, gây khó dễ cho buôn bán của Hò Gia Bảo.” Cốc Tư Hối hạ lệnh thay hấn.

“Dạ.” Vương Hoành lui ra khỏi Ngõ Hồng lâu.

“Bọn họ thật là quá đáng.” Nhạc Nhực Phong khép mắt, lẩm bẩm nói.

Nhạc Nhực Thần phủ khăn lên cái hộp, giọng căm hận nói: “Bọn họ sẽ phải trả giá thật lớn!”

“Bây giờ, lo lắng nhất chính là Tinh, không biết lão đại có biện pháp nào có thể an ủi Tinh được hay không.” Cốc Úy Tổ bất đắc dĩ nói.

“Hai người kia là ai?” Nhạc Nhực Khiêm hỏi.

“Trừ chúng ta ra, quen thuộc nhất với Tinh chính là người mà nàng nói buổi tối, cha con Diệp gia.” Huyền Đình Vận đáp lại.

“Trời! Tinh chịu được sao?” Cốc Tịnh Nhi thất thanh kêu lên.

“Lập Hoàn!” Nhạc Hiểu Vũ lại gọi.

Ngoài cửa lập tức xuất hiện một người.

“Đi chuẩn bị một chút, làm hậu sự cho hai người này thật tốt.”

“Dạ.” Lâm Lập Hoàn đáp ứng một tiếng xong liền lui xuống.

“Mọi người đi nghỉ ngơi đi! Tinh có Tâm Trùng chăm sóc nàng.” Cốc Tư Hối đỡ vợ chưa cưới rồi đi.

“Tinh, ngươi phải trở lại thăm chúng ta đó!” Tiểu Hồng không ngừng vẫy tay nói lời từ biệt.

“Ta nhất định sẽ trở về mà.” Quỳnh Tinh đã đi xa.

Chợt, Tiểu Hồng buồn bã khóc kêu: “Tinh, cứu ta!”

Diệp lão bá muốn giúp nhưng không có cách nào di chuyển, thân mình như bị vật nặng ngàn cân đè lại.

“Không!” Quỳnh Tinh từ trong mộng tỉnh lại.

Tâm Trùng ở một bên lo âu hỏi: “Tinh nhi, nàng làm sao vậy?”

Quỳnh Tinh dần dần bình tĩnh lại, nhìn về phía Tâm Trùng hỏi: “Ngươi điểm huyệt ngủ của ta sao?”

“Đúng vậy, nàng cần nghỉ ngơi một lát.” Tâm Trùng dịu dàng đỡ nàng dậy.

“Ngươi luôn ở phòng của ta cùng ta sao?”

“Ừ.” Tâm Trùng nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh cho nàng.

“Là ta hại chết Diệp lão bá và Tiểu Hồng.” Quỳnh Tinh ghen ngào nói.

“Đừng như vậy, Tinh nhi.” Tâm Trùng ngồi ở mép giường khẽ vuốt tóc của nàng.

Quỳnh Tinh kích động kéo tay của hắn nói: “Là lỗi của ta, nếu như ta không trở về núi Nha thì chuyện cũng sẽ không xảy ra.”

“Tinh nhi, cái này không thể trách nàng, nàng không cần đổ lỗi mọi chuyện lên mình.” Tâm Trùng ôm nàng.

“Tại sao có thể không trách ta? Tại sao có thể?” Quỳnh Tinh cực kỳ đau buồn khóc ngất ở trong lòng hắn.

“Khóc đi! Khóc lên sẽ tốt hơn một chút.” Tâm Trùng ôm lấy nàng, trầm thấp nói.

Hồi lâu, Quỳnh Tinh dần dần bình tĩnh lại, không nói lời nào dựa vào trong ngực Tâm Trùng, giống như con mèo con mềm mại.

“Mỗi lần ta có chuyện, ngươi luôn ở bên cạnh ta.” Quỳnh Tinh đột nhiên dịu dàng thì thầm, giọng nói nhỏ đến mức gần như không nghe thấy được, nhưng nàng biết hắn nghe thấy.

Tâm Trùng im lặng, vẫn vuốt mái tóc của nàng như cũ.

“Lần này đi thăm Diệp lão bá, ta muốn rất nhiều chuyện.”

“Chuyện gì?”

Quỳnh Tinh nhìn Tâm Trùng, ánh mắt mang theo tia hoang mang.

Người si tình nàng dùng cả tính mạng để bảo vệ nàng, tại sao nàng lại đáp lại bằng tấm lòng lạnh giá đây?

“Đang suy nghĩ cái gì vậy?” Tâm Trùng dịu dàng nói.

“Đang nhớ tới người vì ta làm tất cả.”

Hắn cười khê: “Nàng có từng động lòng không?”

Quỳnh Tinh hỏi ngược lại: “Đồng lòng thì sao? Không đồng lòng thì sao?”

Tâm Trùng nhìn nàng nói: “Đồng lòng, dĩ nhiên là muốn nhanh chóng cưới nàng làm vợ, nếu không đồng lòng, thì ta càng phải cố gắng thêm, hoàn thành tâm nguyện cưới nàng làm vợ.”

Quỳnh Tinh nhìn về phía hắn, một lúc lâu mới nói: “Yêu ta rất mệt mỏi, nhưng mà, nếu như mà ta cũng yêu người, nhất định ta sẽ khổ sở hơn.”

“Ta cho là nàng đã yêu ta.” Tâm Trùng cười khỏ.

Quỳnh Tinh nhàn nhạt trả lời: “Ta có chút thích người rồi.”

Tâm Trùng không nhịn được thở dài ở trong lòng nói: chỉ là thích ta mà thôi! Muốn Tinh nhi giao cả trái tim cho ta, không biết còn bao lâu nữa

“Tinh, người đã tỉnh chưa? Ồi chào, Hải Đường, tại sao người lại đánh ta?” Huyền Đình Thiệu sang sớm đã la to ở Thu Ý trai.

Hải Đường trừng mắt liếc hắn một cái, tức giận mắng: “Coi như Tinh chưa tỉnh thì cũng bị người lớn giọng đánh thức. Thật không hiểu sao Huyền Đình Vận trầm ổn như vậy, mà người lại nôn nóng như vậy?”

“Đại ca ta gọi là giả nghiêm chỉnh, hắn chơi đến muốn bệnh rồi.” Huyền Đình Thiệu khinh thường trả lời.

“Sao người lại biết?” Hải Đường liếc hắn một cái.

“Các người đang thảo luận về ta sao?” Huyền Đình Vận gơ cây quạt lên hỏi.

“Đại ca, huynh có cao kiến gì?”

“Nguyện vọng của Đình Vận là mong cái người như con khi này cầm miệng, chó phá hủy sự an tĩnh của Thu Ý trai.” Quỳnh Tinh đi ra, thuận miệng nói tiếp.

Tâm Trùng bồi nàng cả đêm đứng ở phía sau, cầm áo khoác lông cừu khoác lên trên người nàng xong, mới nói cùng những người khác: “Các người nhất định phải âm ỉ ở nơi này vào sáng sớm sao?”

“Lão đại, những lời này của người thật quá không lễ độ! Không phải là các người mà là người, chỉ có mỗi Đình Thiệu kêu to ở đây.” Cốc Úy Minh đính chính nói.

“Này này này! Coi như ta có kêu to đi, nhưng Hải Đường cũng có phần, tại sao chỉ nói mình ta thôi?” Huyền Đình Thiệu bắt bẻ oán trách.

“Vậy sao?” Quỳnh Tinh nhìn những người khác một chút, tất cả đều nhún vai lắc đầu: “Nhưng mà, tất cả mọi người đều không nghe thấy Hải Đường àm ỉ”

Huyền Đình Thiệu nhìn đám huynh đệ tốt một chút, nhìn đại ca của mình một cái, cuối cùng hừ một tiếng: “Thông đồng với nhau làm việc xấu.”

“Hắc! Tâm Trùng, tối hôm qua suốt đêm người đều ở cùng một chỗ với Tinh sao?” Cốc Úy Tổ không có ý tốt nói.

Tâm Trùng chân chờ một chút, mới gạt đầu một cái.

Hoán nhi kêu to: “Người phải chịu trách nhiệm đó! Danh tiết* của Tinh tỷ tỷ đều bị người phá hủy, nếu người không phụ trách, làm sao nàng có thể gặp người đây?”

*Danh dự và tiết tháo.

“Ta rất muốn phụ trách, nhưng mà nhất định Tinh nhi không chịu.” Tâm Trùng bắt đắc dĩ nói.

Quỳnh Tinh liếc mắt, buồn cười nói: “Cái gì mà không thể gặp người, đi ra liền gặp được các người! Ta cùng Tâm Trùng, cái gì cũng không làm, thật sự xin lỗi, để cho các người thất vọng rồi.”

Tiếng cười đùa giòn của Nhạc Nhựt Thần từ ngoài truyền tới: “Chắc chắc! Tâm Trùng, ngươi cũng không nắm lấy cơ hội! Tối hôm qua cơ hội tốt như vậy, người người cũng không nắm chặt, thật không giống như cha ngươi.”

Một nhóm người Nhạc Hiểu Vũ cười một tràng đi tới.

Lộ Tử lặng lẽ dùng mũi chân đá một hòn sỏi về phía Nhạc Nhựt Thần.

“Ồi chào! Đại tẩu, tẩu muốn giết người a!” Nhạc Nhựt Thần hét to một tiếng.

Lộ Tử lặng lẽ khom người cười nói: “Không phải ngươi chỉ bị tên người sao, chẳng qua là một viên đá nhỏ thôi. Còn có, đừng dạy hư con của ta, tương công nhà ta làm sao có thể là kẻ tiểu nhân lợi dụng lúc ngươi ta đang gặp khó khăn đâu.”

Nhạc Hiểu Vũ chen vào, lạnh lùng nói: “Tĩnh, ngươi yên tâm đi! Trong vòng một tháng Hồ Gia Bảo sẽ mai danh ẩn tích.”

“Cảm ơn ngài đã làm làm tất cả vì ta.” Quỳnh Tĩnh cảm động trả lời.

Nàng không nói gì nhìn về phía trời xanh, ở sâu trong lòng khẽ nói: Tiểu Hồng, Diệp lão bá, các ngươi nhìn thấy không? Ta sẽ trả thù cho hai người, hi vọng hai người có thể an tâm đầu thai đi!

Gió lạnh ào ào thổi tới, chỗ sâu trong rừng mới có hai mộ phần, một cô thiếu nữ quỳ trước mộ phần, một thân đồ đen, thần sắc buồn bã thê lương cúi đầu, không nói một lời nhìn chằm chằm mặt đất.

Sắc trời trong trẻo từ bình minh buổi sáng đã chuyển thành cảnh hoàng hôn bầu trời đầy mây ngũ sắc, một ngày khá dài này, người trước mộ phần chưa từng động một lần.

Một bóng người nhẹ nhàng đi tới bên cạnh nữ nhân, sau đó cúi đầu: “Tĩnh nhi, chúng ta tìm nàng cả ngày, nàng đừng quỳ nữa, mau dậy như!”

Quỳnh Tĩnh không nhìn hấn một cái, vẫn bất động quỳ như cũ.

Tâm Trùng không nói thêm một lời nào, trực tiếp ôm lấy Quỳnh Tĩnh đang quỳ, đi tới bên trong thạch đình, ngồi xuống.

Hắn giống như dây dưa cùng nàng, không nói câu nào nhìn nàng.

Rốt cuộc, lúc màn đêm buông xuống, Quỳnh Tĩnh mở miệng nói chuyện: “Trời tối.”

“Đừng vậy!”

“Ta đã tới đây thật lâu thật lâu.”

Cuối cùng Quỳnh Tĩnh ngẩng đầu lên nhìn về phía Tâm Trùng.

“Tĩnh nhi, buôn bán của Hồ Gia Bảo sụp đổ, còn sót lại chỉ là những cái bỏ đi.” Hấn bình thân nói, giống như không chút nào cần thiết.

Một chuỗi tiếng cười trong trẻo như chuông bạc, vậy mà nhìn ngắm vẫn không có chút nào vui vẻ.

Tâm Trùng khẽ thở dài: “Suy nghĩ thật lâu, mong thật lâu, rốt cuộc nàng cũng mặc nữ trang, nhưng là vào thời điểm này.” Quỳnh Tĩnh đứng lên, xoay một vòng, cười hỏi: “Khó coi sao?”

Tâm Trùng háng giọng cười to, đưa tay ra, Quỳnh Tĩnh đã ở trong ngực của hấn.

Quỳnh Tĩnh không thuận theo nói: “Ngươi còn không nói cho ta biết, dáng vẻ của ta như thế này có được hay không? Nếu như khó nhìn, trở về ta sẽ mặc lại nam trang là được.”

“Làm sao mà khó nhìn đây! Khắp thiên hạ tìm đâu cũng không ra một người đẹp hơn so với nàng, lúc ta lần đầu tiên gặp nàng, đã cho là như vậy rồi.” Tâm Trùng trầm thấp nói.

Quỳnh Tĩnh đứng lên, dí dỏm nói: “Ngươi vẫn nói qua ta đẹp, rốt cuộc là đẹp ở chỗ nào?”

Tâm Trùng không nói gì nhìn nàng. Gió thổi một thân váy đen tơ lụa nhìn rất phiêu dật, tóc dài thả sau lưng, đôi mắt vốn nhẹ nhàng lại nhiễm mấy phần sầu tư, váy đen tơ tằm làm nổi bật làn da tuyết trắng của nàng.

Trời ơi! Hấn không khỏi hít sâu một hơi. Đã sớm biết vẻ đẹp của nàng không giống với cô gái trần thế, hôm nay mặc nữ trang, càng mê hấn thiếu chút nữa mất hồn.

“Này! Nhìn đủ rồi chứ?” Quỳnh Tĩnh không kiên nhẫn thúc giục.

Tâm Trùng đứng lên, ôm nàng, chậm rãi cúi đầu: “Nhìn không đủ, vĩnh viễn cũng nhìn không đủ. Lòng mày của nàng, môi của nàng, tất cả mọi thứ của nàng đều khiến người ta say mê.”

Hắn dựa quá gần! Quỳnh Tinh nuốt nước miếng một cái, lúng ta lúng túng nói: “Ngươi ... Ngươi có thể đừng dựa vào gần như vậy được không, như vậy rất kỳ quá.”

Đầu của hắn càng thấp hơn, gần đến mũi hai người sắp chạm nhau, mới lại hỏi: “Sợ sao?”

Quỳnh Tinh chân chờ một chút, từ từ lắc đầu.

Tâm Trùng trầm thấp cười một tiếng.

Thượng đế à! Các vị thần linh à! Người này bây giờ nhìn rất nguy hiểm, ai cứu cứu ta! Quỳnh Tinh bị biểu hiện khác hẳn với thường ngày của hắn dọa sợ đến sững sờ một lúc.

“Gạt người!” Tâm Trùng nhỏ giọng nói xong, chạm khẽ xuống môi của nàng.

Hai mắt Quỳnh Tinh mở thật to nhìn chằm chằm hắn, thân thể lùi về phía sau vài bước, dưới chân nhất thời đập vào khoảng không, mắt thấy cả người sắp bị ngã xuống, may mà Tâm Trùng vội vàng ôm nàng, đi ra thạch đình, vừa đi vừa nói với người trong ngực: “Sợ ngây người rồi sao? Đừng giật mình! Ta vốn chính là người như vậy. Bây giờ nàng đã đổi về nữ trang, ta càng thêm muốn coi chặt nàng, tránh cho người khác đoạt đi nàng.”

Thật vất vả Quỳnh Tinh mới tìm lại được giọng nói của chính mình: “Ngươi có chút khác trước kia.”

Tâm Trùng không trả lời, lúc sắp đến gần Đông viện hắn mới để Quỳnh Tinh xuống, dừng bước lại, nhìn nàng chậm rãi nói: “Tinh nhi, sáng sớm hôm nay, Hồ Gia Bảo đưa tới một tấm thiệp, hẹn chúng ta nửa đêm hôm nay quyết chiến một trận tại Tùng Hợp cốc, nếu ta không gặp chuyện không may, nàng gả cho ta đi!” Ánh mắt của hắn nóng rực nhìn nàng.

Quỳnh Tinh hốt hoảng mở to mắt, miến cưỡng nói: “Ngươi ... Ngươi lợi hại như vậy, sẽ không gặp phải chuyện không may, hơn nữa chúng ta có rất nhiều người đi, không phải sao? Ngươi sẽ không có việc gì.” Nói xong vội vàng chạy vào Đông viện.

Tâm Trùng nhìn nàng hốt hoảng, khóe miệng dâng lên một nụ cười khổ, cũng đi vào theo.

Tâm Trùng vừa đi vào Đông viện, đã nhìn thấy Cốc Úy Tổ cùng Nhạc Tâm Viễn hai người hỏi Quỳnh Tinh.

“Ngươi đi đâu cả ngày thế?” Nhạc Tâm Viễn hỏi.

“Đừng vậy! Hai chúng ta lo lắng một ngày, rất sợ ngươi bị Hồ Gia Bảo ám toán . . .” Cốc Úy Tổ quay đầu lại, đã nhìn thấy toàn bộ mọi người trong phòng đang vây quanh cả người.

Tâm Trùng dắt Quỳnh Tinh vào ngồi, trong lòng tính toán mất bao nhiêu lâu cả nhà mới khôi phục lại tinh thần.

Cuối cùng, mấy vị trưởng bối hồi phục lại tinh thần đầu tiên.

Nhạc Hiểu Vũ hỏi lâu mới nói: “Tinh, nếu như ngươi mà vào cung, cho dù đến tuổi xế chiều thì vẫn còn chuyên sùng.” (ý là hôm nay chị ý mặc nữ trang xinh đẹp).

“Cảm ơn.” Quỳnh Tinh vui vẻ nở một nụ cười sáng lạn.

Toàn bộ người ở trong phòng lại bị mê hoặc đến mất đi tâm trí.

Huyền Đình Thiệu giật mình nói: “Ngươi nói ngươi còn ba mươi tuổi giống ngươi y như đức phải không?”

Quỳnh Tinh gật đầu một cái.

“Trời ơi! Đây không phải bảo người trong thiên hạ đừng hít thở chứ. Nhìn ngươi một người cũng đủ mất hồn rồi, huống chi là một lần nhìn bốn người.” Hoán Nhi khoa trương nói.

Quỳnh Tinh bị khoa trương của nàng chọc cười: “Muội quá khoa trương rồi!”

“Không khoa trương, khó trách lần đầu tiên Tâm Trùng nhìn thấy ngươi thì đã định ngươi là nương tử tương lai của hắn.” Nhạc Nhưộc Khiêm lại cười nói.

Lại đụng phải vấn đề này! Quỳnh Tinh lúng túng cười một cái.

Lộ Tử Mặc yên lặng nhìn ra chút đầu mối, nói sang chuyện khác: “Tối nay sẽ phải tính toán chuyện này một lần rõ ràng. Tinh, ngươi có cái gì muốn nói

sao?”

Quỳnh Tinh suy nghĩ thật lâu, nàng biết người bên cạnh vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, chờ đợi nàng trả lời.

“Cảm ơn. Đây là lời nói duy nhất ta nghĩ ra được.” Nàng nói một câu hai ý nghĩa xong liền rời đi rất nhanh.

Tâm Trùng nhất thời buồn như đưa đám.

Đêm, bên trong Tùng Hợp cốc tình thế hai phe nhân mã hết sức căng thẳng.

Tổng quản Hồ Gia Bảo Vương Hoạn cười lạnh nói: “Các ngươi đi tới mấy người như thế này, ta thấy là có ý muốn đi chết đi!”

Nhạc Tâm Viễn không phục nói: “Nếu so với thủ hạ của ngươi, chúng ta không thêm so đo các ngươi người nhiều, nếu là chúng ta tự mình ra tay thì dư dả!”

“Hả? Tiểu ca, ngươi thật là thích nói đùa.” Quỷ nương tử Độc Cô Mị thiên kiều bá mị cười.

Nhạc Tâm Viễn khoa trương run lên một cái, hỏi Đinh Thiệu bên cạnh: “Cái nữ nhân dám đả đốn đó là ai vậy?”

“Ách —— nàng nha, nàng chính là người ai cũng có thể lấy làm chồng Độc Cô Mị sao?” Huyền Đinh Thiệu như thấy chuyện lạ giới thiệu.

“Ngươi ——.” Độc Cô Mị mặt đen đi một nửa.

Cốc Úy Tổ cũng giả nghiêm chỉnh quan sát nói: “Ách . . . Thật không nhìn ra, nàng có chỗ nào đẹp? Vừa già lại vừa xấu, vẫn còn nam nhân nguyện ý chấp nhận sao, cũng không sánh bằng nô tỳ nhà chúng ta, chớ nói chi là so sánh với Tinh.”

Lời hần nói vừa dứt, một phi đao có độc tỏa sáng bắn tới đây, Cốc Úy Tổ dễ dàng tránh ra, cổ ý vuốt ngực thờ dài nói: “Hô! Cũng may bản thiếu gia nhanh như chớp.”

“Là sao?” Độc Cô Mị lại liên tục bắn ra ba phi đao, bắn một lượt tới Cốc Úy Tổ.

Cốc Úy Minh cùng Huyền Diệc Ngôn cách hần gần nhất mỗi người cản lại một đao, còn dư lại một đao, cũng bị Quỳnh Tinh thoải mái ngăn cản hết.

Huyền Diệc Ngôn lạnh lùng nói: “Quỷ nương tử, nếu như ngươi thích bỏ độc vào phi đao như vậy, hay tự mình ném thử một chút xem như thế nào?”

Nhưng mà ba phi đao còn chưa đến gần thân thể của nàng, đã bị người của Hồ Gia Bảo thay nàng ngăn lại.

Thấy phi đao bị chặn, Độc Cô Mị vô cùng kiêu ngạo cười to nói: “Muốn làm ta bị thương sao? Không có . . . “ Bỗng chốc nàng trợn to hai mắt, nhìn Hàn Tinh một thân áo đen.

“Ngươi quá sơ suất! Ngươi quên là ngươi bắn đi bốn phi đao à!” Quỳnh Tinh cười lạnh nói.

“Không thể nào . . . Đây . . . “ Độc Cô Mị lấy độc đã thương người trúng độc bỏ mình tại chỗ.

Hồ Gia Bảo chủ Hồ Phi suy nghĩ sâu xa nhìn thoáng qua, hỏi: “Ngươi chính là Hàn Quỳnh Tinh?”

Quỳnh Tinh cười rạn rở một cái, coi như trả lời.

Hồ Phi bị nụ cười của nàng mê hoặc, hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần.

“Nếu ngươi là người của ta, chắc chắn sẽ không có chuyện gì xảy ra! Đáng tiếc, ngươi lại đứng sai bên.” Hồ Phi tiếc hận nói.

“Thật may là ta là người ở bên này.” Quỳnh Tinh nhẹ giọng nói.

Khóe miệng Hồ Phi đang lên một nụ cười lạnh, nếu nha đầu này một lòng muốn chết, hần sẽ thành toàn cho nàng! Hần vung tay lên, thủ hạ lập tức chen chúc đi ra, cùng người của Lăng Hạo son trang tạo thành một cuộc chiến khốc liệt.

Nhạc Tâm Trùng vừa đánh, vừa lo lắng nhìn Quỳnh Tinh, thấy nàng có thể ứng phó, lúc này mới yên lòng chuyên tâm đối phó tá hộ pháp Hồ Gia Bảo cùng tác hủn sử Hà Tham.

Quỳnh Tinh rất nhanh liền giải quyết Mã Chí cùng Mạnh Nguyên, Tản Thân ba người đưa tới cửa. Không nghĩ tới đối phương là người hiểu chiến thuật, mới giải quyết xong ba người, lại tới ba người khác mạnh hơn.

Không lâu sau, tình hình chiến đấu liền phân chia cao thấp, Hồ Gia Bảo trừ vài người có tài năng ra, những người khác không phải là bị treo (kiểu bị lỗi, đơ trong game) thì chính là võ công bị phế.

Hồ Phi lại giờ tay, triệu hồi nhân mã.

“Làm sao? Đã sớm nói các ngươi tới nhiều người cũng vô ích, lại không tin ta.” Nhạc Tâm Viễn giễu cợt hắn.

Hồ Phi sắc mặt âm trầm trừng mắt nhìn.

Tâm Trùng quan tâm hỏi Quỳnh Tinh: “Nàng không sao chứ?”

Dáng vẻ hần quan tâm, chiếu cố Quỳnh Tinh kia, toàn bộ đều rơi vào trong mắt Hồ Phi, môi lại nhếch lên nụ cười gian.

Hai bên đánh lẫn nữa, nhưng lúc này người Hồ Gia Bảo cố ý tách Quỳnh Tinh cùng Tâm Trùng ra khỏi đám người.

“Nha đầu, ta tới giúp ngươi.” Cốc Tư Hối cùng Nhạc Hiểu Vũ vội vàng chạy tới cứu viện.

Hồ Phi nháy mắt, thủ hạ của hắn lập tức quần lấy Nhạc Hiểu Vũ cùng Cốc Tư Hối, tranh thủ thời gian cho hắn tiến hành công kích Quỳnh Tinh. Dù sao Quỳnh Tinh cũng thiếu hụt kinh nghiệm đối phó với địch, miễn cưỡng đón lấy một chiêu đã khí huyết dâng trào, dưới chân lùi mấy bước.

Tâm Trùng phát hiện nàng bị công kích, trong lòng kinh hãi, thấy Hồ Phi lại muốn ra chiêu, lập tức ra sức đánh lui địch nhân bên cạnh, phi thân tới cứu.

Lúc Quỳnh Tinh bị chiêu thứ hai của Hồ Phi đánh tới, đã sớm chấp nhận chuẩn bị nhận lấy cái chết, không ngờ một bóng đen che đi tầm mắt của nàng, đỡ lấy một kích trí mạng này vì nàng.

Sau khi nàng thấy rõ là ai, người cũng dính một thân máu.

“Không ——” Quỳnh Tinh lệ rơi đầy mặt đau thương hết.

Tâm Trùng miễn cưỡng mở mắt ra, chậm rãi vươn tay lau đi nước mắt cho nàng: “Đừng khóc . . . Tinh . . . Đừng khóc . . . “ Lời còn chưa nói hết hắn đã ngất đi.

“Tâm Trùng . . . Đừng như vậy, chàng đừng làm ta sợ.” Quỳnh Tinh ôm hắn bất lực nói nhỏ.

“Đáng chết!” Nhạc Nhượng Thần khẽ quát một tiếng.

Hắn cùng với Nhạc Nhượng Khiêm liên thủ đánh ra, Hồ Phi nhất thời miệng phun máu tươi mà chết, mà những người khác cũng đồng thời chấm dứt tính mạng của địch nhân.

Một đám người đi tới phía trước Quỳnh Tinh, Cốc Tịnh Nhi lo lắng hỏi: “Tâm Trùng thế nào? Không có sao chứ?”

“Thương thế của hắn quá nặng, vì bảo vệ Tinh mà bị nội thương.” Nhạc Nhượng Thần lắc đầu nói.

Quỳnh Tinh đỡ đỡ ôm Tâm Trùng, kí ức tràn về.

Ta cho là nàng đã yêu ta.

Ta có chút thích ngươi.

A! Đầu chỉ thích, lòng của nàng đã sớm yêu thâm hắn . . .

“Tinh như thế nào? Nàng không có sao chứ!” Nhạc Nhượng Lam nhìn hai mắt vô thần của Quỳnh Tinh, hoảng hốt hỏi.

Nhạc Nhượng Thần thở dài nói: “Nàng phiền toái hơn! Không chỉ là bị trúng một chiêu rất lớn, lại bị đả kích như vậy, thần trí mơ hồ.” Nói xong lập tức điểm huyệt ngũ của nàng.

Cốc Uy Minh khiêng Tâm Trùng lên, Huyền Đình Vận ôm lấy Quỳnh Tinh, nặng nề đi trước.

Nhạc Nhượng Lam trầm giọng nói: “Nhị ca.”

“Chuyện gì?”

“Nếu như không chữa trị được cho một người trong số đó, Lăng Hạo sơn trang sẽ mất đi hai người.” Nàng nói xong không nhận được mà khóc ngất ở trong ngực trượng phu.

“Ta biết.” Nhạc Nhượng Thần nghĩ đến hậu quả đáng sợ kia, trầm trọng nói.

Chương 10

Từ sau khi Quỳnh Tinh tỉnh lại không rời khỏi bên cạnh Tâm Trùng nửa bước, nàng không ăn không uống không ngủ, cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm Tâm Trùng, nhìn Nhạc Nhượng Thần chữa bệnh cho hắn.

Mọi người đều vô cùng lo lắng, cuối cùng, Nhạc Nhượng Thần nói ở bên tai nàng mấy câu, nàng đã vui vẻ hỏi: “Thật sao?”

Ngay sau khi hắn gật đầu, Quỳnh Tinh liền ngất đi.

Nhạc Nhượng Lam lo lắng hỏi: “Nhị ca, huynh nói gì với Tinh vậy?”

Nhạc Nhượng Thần một khắc cũng không rảnh rỗi, vừa bận rộn vừa nói: “Không có gì, ta chỉ nói cho nàng biết, Tâm Trùng không có việc gì, hắn đang bị thương, hiện tại đã giữ được kinh mạch cùng công phu, bây giờ ta chỉ cần giúp hắn giải quyết huyết đạo trên người cùng trị liệu một chút nội thương thì đã không có gì đáng ngại. Về phần nàng, ta thấy nàng là lo quá nhiều, cộng thêm ngày đó nàng cũng bị thương, gánh nặng trong lòng được giải trừ, dĩ nhiên là lại ngất đi.”

Cốc Úy Tổ kêu to: “Ngài thật là quá đáng! Tâm Trùng chỉ bị thương một ít, ngài lại làm cho cả nhà khản trương vô cùng, còn ra vẻ thần bí, làm hại chúng ta . . .”

“Ba!” Một tiết, Nhạc Nhượng Thần nặng nề đánh xuống đầu hắn một cái.

“Không hiểu thì đừng bình luận loạn, sự phụ Tâm Trùng là một vị quái dị rất có bản lĩnh, dạy công phu lại rất kỳ lạ, hắn dạy Tâm Trùng một chiêu bảo vệ tính mạng này, càng kỳ quái hơn, nhanh như vậy ta có thể phát hiện ra ảo diệu ở bên trong đã rất không tệ rồi! Người cũng thật vô dụng, mang Tinh về Thu Ý trai trước đi, chờ ta trị liệu xong cho Tâm Trùng thì sẽ đi nhìn nàng, bây giờ, chớ làm phiền ta cứu người.” Nhạc Nhượng Thần đưa Quỳnh Tinh đến trên tay Cốc Úy Tổ, đuổi hắn ra ngoài.

Cốc Úy Tổ còn đang định nói gì, đã bị giam lại ở ngoài cửa.

“Nhượng Thần, người xác định Tâm Trùng sẽ không có việc gì sao?” Lộ Tử Mặc lo lắng đã lâu mừng rỡ hỏi.

“Yên tâm đi! Tiểu tử Tâm Trùng này không có việc gì. Còn các người, đi về nghỉ trước một chút đi! Tránh cho đến lúc đó ta chữa tốt cho Tâm Trùng, thì lại phải chăm sóc cho các người, vậy cũng thật mệt mỏi.”

“Yên tâm! Chúng ta không sao, người chỉ cần để ý chữa khỏi cho Tâm Trùng, nếu không ta liền đập chiêu bài Tiêu Diêu Thần y của người!” Nhạc Hiểu Vũ uy hiếp nói.

“Làm gì có ai như vậy!” Nhạc Nhượng Thần lầu bầu nói.

Nói thì nói như thế, thời gian cứu người không dám trì hoãn, đến hoàng hôn, mới thấy Nhạc Nhượng Thần dừng tay, thở phào nhẹ nhõm nói: “Được rồi! Chậm nhất là sáng mai nhất định sẽ tỉnh, bây giờ đi xem Tinh một chút, nha đầu kia giải quyết khá dễ dàng.”

“Nhị thúc, đại ca có phải không sao hay không?” Nhạc Tâm Hà có chút không chắc chắn hỏi.

Ai nha! Tâm Hà, lời này của con giống như không tin tưởng vào y thuật của nhị thúc. Chiêu bài Tiêu Diêu thần y này của nhị thúc con, không bị hủy đi dễ dàng như vậy.” Nói xong còn cố ý liếc Nhạc Hiểu Vũ một cái.

“Hừ!” Nhạc Hiểu Vũ khinh thường quay đầu.

“Được rồi! Cha con hai người đừng có hừ tới hừ lui nữa. Nhượng Thần, không phải người còn muốn đi xem Tinh sao? Còn không mau đi đi!” Cốc Tịnh Nhi thúc giục.

“Biết rồi, ai! Thật là người tài có nhiều vất vả.” Nhạc Nhượng Thần ở một bên cầu nhàu.

Hải Đường lôi kéo tay áo Cốc Úy MMinh nói: “Chúng ta cũng đi xem Tinh một chút đi, sao còn hôn mê bất tỉnh đây?”

“Đừng nóng vội! Chúng ta đi cũng không giúp được gì, không bằng nàng đi nghỉ ngơi trước, mấy ngày nay, nàng cũng không nghỉ ngơi tốt.” Cốc Úy Minh dụ dỗ nàng.

Hải Đường lắc đầu một cái: “Không, ta muốn nhìn Tinh một chút mới có thể yên tâm.”

Đoàn người đi tới Thu Ý trai, còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy Nhạc Nhượng Thần rống to: “Sao các người còn chưa tới giúp một tay, Tinh không tốt!”

Mọi người giật mình, chạy như bay đi vào.

Tâm Trùng một thân một mồi canh giữ ở mép giường Quỳnh Tinh, từ sau khi hấn tỉnh lại liền không rời đi. (trông qua trông lại k thấy chán à)

“Tâm Trùng, ngại đi nghỉ ngơi một chút đi, vừa mới tốt lên, đừng để bị mệt.” Lộ Tử Mặc không đành lòng nói.

Tâm Trùng yên lặng nhìn Quỳnh Tinh.

Hồi lâu, hấn mới chậm rãi nói: “Thân thể của ta, tự ta biết. Ta không thể rời khỏi nơi này, ta sợ . . . Ta thật sợ ta vừa rời khỏi, Tinh nhi sẽ im hơi lặng tiếng mà đi.” Trong giọng nói xen lẫn một tia run rẩy không xác định được.

“Nhị thúc.” Tâm Trùng đột nhiên hô một tiếng.

Nhạc Nhượng Thần không hiểu tiến lên liền nhìn thấy ánh mắt trống rỗng của Tâm Trùng.

“Rốt cuộc Tinh nhi làm sao?”

Không chỉ Tâm Trùng, toàn bộ mọi người ở trong phòng đều không hiểu, tại sao người trên giường lại chậm chạp không tỉnh? Rốt cuộc nàng làm sao?

“Ai!” Nhạc Nhượng Thần nặng nề thở dài một cái.

“Nhi tử, đừng chỉ than thở! Ngươi nói cho chúng ta biết đi!” Nhạc Hiểu Vũ thúc giục.

Nhạc Nhượng Thần suy nghĩ một chút, lại thở dài mới nói: “Bây giờ bệnh tình của Tinh rất ổn định, nhưng ta không hiểu tại sao nàng vẫn hôn mê bất tỉnh.”

Hấn vừa nói xong, tất cả mọi người trong phòng đều đau buồn.

“Nhưng mà . . .” Nhạc Nhượng Thần dừng một cái.

“Nhưng mà cái gì?” Tâm Trùng tiếp lời hỏi.

“Có một người có thể có biện pháp.”

“Người nào vậy?” Tất cả mọi người đều nín thở, khẩn trương nhìn chằm chằm Nhạc Nhượng Thần.

Nhạc Nhượng Thần mỉm cười nói với Tâm Trùng: “Thượng Chung Nam sơn, tìm sư phụ ngươi đi.”

Mọi người đang vui mừng kêu thành tiếng, Tâm Trùng suy sụp nói một câu.

“Sư phụ ta lão nhân gia đã sớm rời khỏi Chung Nam sơn, dạo chơi tứ hải, bây giờ muốn tìm ông ấy . . . quá khó khăn. Trừ khi lão nhân gia tự muốn lộ diện, nếu không . . .” Lời hấn nói còn chưa dứt, một trận cười vang từ ngoài phòng truyền vào.

“Ngộ Tu lão nhân?”

Quỳnh Tinh đang ở trong bóng tối chậm rãi phát hiện ra tia sáng, cuối cùng cũng thoát ra khỏi bóng tối.

Nàng mơ hồ đi tới ngôi nhà mà nàng quen thuộc. Đẩy cửa chính ra, nàng thấy kì lạ vì sao không ai phát hiện ra nàng đã trở về đây?

A, có người đang khóc, là ai đây? Quỳnh Tinh đi theo tiếng khóc, đi tới phòng khách của Hàn gia. A! Đây là cái gì? Linh đường sao? Mà người ở trong hình —— là nàng?!

Dịch Thần đã trở lại, điều này làm nàng giật mình, không có việc gì lớn, hấn sẽ không trở về.

Tại sao mẹ lại khóc? Vì sao Tuyết Nhi cũng khóc đây? Oa, ngay cả cha cũng khóc?! Đây . . . Thật là quái dị!

Quỳnh Tinh chạy tới chỗ Hàn Tích Sâm nói: “Cha, người làm sao vậy? Đừng khóc.” A? Tại sao cha không để ý tới nàng.

Nàng lại chạy tới chỗ Phi Thu và Thủy Dư: “Phi Thu . . .”

Nàng còn chưa nói xong, Phi Thu lại đi về phía Tuyết Nhi.

Nàng lại chạy về phía Dịch Thần, kết quả ngay cả Dịch Thần cũng làm như không thấy nàng.

Tại sao? Tại sao bọn họ lại không nghe thấy nàng nói chuyện?

Lập tức, ngôi nhà trước mắt Quỳnh Tinh đã không thấy, thay vào đó đứng trước mặt nàng là một lão giả.

“Hàn Quỳnh Tinh, ngươi thấy đó! Người nhà ngươi ở thế kỷ hai mươi cho là ngươi đã chết.” Lão nhân hiền lành nói với Quỳnh Tinh.

“Ngài là ai?”

“Ta là lão nhân thời không chuyên trông coi thời gian, bởi vì một chuyện ngoài ý muốn, ngươi bị bắn vào dòng chảy của thời không, cho nên người nhà của ngươi đều cho rằng ngươi đã chết. Ách . . . Không đúng, phải nói là, bọn họ không tin ngươi đã chết nhưng tai nạn máy bay đã chứng minh tử vong buộc bọn họ phải chấp nhận sự thật.

“Cho nên sao?” Quỳnh Tinh tinh táo hỏi.

Lão nhân thời không giật mình phát hiện nữ oa trước mắt rất tinh táo.

“Cho nên bây giờ ngươi có hai con đường có thể chọn, một là trở lại thế kỷ hai mươi, hai là trở lại triều Tống.”

Quỳnh Tinh cười một tiếng, không nghĩ đã nói: “Đương nhiên là trở về thế kỷ hai mươi.”

Lão nhân thời không mỉm cười nói: “Ngươi không suy nghĩ một chút sao? Trở về thế kỷ hai mươi, cái vị điên cuồng vì ngươi ở triều Tống phải làm sao bây giờ?”

Đúng vậy! Tâm Trùng phải làm sao bây giờ? Quỳnh Tinh mê man nhìn lão nhân thời không.

Lão nhân thời không còn nói: “Đến đây đi! Ta cho ngươi đi nhìn cái vị điên cuồng vì ngươi kia là được rồi.”

Lão nhân thời không dắt nàng, sau khi đi một đoạn đường, Tâm Trùng liền xuất hiện ở trước mắt của nàng.

Nàng nhìn thấy Tâm Trùng vừa mới phục hồi như cũ đang canh giữ ở bên giường của nàng, thấy được cả mọi người ở Lăng Hạo sơn trang đang vì nàng mà khổ sở.

“Ta làm sao vậy?” Quỳnh Tinh hỏi lão nhân thời không.

“Bây giờ linh hồn ngươi đang ở cùng với ta, thân thể dĩ nhiên là nằm ở nơi đó!”

Quỳnh Tinh gật đầu một cái.

“Muốn nghe Nhạc Tâm Trùng nói cùng ngươi những gì hay không?”

Quỳnh Tinh gật đầu một cái.

Toàn bộ người trong nhà đều rời đi, chỉ còn lại một người Nhạc Tâm Trùng.

Quỳnh Tinh lại gật đầu một cái.

Lão nhân thời không phát tay một cái, giọng nói liền xuất hiện.

“Tinh nhi, tỉnh lại đi! Có lẽ ta không hiểu được cách nói những lời ngon tiếng ngọt nhưng ta dùng cả trái tim để yêu nàng. Ta biết rõ, nàng có nhà ở ngàn năm sau, có tự do cùng những thứ nàng thích nhất, nhưng mà ta nguyện ý dùng tất cả của ta để chờ đợi nàng, chỉ cần nàng đừng bỏ ta.”

Yên lặng một lát, Tâm Trùng lại nói: “Ta cho là giữa chúng ta có chút bất đồng, ta cho là trong lòng nàng có chút tình cảm dành cho ta. Tinh Nhi, ta nguyện ý dùng tính mạng của ta để đổi lấy nàng tỉnh lại, chỉ cần nàng tỉnh lại, ta sẽ không để cho nàng một mình sống cô độc, ta vẫn sẽ ở bên cạnh nàng. Dĩ nhiên, nếu như nàng không thể tỉnh lại được, ta cũng sẽ không để cho nàng ở cô độc một mình, ta sẽ đuổi xuống tận hoàng tuyền, ta sẽ ở bên cạnh nàng. 'Thượng cùng bích lạc hạ Hoàng Tuyền'* nàng có nhớ không?”

*Trên cùng mây biếc, xuống đến suối vàng

(Bài 'Trường hận ca' của Bạch Cư Dị)

Đột nhiên, Cốc Úy Minh xông vào: “Tâm Trùng, ngươi điên rồi sao? Sự phụ ngươi nói còn có hi vọng, Tinh sẽ tỉnh.”

Tâm Trùng thống khổ khép hai mắt lại, khàn giọng nói: “Ta cũng hi vọng như vậy.” mắt hấn lại từ từ mở ra: “Nếu như Tinh nhi vẫn không tỉnh lại, nhớ hợp táng hai chúng ta, ta muốn được ở cùng với nàng.”

Quỳnh Tinh nhìn đến đây liền đau lòng quay người lại.

Lão nhân thời không hỏi: “Ngươi cảm thấy ngươi bỏ xuống được người có tình kia sao?”

Quỳnh Tinh không nói chỉ nhìn hần.

“Nếu như ngươi trở lại triều Tống, các ngươi có bảy mươi năm duyên phận.”

Quỳnh Tinh bối rối hỏi: “Cha của ta thì phải làm sao bây giờ?”

“Ngươi còn có ba mươi tuổi, cha mẹ của ngươi sẽ biết.”

Quỳnh Tinh suy nghĩ thật lâu liền dứt khoát nói: “Lão nhân thời không, ta hy vọng có thể trở lại triều Tống, bởi vì tâm của ta ở đó.”

“Ngươi xác định sao?”

“Đúng vậy.”

“Được, ngươi chỉ cần đi về phía trước là được, đi đi thôi!” Lão nhân thời không nói xong đã không thấy tăm hơi.

Quỳnh Tinh nghe theo lời của hần đi thẳng, dần dần cảm thấy thân thể có chút nặng nề. . .

Ngô Tu lão nhân trước khi đi chỉ nói: “Muốn lưu lại nàng phải dùng tâm.”

Tất cả mọi người đều không hiểu ý của hần, trừ Tâm Trùng.

Sau khi Ngô Tu lão nhân rời đi, cả đêm Tâm Trùng canh giữ ở Thu Ý trai, hần ngoài chờ đợi, vẫn là chờ đợi.

“Không phải thúc nói Tinh không có chuyện gì sao? Thế sao cuối cùng nghiêm trọng nhất lại là nàng?” Lộ Tử Mặc tức giận chất vấn tứ thúc.

Nhạc Nhượng Thần còn chưa kịp giải thích, Nhạc Nhượng Lam đã nói tiếp: “Nhị ca, tại sao ban đầu ca không nghĩ tới Tinh bị thương nặng như vậy? bây giờ Tâm Trùng đã coi trộm nàng một ngày một đêm, làm người ta nhìn thấy thật khổ sở.”

Cốc Tịnh Nhi cũng nói: “Ngươi còn nói sự phụ Tâm Trùng sẽ có biện pháp, Ngô Tu lão nhân đó căn bản là vô dụng! Chỉ nói ‘phải dùng tâm’, dùng tâm cái gì? Một người bị bệnh thành như vậy, dùng tâm để làm gì?”

Nhạc Nhượng Thần nặng nề thở dài, lắc đầu không nói.

“Có lẽ . . . “ Hải Đường liếc mắt nhìn Cốc Ý Minh, nói tiếp: “Có lẽ, Tinh nàng đang đợi điều gì đó.”

Mọi người nghi ngờ nhìn Hải Đường, ngay cả Tâm Trùng đang canh giữ ở mép giường cũng nhìn nàng một cái.

Hải Đường khẽ mỉm cười, chậm rãi đi về phía cửa, Cốc Ý Minh vội vàng đuổi theo nàng, hỏi: “Hải Đường, tại sao nàng không nói hết? Nàng muốn đi đâu?”

Hải Đường nhìn Cốc Ý Minh một cái, nhìn Tâm Trùng một chút: “Tâm Trùng, dùng tấm lòng của ngươi lưu nàng lại đi! Để cho nàng biết ngươi có tình cảm với nàng, để cho nàng cảm thấy an tâm, nàng tự nhiên sẽ 'trở lại'. Một người đối với mình có nhiều tình cảm đương sự đương nhiên có thể sâu sắc cảm nhận được, giống như Ý Minh đối với ta. Ngay từ lúc bốn năm trước, hần cứu ta từ trong tay đám cường đạo ra, đáy lòng của ta đã có bóng dáng của hần. Tâm Trùng, yêu một người là không có lý do, Tinh rất hoang mang, nàng không biết ở cùng với ngươi thì làm sao bỏ được những người nhà thân yêu của nàng, cho nên ngươi nhất định phải để cho nàng cảm thấy an tâm, nàng không phải là người gỗ, nàng có thể cảm giác được tình cảm của ngươi đối với nàng, nhưng nàng muốn ngươi nói cho nàng biết, tất cả những suy nghĩ ở trong lòng của ngươi.”

Hải Đường thâm tình nhìn Cốc Ý Minh, hần dặt tay của nàng, đi ra khỏi Thu ý trai, hần phải nói cho nàng biết, trong lòng hần cảm động cỡ nào.

Mọi người trong nhà sau khi lắng nghe những lời nói của Hải Đường xong, cũng đồng loạt rời đi, để lại nơi này cho những người có tình đi!

“Hải Đường, thì ra nàng biết ta chính là người cứu nàng sao?” Cốc Ý Minh mừng rỡ nói.

Hải Đường liếc hần một cái: “Dĩ nhiên, nếu không làm sao chàng có thể lấy được lòng của ta, trời mới biết, ban đầu ta đối với chàng cùng với đám người Tâm Trùng kia cảm giác chỉ có hai chữ chán ghét để hình dung.”

“Dạ dạ dạ, xin hỏi ban đầu cô nương làm như thế nào phát hiện tại hạ chính là người cứu kia? Ta nhớ được lúc ấy mắt của nàng bị che kín.” Cốc Ý Minh tò mò hỏi.

Hải Đường cười khanh khách nói: “Vốn là ta không biết, nhưng mà giọng nói của chàng, còn lúc chàng ôm ta thì dây chuyền trên người chàng đã nói cho ta biết.”

Cốc Úy Minh đắc ý cười hỏi: “Thì ra sớm như vậy nàng đã bị ta bắt được! Nếu không làm sao nàng có thể nhớ rõ giọng nói của ta, xem ra nàng không phải ta không gả rồi!”

“Hừ! Bảnh chọe, nếu như Tinh không lấy Tâm Trùng, ta cũng không gả cho chàng.” Hải Đường xảo trá nói.

Cốc Úy Minh vừa nghe nhất thời chán nản: “Nếu như Tinh không tỉnh lại, chúng ta sẽ phải làm tang sự cho hai người.”

“Hai người?”

Cốc Úy Minh bất đắc dĩ gật một cái: “Đúng vậy! Hai. Tâm Trùng nói cho ta biết, nếu như cứu không tỉnh Tinh thì hợp táng hai bọn họ ở chung một chỗ.”

“Hắn nói như vậy thật sao?”

“Ừ, tối qua hắn chính miệng nói cho ta biết.”

“Tinh nhi, Hải Đường nói nàng nhất định cảm nhận được tình cảm của ta đối với nàng, vậy tại sao nàng còn không tỉnh? Trời mới biết, ta vì nàng, thật đúng là chép nam nhân kinh kia một trăm lần, chỉ vì nàng, ta hao hết tâm lực, chỉ vì một tiếng cười của nàng, ta không biết cái người Hà Dịch Thần nàng thường treo trên miệng là ai, nhưng mà, nếu người nàng yêu chính là hắn thì ta cũng không kém hơn hắn!” Tâm Trùng vô lực gầm nhẹ.

Hắn cúi đầu vì vậy không nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của Quỳnh Tinh buồn cười nhìn hắn.

Ngay từ lúc Hải Đường nói chuyện nàng đã tỉnh, chẳng qua nàng không muốn mở mắt ra quá sớm, nàng muốn cùng Tâm Trùng hai người ở riêng một chỗ, không nghĩ tới, thật vất vả đợi mọi người đều đi hết thì lại nghe thấy Tâm Trùng buồn bã nói những lời không tự tin.

“Từ khi nào chàng không có tự tin như vậy? Ta không thích như vậy.”

“Tâm Trùng sợ hết hồn, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn nàng... Nàng tỉnh?! Trời!

“Ông trời! Nàng tỉnh thật chưa?” Tâm Trùng kích động cầm tay Quỳnh Tinh.

“Nói nhảm.”

“Tinh nhi, nàng thật sự là hành hạ người mà.” Hắn cúi đầu ôm Quỳnh Tinh, ôm nàng thật chặt, nếu không, hắn sợ nàng tự nhiên biến mất.

Quỳnh Tinh cau mày, bất mãn kháng nghị: “Ta nào có! Chàng đừng ôm chặt như vậy, ta không thể thở được!”

Tâm Trùng hơi buông lỏng lực ở tay, nhưng vẫn ôm nàng. Hắn nhìn nàng chăm chăm, rất sợ nàng lại ngủ thiếp đi.

Quỳnh Tinh không nhịn được nhớ hắn: “Chàng đừng nhìn ta giống như nhìn phạm nhân nữa được không? Cũng không phải là không được nhìn ta nữa. Còn có, chàng thật sự viết nam nhân kinh kia một trăm lần sao?”

“Mặc dù ta không hiểu nàng lấy đâu ra nhiều ý đồ xấu như vậy, nhưng mà thật sự ta sao chép nó một trăm lần, thậm chí là thuộc lòng.” Tâm Trùng bảo đảm với nàng.

Quỳnh Tinh tròn to hai mắt, giật mình nói: “Trời ơi! Ta cũng không thể nhớ hết toàn bộ những gì ta viết, chàng lại học thuộc nó, chàng điên à!”

“Bất kỳ phương pháp gì có thể lưu lại lòng của nàng, ta sẽ không bỏ qua.”

Quỳnh Tinh cảm động nhìn hắn.

Cảm tạ ông trời! Có một nam nhân yêu nàng như vậy, Quỳnh Tinh cảm thấy may mắn vì quyết định lưu lại của nàng.

“Tinh nhi, lưu lại vì ta được không? Ta yêu nàng —— “

Hắn còn chưa nói xong, Quỳnh Tinh đã nói: “Ta biết, ta biết hết! Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền*, chàng dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự tỉnh lại của ta, không phải sao?”

*Trên cùng mây biếc, xuống đến suối vàng

(Bài 'Trường hận ca' của Bạch Cư Dị)

“Tinh nhi, đáp ứng ta, đừng rời ta đi, ta có thể vì nàng làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần nàng đừng rời ta đi.” Tâm Trùng ôm nàng làm bầm nói.

Quỳnh Tinh ở trong ngực hắn gật nhẹ đầu.

Tâm Trùng nâng mặt Quỳnh Tinh lên, dùng giọng thâm tình xen lẫn mong đợi hỏi: “Tinh nhi, ta không có gì có thể cho nàng nhưng ta có tấm lòng chân

thành cùng đảm bảo cả đời yêu nàng không thay đổi, gả cho ta được không?”

“Cả đời yêu không thay đổi sao? Giống như cha yêu mẹ?! Quỳnh Tinh ôm chặt Tâm Trùng thay cho câu trả lời.

“Tinh nhi, ta sẽ không để cho nàng bị tổn thương, ta dùng tính mạng của ta để đảm bảo.” Tâm Trùng ôm sát người đẹp ở trong ngực.

Cha, mẹ, Thủy Du, Tuyết Nhi, Dịch Thần, ta sẽ rất hạnh phúc, mọi người cũng đừng vì ta mà khổ sở. Cha, mẹ, tha thứ cho lựa chọn của ta, hẳn là người mà ta luôn luôn chờ đợi! Trong lòng Quỳnh Tinh không hối hận nói.

Thế kỷ hai mươi, nhà họ Hàn.

Năm giờ sáng, Mộ Tuyết tỉnh, nàng mơ thấy Tinh mặc phượng quan hà bí* mỉm cười.

*mũ phượng và khăn quàng vai, là lễ phục cưới của cô dâu thời cổ đại.

Đồng thời, những người khác của nhà họ Hàn cũng có cùng một giấc mộng. Bọn họ tập trung lại ở trong phòng khách.

Phi Thu đánh vỡ không khí trầm mặc nói: “Con nằm mơ, Tinh nói cho con biết, chị ấy muốn kết hôn. Chị ấy thật là đẹp, mặc giả y cổ trang xinh đẹp, vui vẻ nói con yên tâm đi, đừng nhớ chị, đừng rơi một giọt nước mắt vào vì chị nữa.”

Trình Hiểu Mạn muốn kêu lên ra tiếng vì vui sướng, hai hàng lệ lã lã chảy xuống.

Ba chị em liếc mắt nhìn nhau, không nhịn được ôm nhau mà khóc, đây là giọt nước mắt vui sướng.

Hà Vi Ngôn đi về phía linh đường, gạt đi lụa trắng, cầm lấy tấm hình, nhìn về phía mọi người: “Chúng ta thay những vật trang trí này đi được không? Như một câu Tinh thường hay nói: “Thật là rắc rối nhầm chán.” Không khí như vậy thật khiến cho người ta phiền muộn.”

Ba chị tỷ đồng thời cười nói: “Đúng vậy! Thật là lộn xộn đáng ghét.”

Mọi người cùng cười một tiếng, nhà họ Hàn lại có tiếng cười.

Mười năm sau, bên trong Luyến Tinh lâu Lăng Hạo son trang có mấy bóng dáng nho nhỏ, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, chạy thẳng tới hạ viện.

“Này! Nguyệt Lăng, ngươi đừng chạy nhanh như vậy.” Một nữ oa phấn điều ngọc mài chu cái miệng nhỏ nhắn ra gọi.

“Hừ! Là do ngươi quá chậm!” Cốc Nguyệt Lăng cười nhạo.

“Ca ca, Nguyệt Lăng không đợi người ta, hẳn chạy nhanh như vậy!” Nữ oa kéo nam sinh che chở đi bên người nàng một cái.

Hai dáng vẻ giống nhau như đúc, là sinh đôi.

“Không sao, chậm một chút mới không dễ bị ngã!” Tiểu nam sinh dụ dỗ nàng.

“Vậy là sao! Ngươi cũng đừng để ý hẳn ta, hẳn ăn trộm nên mới có thể chạy trốn nhanh.” Một tiểu nữ oa khác Cốc Nguyệt Vân an ủi.

“Nhưng mà Nguyệt Lăng đánh cược với ta, xem ái tới chỗ thái gia gia trước, ta thua thì bị phạt chèo Ngũ kinh một trăm lần.” Tiểu nữ oa gấp đến độ nước mắt muốn rơi ra.

“Tinh Tinh, đừng khóc! Chúng ta sẽ không chênh lệch nhiều, chạy nhanh một chút sẽ đuổi tới.” Cốc Nguyệt Vân thấy nước mắt nàng sắp rơi xuống, vội vàng trấn an nói.

“Nhưng mà hẳn sử dụng công phu lăng phong lộng ảnh, còn ta dùng khinh công vội vàng đuổi cũng không kịp!” Nhạc Tinh Tinh hốc mắt hồng hồng nói.

Tiểu nam sinh dặt tay Tinh Tinh cùng Nguyệt Vân hỏi: “Tinh Tinh, nếu Nguyệt Lăng thua, muội muốn hẳn làm cái gì?”

Tinh Tinh ngẩng mặt lên hỏi: “Ca ca, huynh đuổi qua hẳn sao?”

“Dĩ nhiên! Cha cũng dạy ta lăng phong lộng ảnh, còn học được sớm hơn hẳn.” Tiểu nam sinh cho muội muội một nụ cười yên tâm.

Tinh Tinh cười nói: “Nếu hẳn thua, phải làm lưng ngựa cho muội đi dạo son trang một vòng.”

Nụ cười của tiểu nam sinh càng sâu hơn, mỗi tay dặt một người, xuất ra lăng phong lộng ảnh cao minh hơn Cốc Nguyệt Lăng lướt qua hẳn.

Cốc Nguyệt Lăng ở phía sau rống to: “Nhạc đình —— ngươi, nhớ, cho, ta.”

“Ha ha ha!” Người trong viện nghe xong đều cười.

Cốc Úy Minh mặt thối nói với Quỳnh Tinh: “Này! Ngươi có thể quản tốt hai quả trứng bướng bình kia có được không, đừng luôn khi dễ Nguyệt Lăng, một đứa ra chủ ý, một đứa kia hành động.”

Quỳnh Tinh vừa nghe liền kêu to: “Ai nói bảo bối của ta là quả trứng bướng bình, bọn chúng cũng rất biết điều, Tinh Tinh ngây thơ hoạt bát, Đình Nhi thông minh thận trọng.”

Bọn họ đang nói chuyện, bốn đứa trẻ đồng thời đi vào.

Tinh Tinh trực tiếp đi tới chỗ Tâm Trùng: “Cha, cái gì gọi là vị hôn phu?”

Quỳnh Tinh dịu dàng hỏi: “Tại sao lại hỏi cái này?” Nhất định là Úy Minh hoặc Tâm Viễn lại nói với Tinh Tinh mấy chuyện nhảm chán.

Tinh Tinh suy nghĩ thật lại, mới lấy một ngọc bài từ trong ngực ra, giải thích với Tâm Trùng: “Con không có tùy tiện lấy lễ vật của người khác, nhưng mà hơn một tháng trước, con gặp một đại ca ca rất cao ở cửa, hấn và con nói rất nhiều chuyện! Sau đó hấn lấy cái ngọc bài đẹp này ra, nói con nhất định là tiểu nương tử của hấn, sau đó nói mười năm sau muốn tới cưới con, hấn lại nói nếu có người khác nhắc đến đề thân thì không thể đáp ứng, phải nói ta đã có vị hôn phu. Cha, rốt cuộc vị hôn phu là gì?”

Mọi người nghe xong lời nói của Tinh Tinh, tất cả đều trở thành người gỗ, không biết nói như thế nào cho phải, Tinh Tinh còn nhỏ đã hồ đồ bị định thân như vậy.

Tâm Trùng cùng Quỳnh Tinh nhìn Ngọc bài tinh xảo trên tay nữ nhi, trong lòng nghi ngờ, rốt cuộc người nam nhân kia là ai?

--- -----oOo-----

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Cổ Quái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.